

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 88

Dimecres, 29 de maig de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 58 i 59, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 58

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2001 (tram. 360-00006/06) (p. 3)

Sessió núm. 59.1

Necrològica

per l'exdiputat Sr. Joan Viñas i Bona (tram. 401-00037/06) (p. 22)

Projecte de llei

de transport per cable (tram. 200-00043/06) (p. 25)

Projecte de llei

d'ordenació vitivinícola (tram. 200-00051/06) (p. 31)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre si el Govern disposa dels elements per a tractar adequadament la qüestió de la immigració a Catalunya (tram. 317-00427/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre si considera que és urgent una acció més decidida del Govern en matèria d'immigració (tram. 317-00430/06) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre la situació política i social a Catalunya i sobre els esdeveniments que es preveuen per a les setmanes vinents (tram. 317-00431/06) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre els objectius del Govern en la potenciació de les polítiques d'immigració a Catalunya (tram. 317-00439/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a acabar amb els accidents de trànsit amb resultats mortals que es produeixen a la carretera C-15 al municipi d'Olèrdola (Alt Penedès) (tram. 310-00353/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre les raons que han portat a modificar el contracte amb l'empresa Al-pi (tram. 310-00262/06) i sobre la manera com pensa complir els compromisos de l'empresa Al-pi referents a la xarxa de cable i afavorir la competència al mateix temps (tram. 310-00263/06) (p. 48)

→

al Consell Executiu sobre el finançament de les places de la residència municipal de Puigcerdà (Cerdanya) (tram. 310-00266/06) i sobre el finançament de la inversió de la residència municipal de Puigcerdà (Cerdanya) per al 2001 (tram. 310-00267/06) (p. 50)

al Consell Executiu sobre les llistes d'espera de les residències per a gent gran (tram. 310-00271/06) i sobre els criteris del Departament de Benestar Social per a l'elaboració de les llistes d'espera (tram. 310-00272/06) (p. 52)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, perquè els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes (tram. 270-00018/06) (p. 54)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de creació de la renda bàsica (presa en consideració) (tram. 270-00048/06) (p. 58)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les polítiques sociolaborals a Catalunya (tram. 300-00973/06) (p. 66)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la sensibilització social pel que fa a la violència de gènere (tram. 300-00171/06) (p. 72)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre els ensenyaments obligatoris (tram. 300-00433/06) (p. 77)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 58

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2001 (tram. 360-00006/06). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (Informe: BOPC, 275, 5).

El president

S'obre la sessió.

Em plau saludar cordialment la nova diputada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Carme Esplugas i Martí, que substitueix, per renúncia, l'honorable senyor Joan Maria Pujals i Vallvé. Sigui benvinguda.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2001 (tram. 360-00006/06)

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió és la presentació de l'informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2001. D'acord amb l'article 144 del Reglament, es començarà amb la presentació de l'informe per part de l'excel·lentíssim senyor Anton Cañelles, síndic de Greuges, que li prego que s'acosti aquí a l'ambó corresponent i li dono la paraula. (*Pausa.*)

Senyor síndic, té vostè la paraula.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañelles i Balcells)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, la Llei del Síndic de Greuges, després de regular que el síndic, anualment, ha de presentar en el Parlament un informe de les seves actuacions, estableix que ha d'exposar oralment un resum de l'esmentat informe en una sessió específica del Ple del Parlament. Així, avui comparec davant de vostès per donar compliment a aquest mandat.

L'informe de l'any 2001, el vaig lliurar al molt honorable president d'aquest Parlament el passat dia 7 de març, i ha estat publicat en el *Butlletí Oficial* d'aquesta cambra el 22 de març. Els dies 25 i 26 d'abril vaig comparèixer davant la Comissió del Síndic de Greuges, on el vaig presentar. En aquella sessió vaig intentar donar resposta a les preguntes i als comentaris que els diversos grups parlamentaris van formular. Començaré recordant algunes dades sobre la nostra activitat, que ja els avanço, podem dir que des d'un punt de vista quantitatiu es mou en un marc d'estabilitat. Les nostres actuacions anuals se situen al voltant de les 4.000 per

any, els casos en què considerem que l'Administració pública hauria d'haver actuat diferent són prop de 1.000. Les actuacions d'ofici o per iniciativa pròpia, per sobre de les 60. (*Pausa.*)

Hem continuat també amb els desplaçaments fora de la seu, que efectuo personalment acompanyat de membres de l'oficina. En aquest sentit, hem visitat Ripoll, Banyoles, Igualada, Vic i la Pobla de Segur. A l'annex 15, fem un comentari sobre la finalitat d'apropament a la ciutadania d'aquestes visites, així com també de la valoració positiva que en fem. En allò que portem de l'any 2002 hem visitat Solsona i Blanes; el mes de juny tenim previstos dos desplaçaments més, un a les Borges Blanques i l'altre a Reus. D'altra banda, el Servei d'Informació al Ciutadà ha continuat amb la seva tasca d'atenció telefònica i d'entrevista personal a la nostra seu.

Com vostès saben, des de juny del 2000, disposem d'una pàgina web que l'any 2001 ha rebut més de 5.000 visites i des d'on s'han descarregat prop de 2.200 arxius. Les administracions públiques en general han col·laborat amb nosaltres, d'acord amb les pautes que exigeix la Llei. En algunes ocasions, però, se'ns han facilitat respostes amb retard. Els casos que aquesta demora comporta una flagrant vulneració de la Llei o aquells d'altres més greus encara en els quals no s'han contestat la nostra petició d'informació, els relacionem a l'annex 8.

El percentatge d'acceptació de les nostres consideracions adreçades a les administracions per tal que modifiquin la seva actuació se situava en el moment en què vam comparèixer en comissió en el 85%. Si deflectíem les queixes repetides i, per tant, les consideracions repetides que també s'han acceptat i que fan pujar el percentatge de revisió de les decisions de les administracions públiques, estaríem en un 75% d'acceptació. Podem utilitzar les dues dades: 75% o 85%, ja que totes dues són certes, però em sembla que deixant-ho en el 75% són més realistes. Aquí tenim una demostració pràctica que l'estadística, tot i ser ben útil, no cal magnificar-la i que sempre cal interpretar-la.

A l'annex 11, dedicat a la col·laboració amb els altres *ombudsmen*, trobaran uns comentaris sobre les relacions desplegades en els àmbits català, estatal i internacional.

La creació i la consolidació de xarxes institucionals amb objectius comuns permet establir sinèrgies i reforçar cada una de les organitzacions que les integren. És amb aquest objectiu que en l'àmbit català hem continuat els nostres contactes amb els síndics de les universitats i amb els síndics municipals de greuges. Alguns dels síndics municipals als quals m'acabo de referir: els de Badalona, Girona, Santa Coloma de Gramenet i Vilafranca del Penedès són avui a la tribuna d'invitats d'aquest Parlament.

En l'esfera estatal tenim relacions sovintejades amb el defensor del poble estatal i els nostres col·legues de les diverses autonomies. Dilluns passat es va celebrar a la nostra seu una reunió amb la voluntat de preparar la trobada anual que fem amb l'objectiu de compartir informació i que enguany organitzarà la defensora del poble de Navarra.

Finalment, pel que fa les relacions internacionals, hem continuat una activa activitat intensa. Fa uns dies alguns de vostès van assistir a una trobada amb el defensor del poble europeu, el senyor Jacob Söderman, que fa uns anys, amb motiu de la commemoració del desè aniversari de la nostra Llei reguladora, havia pronunciat una conferència en aquest Parlament, en qualitat, en aquell moment, d'*ombudsman* de Finlàndia. Aquest mateix mes, l'adjunt per a la Defensa dels Drets dels Infants, ha representat la nostra institució a la sessió extraordinària que l'Assemblea General de les Nacions Unides ha dedicat a la infància.

A hores d'ara, podem afirmar que la institució del Síndic de Greuges i, per tant, Catalunya, és ben coneguda en gairebé tots els fòrums en què els *ombudsmen* del món posen en comú les seves experiències. En aquest sentit, la setmana passada vaig presidir un dels meus darrers actes com a president de l'Institut Europeu de l'Ombudsman durant el bienni 2000-2002, a la Sisena Conferència dels Ombudsman Europeus, en el curs de la qual va participar conjuntament a la inauguració també el president de Polònia.

En l'annex 12 hauran trobat uns comentaris sobre l'activitat d'aquest Institut, i en l'annex 13, informació sobre la nostra activitat en el marc de la Federació Iberoamericana de l'Ombudsman. En desenvolupament d'aquesta activitat a l'àrea iberoamericana, vam participar activament en el Sisè Congrés de la Federació, que es va dedicar monogràficament als drets econòmics, socials i culturals.

Igualment, a la primera reunió de la Comissió parlamentària per debatre aquest informe, van assistir, prèvia autorització de la Mesa d'aquest Parlament, un membre de cada una de les oficines dels síndics de greuges d'Argentina, Colòmbia, Panamà, Perú i Veneçuela.

Finalment, des de l'annex 14, es comenta el Programa institucional de cooperació amb els Balcans. Els dos primers anys de l'activitat de cooperació desenvolupada en aquest Programa va centrar-se en la col·laboració amb les dues entitats de Bòsnia-Herzegovina. L'any 2001 hem aconseguit que el seu àmbit geogràfic vagi més enllà del territori bosnià i s'estengui a Kosovo, Sèrbia i Montenegro, i, molt recentment, a Macedònia.

En aquest sentit, des de dilluns passat fins al dia d'avui estan desenvolupant activitats a Catalunya un grup de jutges i fiscals de Macedònia, Montenegro i Sèrbia. Aquestes activitats formen part de la nostra contribució modesta, però entusiasta, a la consolidació de l'estat de dret fora de les nostres fronteres.

Com vostès saben, la nostra tasca quotidiana és a dins del nostre país i consisteix a buscar la solució per als problemes que pateixen els ciutadans com a conseqüència de l'acció o de la inactivitat de part dels poders públics. Una part del nostre temps el dediquem, quan es dóna la circumstància, a informar els ciutadans que el greuge que invoquen no s'ha produït, que la seva impressió no és ajustada a la realitat.

Quan les administracions actuen correctament –cosa que succeeix en un nombre considerable de les quei-

xes que rebem– també ho assenyalam. Aquesta és una contribució a la pau social que forma part del mandat que hem rebut a la nostra Llei reguladora.

Gairebé a cada compareixença remarco que una altra part de la nostra tasca és subministrar al Parlament, a vostès, senyores diputades i senyors diputats, informació que els pugui ser útil per a l'exercici de la seva tasca institucional. Amb aquesta finalitat, a les dues reunions en comissió vam fer una anàlisi detallada de l'informe. En conseqüència, em remeto a allò que reflecteix el *Diari de Sessions* de l'esmentada Comissió.

Avui, en una exposició, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en una exposició molt més breu, voldria remarcar només alguns dels punts d'aquest informe. En particular, els que fan referència a l'exercici de la potestat legislativa i a la fixació de prioritats pressupostàries per part del Parlament i a l'exercici de la potestat reglamentària per part del Govern, l'acció de la qual a vostès compet impulsar i controlar.

Una part de la nostra funció, il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, finalitza quan comença la seva. Això és: a la vista d'un determinat diagnòstic nostre sobre el funcionament d'un servei públic, vostès hauran de determinar si aquest diagnòstic, si aquesta valoració la comparteixen, i decidir sobre les mesures legislatives pressupostàries o d'impuls d'acció del Govern que permetin millorar el servei considerat.

Uns mots, primer, amb relació a la contractació de les administracions públiques, la promoció i l'estabilitat de l'ocupació, la promoció de les empreses d'economia social o l'adopció de mesures de seguretat en el treball són aspectes socials que es poden impulsar des de la contractació pública. És per aquesta raó que hem argumentat que cal promoure la incorporació de clàusules socials com a condicions d'execució dels contractes. Alguna administració local, especialment significativa com ara l'Ajuntament de Barcelona, s'ha compromès a estudiar-ho. Igualment, hem defensat que es consideri la viabilitat de les clàusules socials com a factors a tenir en compte per avaluar les ofertes. Estem pendents de la resposta que ens ha de donar el Govern pel que fa a la seva utilització com a condicions d'execució contractual, però aquest Parlament segur que té coses a dir durant la tramitació de les mesures legislatives per regular les empreses d'inserció sociolaboral.

D'altra banda, en l'àmbit tributari, també estem pendents de rebre la resposta del Govern a les consideracions efectuades sobre la mala configuració legal d'una taxa. Concretament, de la taxa per al control estadístic de les certificacions de prova emeses per les entitats d'inspecció i control per a les revisions dels ascensors. Aquesta taxa es repercutia incorrectament als titulars dels ascensors, propietaris o comunitats de propietaris. El Govern ja ha reconegut la impropedència d'aquesta repercussió, només resta la contesta sobre la possibilitat de la seva mateixa imposició. Si en tots els àmbits d'elecció pública és important la coordinació dels diversos agents que hi intervenen, en l'ordenació del territori, això és prioritari.

En l'informe hem destacat la necessitat de coordinar les actuacions urbanístiques estrictament amb aquelles

que, derivades d'altres regulacions, s'hi relacionen, com ara les de carreteres o de patrimoni cultural. Arran d'aquesta queixa, arran d'alguna queixa rebuda que evidència els problemes que es deriven quan aquesta coordinació no és operativa, hem marcat que sempre que sigui possible el lloc per plasmar-la són els instruments de planejament urbanístic.

En aquest apartat de coordinació, ens felicitem que aquest Parlament hagi considerat oportú recollir a la nova Llei d'urbanisme la part essencial de les nostres recomanacions sobre la coordinació i la vinculació del planejament urbanístic, i la planificació hidràulica i de protecció civil que afecten el territori; recomanacions que, com recordaran, senyores, senyors diputats, havíem efectuat en l'informe extraordinari en matèria de prevenció d'inundacions que vam presentar a finals de l'any 2.000. En relació amb aquell informe, em complau remarcar la presentació, per part de l'Agència Catalana de l'Aigua, de l'estudi de Delimitació de zones inundables, estudi que era necessari per a la redacció de l'Inuncat, així com també la signatura d'un conveni per ultimar un estudi equivalent a la conca de l'Ebre.

Tot continuant amb la temàtica mediambiental, voldria recordar que vàrem formular quatre recomanacions al Departament de Medi Ambient amb relació al Decret regulador de l'energia eòlica, que, lògicament, en cap cas vam qüestionar l'aposta del Govern per aquesta energia, neta i poc desenvolupada, en el nostre país.

Vàrem demanar l'exclusió de la implantació de l'energia eòlica en els parcs naturals en projecte i la redacció més entenedora dels articles del Decret que regulen la tramitació de les corresponents autoritzacions administratives, que les noves instal·lacions estiguessin sotmeses a llicència ambiental, tramitades pels ajuntaments, i, finalment, la generalització de les condicions eòliques de viabilitat. La majoria d'aquestes recomanacions van ser acceptades.

Menys èxit hem tingut amb relació a les recomanacions formulades a l'Informe de 1998 amb relació a les motos nàutiques. Ha trigat uns quatre anys en arribar la regulació que demanàvem d'aquesta activitat. Tot amb tot, ja la tenim, i això ja és bo; però, en canvi, les mesures de prevenció concretes que comporten costos econòmics per a l'erari públic, com l'abalisament de canals de llançament i d'avarada han estat escasses. És possible que els dèficits crònics del finançament municipal en siguin responsables. Però que la causa estigui ben delimitada no excusa que ens preocupem per un problema que, de tant en tant, comporta la pèrdua de vides humanes.

Pel fet de parlar de finançament municipal sembla obligat, també, remetre's a les conclusions del Segon Congrés de Municipis de Catalunya, celebrat l'any passat, en el qual es va concloure, entre d'altres coses, que en els propers anys el pes dels ingressos i de les despeses locals ha d'assolir cotes no inferiors al 25% del conjunt de les administracions públiques. En uns minuts m'hi tornaré a referir, ja que si això no se soluciona difícilment afrontarem amb èxit reptes com el de la mobilitat, l'envelliment de la població i la integració de la immigració.

Per acabar aquest repàs sobre, bàsicament –bàsicament–, l'exercici de les potestats legislativa i reglamentària a través del qual es va conformant el nostre ordenament jurídic, he de recordar novament la persistent absència d'un reglament per a la Llei 8/1995, d'atenció i protecció als infants i adolescents. La manca d'aquest Reglament deixa sense resposta eficaç diverses vulneracions dels drets dels infants. En canvi, valorem com a fets positius la Llei catalana de justícia juvenil i el Decret de matriculació d'alumnes per al proper curs.

Un cop tenim la norma, el Decret de matriculació, s'haurà d'observar quina aplicació es fa d'aquesta disposició pel Departament d'Ensenyament, però és un pas endavant en la voluntat d'obtenir una educació igual per a tothom.

En fer aquesta referència a temes d'infància, em permeto assenyalar que aquesta part de l'Informe l'hem redistribuïda temàticament en sis epígrafs que es corresponen amb els articles de la convenció que ha fet el Comitè dels Drets de l'Infant de Ginebra.

Senyores diputades, senyors diputats, fora de l'àmbit normatiu estricta, per bé que s'hi relacionen, tenim un seguit d'actuacions del Departament de Sanitat. Així, moltes de les nostres recomanacions efectuades els darrers anys –com ara l'obligació de conservar la història clínica, la lliure elecció de metge i especialista i el dret de ser informat– s'han recollit a la Carta de drets i deures dels ciutadans, amb relació a la salut i a l'atenció sanitària. Òbviament, només ho podem valorar molt positivament.

Es mereix la mateixa consideració positiva el compromís adoptat, també, pel Departament de Sanitat en acceptar el suggeriment d'establir protocols i guies de pràctica clínica que permetin avançar en la detecció i el tractament del síndrome de la fatiga crònica i altres malalties de difícil diagnòstic. Fins ara, la resposta del sistema sanitari en aquestes malalties ha estat vacil·lant, i es tracta d'assegurar-los un tractament homogeni en l'atenció primària de salut. Per tant, és urgent de disposar d'aquests protocols i que s'apliquin amb normalitat.

Com hauran vist en l'Informe, al llarg de l'any la nostra oficina ofereix al voltant de seixanta conferències o xerrades divulgatives. Sovint els assistents ens interroguen sobre el nostre grau d'efectivitat a l'empara de la pregunta, i ens diuen: «Senyor síndic, li fan cas els poders públics?» Més enllà de la xifra satisfactòria del 75% o del 85% d'acceptació de les nostres recomanacions, hem de respondre que quan la consideració adreçada al poder públic competent implica haver de destinar-hi recursos econòmics no és fàcil tenir èxit. (*Remor de veus.*)

Fa uns moments els recordava que la normativa reguladora de les motos nàutiques, tot i trigar, s'havia editat abans que no pas la instal·lació generalitzada de canals d'avarada i llançament i, en general, d'abaliments a les platges. La raó és que això darrer costa diners als poders públics.

Doncs, bé, tot seguit els comentaré unes altres coses amb relació a les despeses. Els recursos assignats a l'atenció psiquiàtrica se situen com la Ventafocs del

nostre sistema sanitari. Fa anys que insistim en això. Alhora que hem constatat dèficits dels recursos per als malalts aguts que necessiten internaments de mitjana i llarga estada, també hem tingut coneixement de noves actuacions per reforçar el Pla de salut mental actual.

En aquest sentit, ens complau assenyalar que els increments de recursos, que en el vigent pressupost aquest Parlament ha destinat al tractament d'aquestes patologies, van en la direcció que ha de permetre canviar aquest estat de coses. De tota manera, amb un sol any no en tenim prou. Caldrà, doncs, sostenir l'esforç en el temps per tal de completar la reconversió psiquiàtrica.

No observem la mateixa decisió en alguna de les dotacions que afecten les persones discapacitades. Per posar un exemple, em referiré al Servei del transport adaptat. La legislació vigent atribueix als ajuntaments i als consells comarcals amb una població superior a 50.000 habitants la competència per prestar el servei de transport adaptat. El Departament de Benestar Social és el competent a comarques amb poblacions inferiors als cinquanta mil habitants.

El transport adaptat parteix d'una situació deficitària. Per tal que arribi a totes les persones que en necessiten i en termes d'equitat territorial, cal, no només que les administracions implicades actuïn de forma coordinada, sinó que cal, sobretot, un esforç important d'aportació de recursos. Aquest esforç no es pot demanar només als ens locals que han de prestar-lo, especialment si tenim present que els consells comarcals tenen una capacitat de generar ingressos propis insuficient i depenen, fonamentalment, dels recursos que reben d'altres administracions. Una cobertura òptima del servei no sembla factible sense una significativa millora del finançament comarcal.

Aquest supòsit, que els acabo de comentar, exemplifica una de les nombroses mancances que tenim en l'anomenada «Despesa social». En el capítol que anomenem «Serveis socials» hem agrupat les nostres actuacions en tres apartats: gent gran, persones disminuïdes i situacions de pobresa. Certament, algunes actuacions tenen punts de connexió amb dos o tres d'aquests apartats. Les necessitats assistencials de la gent gran creixen a un ritme superior al de les prestacions que els ofereix el sistema. Això és així com a conseqüència dels canvis demogràfics derivats de la disminució de la natalitat, i, com hem dit altres vegades, de l'èxit dels sistemes de salut i socials europeus. Tot utilitzant el tòpic es tracta de no morir d'èxit.

Aquests dies, que gairebé totes les referències a la immigració s'associen amb problemes i amenaces per al nostre sistema, potser no està de més recordar que el conjunt de decisions individuals que determina la nostra demografia exigeixen, per garantir la vitalitat de la nostra societat, la incorporació d'immigrants.

Si les pensions, en alguns casos, avui són baixes, fins i tot insuficients, que ho són i ho hem repetit abastament, pensem que el règim Sovi o les pensions mínimes sense l'increment de la nostra base demogràfica per mitjà de la immigració, d'aquí a uns anys, senzillament no es podran pagar. (*Remor de veus.*)

Després parlarem, parlarem una mica d'immigració, que nosaltres també la volem ordenada, integrada i respectuosa amb la nostra identitat, però comencem per reconèixer la seva importància. És necessari incrementar i adaptar els serveis i els ajuts a les persones amb disminució física i psíquica. Fa uns minuts els comentava el dèficit del transport adaptat. El mateix podem dir, per exemple, amb les places residencials per a disminuïts amb trastorns de conducta. Indubtablement, hi ha d'haver un compromís familiar i no tot es pot delegar al conjunt de la societat. Però, m'atreveixo a dir-los –i penso que amb molt poc marge d'error– que, entre les famílies que es deixen la vida en atenció als seus, les dels discapacitats amb trastorn de conducta van al davant.

Finalment, també s'escau recordar que hi ha un nombre preocupant, alt, de persones que pateixen situacions de pobresa. Només una actuació decidida i coordinada dels poders públics pot evitar que evolucionin cap a situacions d'exclusió social i marginació de caràcter crònic. Aquesta actuació requereix recursos, sense pressupost no es pot lluitar contra la pobresa. Em poden dir que mai n'hi haurà prou. Això és veritat. Però, tenint en compte la situació del nostre país, la pregunta que hem de fer és: hem d'incrementar la despesa oficial? Com ho podem fer?

En diverses ocasions, senyores diputades i senyors diputats, vostès han tingut a bé preguntar-me quins són els àmbits on s'ha de prestar més atenció per part dels poders públics. Enguany, a la Comissió, em vaig atrevir a dir-los que en la nostra opinió la temàtica de l'habitatge, la de la seguretat ciutadana i els canvis en l'estructura demogràfica i de paradigma en els rols entre les diverses generacions constitueixen, juntament amb la integració de la immigració, els nostres reptes fonamentals com a societat.

Alguns àmbits interactuen amb els altres. M'he referit a l'envelliment de la població i a la immigració. No ho repetiré altra vegada. L'habitatge també ho fa amb la demografia. Recordin quins eren els anuncis del nombre d'habitacions dels habitatges que s'oferien en venda o en lloguer fa uns anys: tres i quatre cambres. A hores d'ara, molt sovint, veiem propaganda de pisos d'una i dues habitacions. La demanda ha canviat. Potser cal afegir que els pisos d'una habitació d'avui costen com els de quatre d'ahir, però aquesta és una altra història.

De tota manera, em permetran que també digui un mot relacionat amb el preu dels habitatges i amb l'insuficient finançament local en el qual abans m'he referit. No és cap secret que una part de l'alça, especialment dels preus de l'habitatge, deriva de l'increment del preu del sòl, i que si una cosa fa pujar el preu aquest és l'escassetat. Doncs, bé, l'augment del preu del sòl públic, com a conseqüència de la seva retenció i no posada en joc en el mercat, ha ajudat a finançar unes economies locals molt pressionades.

És important que trobem mecanismes de finançament de les responsabilitats locals, responsabilitats creixents, que redueixin la pressió sobre el sòl públic i que permetin desenvolupar el seu rol regulador en el mercat. Atesa la relació entre l'estructura dels pisos i la composició

familiar no puc silenciar que els nostres ajuts familiars encara són força baixos, comparativament amb els d'uns altres estats membres de la Unió Europea. No obstant això, no seria just ignorar diverses mesures d'incentiu econòmic, recentment adoptades, que han comportat un canvi de tendència que fóra bo consolidar.

Senyores diputades, senyors diputats, ara diré unes paraules sobre la immigració que no estan en la longitud d'ona més escoltada aquests dies. Quan parlem de la immigració tendim a situar-la, un cop ja és aquí, i a ignorar les causes que la promouen. Ja m'he referit a la demanda, no il·limitada, certament, de la nostra societat que ho fa per tal de mantenir el seu sistema productiu i de pensions.

Potser també cal recordar, com ho vam fer en l'Informe del 2000, que nosaltres, com a col·lectivitat, també tenim alguna cosa a veure amb el foment dels corrents migratoris. Parlem sovint de la globalització i dels efectes beneficiosos que té per al món. Però no podem ignorar que és una globalització discriminatòria: si un país subvenciona els seus productes i, alhora, pressiona per tal que desapareguin els aranzels que graven en un altre país la seva importació, no està fomentant el lliure canvi, està promovent la destrucció de la indústria nacional d'aquell altre país, i evocant a la pobresa una part de la seva població, a la qual no li quedarà més remei que intentar la incerta aventura d'emigrar. Ja sé que aquest Parlament no pot adoptar mesures per evitar-ho. El Síndic de Greuges també hi pot fer ben poca cosa, però, potser sí que podem dir-ho, explicar-ho, remarcant la complexitat d'un fenomen que no admet solucions simples.

Tot això no suposa pas ignorar la responsabilitat de les elits dirigents dels països de procedència –que en tenen molta, però que sovint troben la nostra complicitat–, tampoc implica renunciar, que no ho hem de fer pas, a la nostra identitat, ni finalment sancionar els actes il·licits quan els cometem els estrangers

Precisament immigració i delinqüència ha estat el gran tema del nostre Informe, si parlem del ressò davant de l'opinió pública d'allò que vam dir. Evidentment, aquest ressò no té res a veure amb la intensitat de la nostra dedicació, ja que, a més, de 4.200 queixes només un centenar té a veure amb la immigració i més aviat poques amb la delinqüència i els immigrants.

Lògicament, la immensa majoria de les nostres recomanacions tenen per objecte resoldre problemes de nacionals, perquè són els nacionals els que ens presenten la majoria de queixes, però la seguretat afecta a tothom, nacionals i no nacionals –no repetiré el que hem dit en els informes del 1999 i del 2000, on queda palès el nostre compromís en la defensa del dret a la vida, a la propietat, a la seguretat dels ciutadans. No entraré en la discussió de quina administració és més o menys responsable de la situació, però no defugiré un comentari sobre la forma d'encarar-la.

Quan algun ciutadà s'ha adreçat aquests dies a mi demanant-me explicacions de per què deia que vincular immigració i delinqüència era una lleugeresa, quan era evident que estadísticament hi havia un increment de delinqüents estrangers, li he respost, més o menys,

de la forma següent: «Vincular immigració i delinqüència significa, en la meua opinió, diverses coses, i cap d'elles positiva.»

Primer, igual que en el percentatge d'acceptació de les nostres consideracions, a què abans em referia, cal afinar molt en els sistemes de càlcul, la setmana passada vàiem com la xifra de presos preventius estrangers no es correspon realment amb el percentatge d'il·licits que els són imputables, el qual, si ens atenim a les dades de detenció, se situa prop del 27%. Això no vol dir que no s'hagi de fer res, però és molt diferent parlar del 89% a fer-ho del 27%.

Quan analitzàvem els resultats de la nostra investigació sobre els centres d'acollida de dones maltractades, que presentem en el Llibre segon, de l'Informe, observàvem el nombre proporcionalment alt de les dones immigrades acollides, però els mateixos professionals que hi treballen ens deien que la manca d'una xarxa familiar de suport explica aquest nombre especialment alt dels ingressos. En tot cas, no crec que hàgim d'entrar en una guerra d'estadístiques.

Per garantir la seguretat ciutadana, això és el dret de les persones, ens cal un marc jurídic que doni respostes per evitar la marginació, tant com sigui possible, i combatre els espais d'impunitat, a més, amb unes forces de seguretat suficients i eficaces.

En l'apartat corresponent a seguretat ciutadana, del nostre Informe del 2000, publicat ara fa més d'un any, assenyalàvem que vàiem en la manca d'efectius de policia la causa principal que afavoreix l'increment de la inseguretat ciutadana a Barcelona i la seva àrea metropolitana. En aquesta línia, deïem que cal no oblidar les polítiques socials, relatives a l'habitatge, equipaments, o en determinades circumstàncies, en què estan implicats infants, la dotació d'educadors del carrer. Però, en tot cas, l'absència de les forces i cossos de seguretat tampoc ajuda a millorar la situació. La pregunta que hauríem tots plegats –totes les administracions amb competències– de plantejar-nos i mirar de respondre amb objectivitat és si la situació que assenyalàvem ha canviat o no, i com en un any, si hi ha més policia. Hi ha més policia? N'hi ha menys? Estan més coordinades les diverses policies que operen en el territori? Informacions periodístiques dels darrers dies, per tant, amb posterioritat al període que aquest Informe es refereix, donen a entendre que aquesta pregunta s'ha formulat i s'ha respost, i, si és així, benvinguda sigui aquesta activitat.

En el mateix Informe deïem, a més de la manca d'efectius policials, que també cal tenir en compte que les zones castigades per la delinqüència veuen amb impotència com els autors d'aquests actes il·licits són multi-reincidentes que actuen impunement. Per solucionar aquest problema, el Síndic considera que calen normes legislatives per combatre la reincidència, ja que la legislació actual no té efectes dissuasius sobre aquestes persones. Quina tramitació s'ha donat en aquestes mesures? Hem reforçat el nostre sistema jurídicopenal? Aquestes són algunes preguntes que podríem formular-nos i també mirar de respondre amb objectivitat.

La segona raó per la qual entenem que no s'ha d'afirmar que és indubtable que existeix aquesta vinculació

entre immigració i delinqüència és perquè projecta injustament l'estigma de la criminalitat contra centenars de milers de persones que viuen i treballen en aquest país i que contribueixen en la seva riquesa i en el seu futur.

En definitiva, em permetran que faci una crida a esforçar-nos tots plegats per millorar la gestió de la immigració, per elevar el nivell dels estàndards de qualitat dels serveis públics que la immigració de vegades posa a prova, però dels quals, en altres ocasions, es garanteix la viabilitat futura, i d'un adobar discursos simplificats tant fàcils com ineficaços i perillosos.

Tenim molts motius per a l'esperança i molta feina a fer des de la nostra responsabilitat. En el Síndic de Greuges farem tot el que puguem, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, per ajudar el fet que l'esperança es concreti en realitats.

Senyores diputades, senyors diputats, senyors membres de la Mesa, senyores membres de la Mesa, senyor president, moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyor síndic de Greuges. Correspon ara fixar la seva posició als diversos grups. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vull començar valorant molt positivament l'Informe del Síndic de Greuges, tant per la informació que conté, com pel tractament d'aquesta informació. Sovint, els seus informes contenen aportacions interessants, i aquest és el cas també d'aquest any. El Llibre segon, per exemple, aquell llibre monogràfic de l'Informe es dedica enguany a la violència domèstica, que és una qüestió per a nosaltres fonamental.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

A més a més, la institució de la sindicatura ha anat consolidant-se any rere any; un indicador important, que dóna legitimitat a la seva tasca, és l'elevat percentatge de recomanacions que es tenen en compte. També cal ressaltar que els informes del Síndic ens ajuden, i molt, als diputats i diputades, a fer la nostra tasca parlamentària, tant pels indicadors que subministren les queixes, com per les mateixes recomanacions que fa. Tot plegat dóna elements per a la tasca de control de les diferents administracions –del Govern de la Generalitat, en el nostre cas–, en allò que caldria modificar, controlar i fer el seguiment i, evidentment, també canviar.

També valorem força la relació que manté la sindicatura amb altres *ombudsmen*, tant a nivell espanyol com internacional. La cooperació internacional amb els Balcans és una tasca remarcable que li encoratgem a mantenir.

Passem, doncs, ja –a part d'aquesta introducció–, al contingut de l'Informe. I assenyalaré aquells aspectes que ens semblen més rellevants, evidentment no seran

tots i no serà exhaustiu, perquè és exhaustiu l'Informe de la sindicatura de comptes, però sí allò que per a nosaltres és essencial.

Podem comprovar, en primer lloc, que hi ha tota una sèrie de temes que són recurrents, que no s'arreglen. Les principals queixes continuen centrant-se en el funcionament de l'Administració i en la seva relació amb els administrats, en problemes relacionats amb la sanitat; les llistes d'espera continuen motivant nombrosos queixes, la inacabada reforma de l'atenció primària, també, així com la manca de recursos socio-sanitaris o la poca atenció en la salut mental.

Els temes de medi ambient també són recurrents, amb les queixes per les antenes de telefonia mòbil o per a la implantació de l'energia eòlica; o els de consum o els temes relacionats amb l'educació, o la migradesa de les pensions, o la manca d'habitatge assequible.

L'Informe del Síndic és, de fet, una veritable denúncia de situacions que no funcionen prou bé, que lesionen, fins i tot –i això és molt greu–, drets de ciutadans i de ciutadanes on l'Administració és responsable. I això és molt greu perquè és repetitiu. Any rere any es mantenen les queixes, cosa que il·lustra com l'Administració de la Generalitat és ineficaç i sovint injusta.

Cal destacar, parlant d'injustícia, perquè és ben significatiu, que el capítol de benestar social té un subtítol, que es diu «Les mateixes problemàtiques», que ens està indicant ben a les clares que hi ha qüestions recurrents que el Govern no resol. S'hi destina un pressupost insuficient, molt per sota de les necessitats existents, i això fa que drets socials reconeguts no es puguin exercir; com succeeix, per exemple, amb l'accés a residències, en el cas de disminuïts psíquics o físics profunds, amb els problemes d'atenció a la vellesa o amb l'increment de les situacions de pobresa.

El síndic en el seu Informe demana explícitament un esforç a l'Administració. En aquest i en altres temes el Síndic es mulla –i permetin que ho digui amb aquesta paraula–, i ho dic positivament: es mulla perquè diu al Govern de la Generalitat i també a les altres administracions implicades quines coses no fan prou bé o quines coses fallen o requereixen de més esforç.

I precisament per la importància d'aquesta sindicatura, el que sí nosaltres reclamariem, i potser seria molt interessant, i aquest fet potser demostra el tarannà del Govern de la Generalitat, que el president Pujol o el coordinador del Govern, el senyor Mas, estiguessin aquí escoltant el Síndic de Greuges i la mateixa sindicatura, perquè la seva funció és defensar els drets dels ciutadans i les ciutadanes, i amb un tema tan important és paradigmàtic que ni el senyor Mas ni el senyor Pujol estiguin aquí escoltant, no ja si no creuen convenient les nostres intervencions, però sí la del Síndic de Greuges –ho repeteixo–, perquè és un tema cabdal, la defensa dels drets dels ciutadans i ciutadanes. Ells saben per què no estan aquí.

Destaca, en aquest sentit, també, el tema de les actuacions que haurien de fer les administracions i que no fan. En les denúncies del Síndic destaca, quant a crítica o quant a denúncia, la situació de la justícia una altra vegada. Aquesta percepció social que continua te-

nint la gent, que va avalada per un funcionament real, lamentablement, com és la lentitud en tota la tramitació dels casos que arriben als jutjats. Hi ha una frase molt significativa a l'Informe, quan parla que hi ha una manca recíproca de responsabilitats entre el Govern central i les autoritats autonòmiques, i això fa que hi hagin algunes qüestions que no es puguin resoldre, és allò que en castellà es diu *el uno por el otro, la casa sin barrer*. La pregunta que cal fer-se en aquest sentit és: què hauria de fer l'Administració catalana i no està fent? Què està fent per solucionar aquesta lentitud de la justícia, que preocupa tant els ciutadans però, a més a més, els perjudica? Perquè el fet que es perllongui una situació d'injustícia, en si mateix ja és injust.

Un altre tema cabdal que és, també, en si mateix, tot l'apartat a què fa referència el Síndic, una denúncia, és quan es parla de la immigració. I deixi'm dir una cosa, una de les poques veus sensates que hem sentit els últims dies sobre aquests temes ha estat la del Síndic de Greuges, que ha dit les coses clares, com altres també ho hem intentat dir, però que això no ha estat un costum d'altres representants d'altres forces polítiques. I ho diu, i em voldria referir sobretot a dos aspectes, quan parla de tot el problema que hi va haver en les expulsions de la plaça de Catalunya d'aquest estiu passat, ens està dient que totes les administracions ho van fer malament, cadascuna va fallar en la seva responsabilitat –des de l'Ajuntament de Barcelona al Govern de la Generalitat, al Govern de l'Estat–, i també hi ha un altre aspecte important per a nosaltres, quan parla dels immigrants irregulars, que penso que aquí la denúncia és encara d'un calat més fort i més important.

El síndic denuncia en el seu Informe la inoperativitat de la normativa vigent, o sigui, està parlant de la Llei d'estrangeria, que per nosaltres, no només és inoperant, sinó que és inhumana i ineficaç. Hi ha persones que per la seva situació no poden ser regularitzades, però persones que per la seva situació tampoc poden ser retornades al seu país, i el fet de no resoldre aquesta situació genera que hi hagi nuclis d'estrangers que es puguin veure abocats a la marginació, que per sobreviure hauran de ser atesos amb fons públics o, previsiblement, cauran en l'explotació laboral o xarxes de delinqüència. És a dir, és la mateixa Administració –el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat– que aboca la gent a situacions sense sortida. Són les actuacions de l'Administració les que provoquen problemes a la gent.

Davant la impotència, en aquesta situació que el Síndic ha vingut denunciant, demana clarament què cal fer, diu: «Si no queda cap possibilitat perquè aquests éssers humans, persones com nosaltres, puguin sobreviure d'una manera digna, què hem de fer?» Una pregunta que és al mateix temps una denúncia. No ens podem permetre de no donar una sortida a aquestes situacions i posar entrebancs a la cohesió social. Aquesta denúncia, per nosaltres, és molt forta, és d'un enorme calat polític; és l'Administració amb la seva passivitat i manca d'actuacions la que posa en perill la cohesió social.

Amb relació a la infància, que és un tema també molt important, els recursos són insuficients i tardans; se'ns diu així, literalment, a l'Informe, i això també és una denúncia, com també ho és que l'acolliment familiar no

acabi de funcionar i, sobretot, el problema dels menors desemparats, «dels infants del carrer», com se'ls diu en alguna ocasió. La Direcció General d'Atenció al Menor es nega a assumir la tutela administrativa dels infants desemparats estrangers, i això impedeix donar solució a la seva situació. Hi ha coses que la nova Llei aprovada no solucionarà, perquè en aquest cas és el Govern mateix qui es nega a tutelar unes persones que, com a infants, tenen uns drets, uns drets reconeguts com a tals infants.

La manca de recursos socials d'atenció, d'altra banda, provoca situacions de veritable maltractament institucional, reiteradament denunciades en informes del Síndic, no pas d'aquest any, sinó també d'anys enrere.

Respecte a les qüestions de seguretat ciutadana, el Síndic fa referència a les actuacions policials i als límits que ha de tenir la violència exercida per part de qui té l'autoritat respecte a situacions com les que s'expressa en l'informe, que va ser, per exemple, l'expulsió dels ocupes d'una casa o algunes manifestacions en què hi ha hagut episodis d'abús d'autoritat; recomana que els conflictes es resolguin mitjançant la comunicació i el diàleg més que no pas per la força, i això, que semblaria de sentit comú, cal recordar-ho a la dreta que governa Catalunya i Espanya, a Convergència i Unió i al Partit Popular, que vol resoldre els temes de seguretat només amb efectius policials, que no vol dir que no n'hi hagi d'haver, els que raonablement es necessiten. Justament, el Síndic alerta en el seu informe sobre la insuficiència de dotacions policials, sobretot en el període de transició en què no s'ha acabat el desplegament dels Mossos d'Esquadra, cosa que produeix buits importants; alerta, també, del perill que això, a més, vagi acompanyat de la temptació d'algunes administracions municipals de desfer-se d'efectius de la Guàrdia Urbana.

Finalment, per acabar aquesta part del contingut, volem destacar el que fa referència a la violència contra les dones, tema que ocupa el Llibre segon. També aquest Llibre és una denúncia, tot ell. Manquen actuacions efectives i, sobretot, manquen recursos per a l'acolliment d'urgència de les dones maltractades, és una evidència clara, com manca també prevenció, una altra evidència clara. Les actuacions, en definitiva, són insuficients; cal millorar les actuacions relacionades amb la prevenció d'aquesta xacra social, com és la violència de gènere.

Volem, a més, destacar dos temes que apareixen en l'informe a partir d'alguna queixa aïllada arribada a la sindicatura, però que expressen problemes d'àmbit molt més general i que per la seva importància nosaltres entenem que haurien de merèixer una atenció especial, i, si cal, fins i tot, una actuació d'ofici.

Un d'aquests temes es relaciona amb el consum d'aigua i la mala qualitat de l'aigua que arriba a l'aixeta causada per la contaminació per nitrats. Això, que ha motivat una sola queixa, a la qual el Síndic dóna resposta, és un problema molt greu actualment. Els problemes de subministrament d'aigua potable a Catalunya en aquests moments són molt importants. La contaminació per nitrats és molt gran, i cal valorar el que això significa, perquè l'aigua és un bé públic i és essencial per a

la salut, i resulta que hi ha ciutadans i ciutadanes que no poden consumir l'aigua que arriba a les seves aixetes degut a la contaminació. Entre 1998 i l'any 2000 es va produir la situació que 132 municipis de Catalunya van servir en algun moment, i alguns durant molts moments, alguns, molts, durant els tres anys, aigua de la xarxa amb excés de nitrats. Són 132 municipis: 49 de Barcelona, 34 de Girona, 27 de Lleida i 22 de Tarragona. Això no només és un inconvenient o una incomoditat: l'excés de nitrats provoca malalties, provoca afectacions a la salut, i, per tant, em sembla que l'Administració té aquí una responsabilitat important, un problema de salut pública molt important que cal resoldre i que, a hores d'ara, encara no ha resolt.

Hi ha una altra qüestió que, al nostre entendre, caldria prestar-hi molta atenció: és la sinistralitat laboral, és a dir, els accidents i malalties laborals, que estan afectant de manera molt greu i important els treballadors i les treballadores de Catalunya. És un problema que, a més a més, no s'està resolent. L'informe del mateix Departament de Treball, aquest del Departament de Treball, referit a gener i febrer de 2002, diu que s'estan incrementant els accidents laborals, i els que més s'incrementen són els més greus, és a dir, s'estan incrementant en proporció a la seva gravetat. A l'Estat espanyol aquest és un problema també molt greu, ja que l'índex de sinistralitat està situat per sobre dels de la Unió Europea, i resulta que Catalunya guanya, fins i tot, aquest rànquing. O sigui, és aquí on s'ha d'actuar a millorar les condicions laborals i no fer decrets lleis o altres lleis que l'únic que fan és criminalitzar un sector d'aquestes persones, que, precisament, són les que estan més desfavorides i les que pateixen més aquesta sinistralitat, una altra xacra social que no es fa res per solucionar-la. Catalunya està en el primer lloc en accidents laborals, i això, evidentment, no és per voluntat dels treballadors i les treballadores, és un problema que causa molt dolor i sofriment, i, moltes vegades, seqüeles importantíssimes, algunes de les quals poden arribar fins a la mort. Alguna cosa falla des del punt de vista dels controls que la mateixa Administració exerceix a la Llei de prevenció de riscos laborals, per exemple, o pot ser la situació de precarietat contractual, que fa que hi hagin unes determinades condicions de treball.

Suggerim que aquest tema, pel seu abast, per la seva importància, pel fet que afecta molt dolorosament moltes persones i que l'Administració hi té responsabilitat, podria ser, diguem, una de les qüestions que el Síndic tractés de forma especial o monogràfica. És un suggeriment que fem a la mateixa sindicatura.

I ja per acabar només faré una altra valoració, i també un suggeriment. Ens preocupa, com a grup parlamentari, que la sindicatura, que està ben consolidada, no s'estengui més. Les reclamacions s'han estabilitzat –bé, hi ha un increment del 8% només respecte a l'any passat–, però encara passa que les denúncies arriben en proporcions molt diferents en diferents zones de Catalunya. Les denúncies que es fan a les demarcacions de Girona, Tarragona i Lleida, proporcionalment –proporcionalment–, continuen essent més baixes que les que es fan a Barcelona. Malgrat els esforços que fa el Síndic, que en fa molts, d'anar a diferents poblacions, no

hi ha prou coneixement de la sindicatura per fer-hi arribar les reclamacions dels ciutadans i ciutadanes. Cal pensar, doncs, a implantar mecanismes descentralitzats, coordinats amb altres administracions, amb diferents administracions, per poder fer més extensiva i significativa la feina del Síndic.

I ja una última reflexió, recomanació, amb la mateixa idea d'aconseguir una major extensió i projecció de la tasca de la sindicatura. Hem vist que hi ha temes rellevants que tenen sols una queixa. Potser, seria interessant confrontar algunes de les queixes amb altres tipus d'informacions, com, per exemple, els serveis de reclamacions dels usuaris de les administracions i de les empreses o també les enquestes de satisfacció dels usuaris respecte a determinats serveis. Això permetria disposar d'una valoració proporcionada a la importància de determinades queixes amb relació al que signifiquen per al conjunt de tot l'informe.

Res més. Senyores diputades, senyors diputats. Insistim, doncs, a valorar positivament l'informe que ha presentat enguany el Síndic de Greuges i, per tant, anuncio el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Això només serà quan el senyor Boada hagi acabat tota les existències d'aigua de la casa, eh?

El vicepresident primer

No ho aconseguirà.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un any més, el Síndic de Greuges, de conformitat amb allò que estableix la Llei que regula la institució, la Llei 14/1984, de 20 de març, ens ha presentat en aquest Ple al Parlament de Catalunya l'informe corresponent a les actuacions de la institució l'any 2001.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com el mateix síndic ens diu en el resum que ja fa alguns anys per tal de divulgar l'activitat o el conjunt d'actuacions de la institució..., en la seva presentació l'excel·lentíssim síndic ens diu que no es tracta d'un informe que contingui ni meres elucubracions, ni reflexions vagues o difuses, sinó que, al contrari, són reflexions i són consideracions teòriques a partir de l'anàlisi objectiva d'actuacions concretes sobre problemes reals i que també afecten el conjunt de ciutadans i ciutadanes d'aquest país que s'adrecen al Síndic.

Pel que fa a l'estructura i a la presentació formal de l'informe, aquest és un informe que, com ja té certa tradició, conté dos llibres. El Llibre primer, en la línia

progressiva d'anar millorant la sistemàtica, la seva presentació formal, incorpora enguany una refosa de totes aquelles qüestions que afecten diferents departaments del Govern de la Generalitat en la qüestió, en l'àmbit, de la funció pública i d'altres àmbits, com són l'ensenyament i la infància per una altra banda. Jo crec que aquesta aportació nova en aquest informe d'enguany evita una excessiva compartimentació de l'informe, aconsegueix també una certa transversalitat, pròpia del caràcter multidisciplinar de moltes de les matèries sobre què s'ha d'ocupar el Síndic de Greuges.

Quant a l'anàlisi estadística que conté l'informe en un apartat específic, i que és, en la nostra opinió, un indicador molt vàlid i objectiu per avaluar la tasca del Síndic i el nivell d'adhesió, per dir-ho d'alguna forma, social que suscita aquesta autèntica magistratura de persuasió que és del Síndic, hi trobem un total de 4.289 expedients, dels quals 62 són d'ofici, cosa que evidencia, ho diu el mateix Síndic, una positiva, més que positiva, estabilitat, per bé que convidem el Síndic un any més a extreure al màxim el zel necessari per tal d'intervenir d'ofici en moltes qüestions que creiem que requeririen la seva intervenció.

El nivell d'acceptació, també, dels suggeriments per part de l'Administració fets pel Síndic ha estat l'any 2001 d'un 73%, un 3% més que l'any 2000, i aquesta és una dada per si sola ja positiva, i és molt important i és també simptomàtica de l'ascendència creixent que tenen les observacions que fa el Síndic al conjunt dels poders públics de Catalunya.

Pel que fa al servei d'informació al ciutadà, aquest any apreciem un lleuger descens: de 3.078 actuacions l'any 2000 hem passat a les 3.067 l'any 2001, i constatem, com deia el mateix Síndic, que durant tot l'any hi ha hagut cinc desplaçaments fora de la seu, un fet també notable, però el Síndic ja sap de cada any que venim reclamant un esforç que vagi una mica més enllà d'aquesta itinerància testimonial per tot el país i, per tant, un esforç d'autèntica descentralització real de la institució.

Tot plegat, abans d'entrar, per tant, en algunes de les consideracions sectorialment més remarcables, configura, en l'opinió del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, un informe que projecta una institució que any rere any gaudeix d'un arrelament progressiu en la nostra societat i que evidencia, també, una estima i una consideració social creixents.

Pel que fa a les consideracions sectorialment remarcables, en l'àmbit de l'Administració general, a banda dels temes més clàssics, més recurrents, a què no em referiré per manca de temps –el procediment administratiu, la responsabilitat patrimonial de l'Administració, tots els temes de contractació administrativa–, ens ha cridat particularment l'atenció l'apartat de seguretat ciutadana, que el Síndic destaca, bàsicament, a partir de tres aspectes.

Al primer, i no podíem estar-hi més d'acord, el Síndic adverteix amb coratge, amb valentia, de la utilització excessiva de la força que fan determinats cossos de seguretat. El Síndic raona que s'ha de fer un ús proporcional de la força davant de situacions de violència i,

per tant, evitar que pel fet que la policia es pugui veure desbordada acabi, finalment, doncs, en la comissió d'excessos i desproporcions, i no podem –hi insisteixo– estar-hi més d'acord, perquè creiem que la majoria de vegades això es deu o bé a una imprevisió en el comandament, en la direcció dels efectius dels cossos de seguretat, o bé, també en alguns casos, a la deficient formació d'aquests mateixos agents.

El síndic, segurament, aquesta reflexió la posava en relació amb l'actuació de les forces de seguretat a la manifestació de Sants i amb el desallotjament d'algunes cases ocupades al barri de la Salut, però crec que també aquesta reflexió es pot establir en paral·lel amb altres actuacions policials, i, per cert, aquesta és una reflexió que el Síndic també elabora a partir de, una mica, la reflexió que analògicament fa el seu homòleg de Ligúria a partir dels fets ocorreguts a Gènova el juliol, els lamentables fets ocorreguts a Gènova el juliol del 2001 en relació amb la cimera dels G-8.

Coincidim plenament amb el Síndic que per evitar que algunes d'aquestes manifestacions puguin derivar en autèntics actes vandàlics i en enfrontaments amb la policia és necessari diàleg, és necessari, doncs, pactar el recorregut, és necessari disposar de serveis d'ordre i és necessari, també –hi insisteixo– el diàleg, perquè de determinats moviments socials alternatius, que, per definició, són no reglats, són informals, evidentment, d'entrada, no necessàriament se n'ha de predisposar la seva criminalització.

El síndic, en un segon apartat amb relació a la seguretat ciutadana, ens parla de la problemàtica específica dels desapareguts, i ens demana, demana a l'Administració i als poders públics, un registre centralitzat amb les dades genètiques de les persones desaparegudes. Aquesta és una pretensió que els diferents grups d'aquesta cambra ja hem expressat a través d'altres iniciatives parlamentàries. Nosaltres creiem, a més a més, que, d'acord amb allò que estableix el Consell d'Europa en les seves recomanacions, caldria també una regulació adequada legalment de l'absència, el dret de l'absència, sense, evidentment, posar en contradicció el dret a l'oblit que tenen totes les persones, que s'investigui també més el parador de les persones desaparegudes, respectant –hi insisteixo– el dret a l'oblit i, si no són menors o desemparats, protocol·litzar l'actuació dels cossos policials i també identificar genèticament tots els cadàvers que encara a Catalunya, i en són centenars, resten sense identificar.

En l'apartat de la inseguretat ciutadana, el Síndic palesa un tema que està plenament d'actualitat en aquests moments, com és la preocupació pel problema de la inseguretat, i, bàsicament, el Síndic es pronuncia amb relació a la polèmica per la manca d'efectius d'alguns cossos de seguretat. Nosaltres creiem que la seguretat ciutadana, com a dret fonamental que és, ha de ser un servei satisfactori, modern, eficient, àgil, i en aquests moments no ho és per diferents motius. Un, lògicament, és el que ha exposat el Síndic en el seu Informe, les dificultats que tenen els cossos de seguretat de l'Estat per dotar i per mantenir les plantilles suficientment dotades, però també suficientment motivades. I, per l'altra banda, la inestabilitat pròpia d'un procés de tran-

sició en el model policial que implica el replegament d'uns cossos i el desplegament d'un altre i l'assumpció d'algunes atribucions o competències que venien ostentant, en aquest cas, els cossos de seguretat de l'Estat en benefici del Cos de Mossos d'Esquadra.

Evidentment, les solucions que apunta el Síndic són més policia, més coordinada, però també creiem que, en línia amb el que aquest Parlament ja ha debatut i ja ha aprovat recentment, cal també prioritzar en el temps i en els mitjans aquelles zones de Catalunya que presenten més necessitat objectiva de seguretat i també adoptar les reformes legals i judicials necessàries.

Ja que parlem de justícia, en l'apartat específic de justícia, el Síndic constata un any més els problemes que són atàvics, estructurals, que afecten aquesta Administració; bàsicament, la lentitud, la manca de mitjans materials i de recursos humans, per tal que sigui una administració àgil, moderna, accessible, propera al ciutadà.

El síndic pondera els avantatges, les virtuts del denominat «Pacte de la justícia»; podem coincidir amb l'excel·lentíssim síndic que això pot constituir un avenç, però certament el retard en l'aplicació de les més de cent –em sembla que són cent tretze– mesures que conté aquest Pacte i el fet que aquest Pacte únicament atribueix a les comunitats autònomes, doncs, una major capacitat de decisió en la direcció, en l'organització i en la gestió del personal i en els processos selectius d'aquest, evidentment, no és un pas endavant en la descentralització i també en la millora del funcionament de la justícia. Tampoc el síndic, enguany, no s'hi ha pronunciat, amb relació a d'altres aspectes que atenyen l'excessiva càrrega competencial d'alguns òrgans judicials o la necessitat de proveir de forma diligent i urgent les places vacants o l'excessiva mobilitat; però evidentment són aspectes i són elements que han motivat, també, reflexions i aportacions del síndic en anys precedents.

Als serveis penitenciaris hi ha una dada interessant. El síndic ens anticipa un informe extraordinari –que crec que és molt adequat i molt oportú–, i, per tant, estarem una mica a l'espera de conèixer les seves reflexions.

De fet, en aquests moments assistim a un debat important, aquests últims mesos, sobre la seguretat en l'àmbit penitenciari. Sincerament, jo coincideixo amb alguna de les apreciacions del síndic i potser jo ho faré una mica més grotesc i una mica més exagerat, però és evident que en l'àmbit penitenciari segurament el suspens més clamorós que es pot imposar en aquest cas a l'Administració, deixant de banda els aspectes de règim i de tractament, és en l'àmbit de les infraestructures. La infraversió acumulada durant molts anys ens ha portat a una situació que en aquests moments és molt preocupant. Jo crec que la població penitenciària ha pujat i ha pujat de forma molt notable i això no s'ha cobert amb l'increment de places necessàries que pugui, doncs, establir unes ràtios que en aquest cas –unes ràtios o unes dades– puguin ser plenament –plenament– en coherència amb el que s'exigeix no només a l'Estat espanyol sinó al conjunt d'Europa.

En l'àmbit d'habitatge, un dels temes més preocupants i també un altre dels problemes estructurals de què s'ha

ocupat el Síndic en els darrers anys, no podem estar més d'acord amb el síndic, quan identifica dues raons, bàsicament, per estar molt inquiet amb relació a la política pública d'habitatge. La primera és la manca de recursos que s'hi destinen per part del conjunt d'administracions; per tant, l'absència d'un estoc suficient d'habitatge i d'habitatge de lloguer és un problema evident. I el segon és l'enfocament dels models de gestió pública, que suposa en la pràctica una renúncia per part de les administracions a intervenir públicament de forma valenta en el mercat..., com si es tractés d'un autèntic promotor, que fins i tot arriba a permetre o a tolerar situacions d'especulació amb les plusvàlues que generen la revenda d'habitatges de promoció pública. Per tant, és una situació que el Síndic denuncia, i que nosaltres ens hi adherim.

En l'apartat o en el bloc de política social, poques novetats –i això és preocupant– amb relació als problemes que, doncs, no han tingut la resposta adequada per part de les administracions en els últims anys.

En l'àmbit de sanitat, les mancances cròniques estan centrades en la manca de –per exemple– anestesistes, en la manca de recursos assistencials en la salut mental, les llistes d'espera, els deficients programes d'atenció domiciliària amb condicions molt precàries dels professionals que hi treballen...

Enguany hi ha problemàtiques noves, però; per exemple, la garantia de la confidencialitat en les dades i en l'historial dels malalts de la sida; l'atenció específica als malalts de fatiga crònica i fibromiàlgia –una qüestió que està, lamentablement, d'actualitat, doncs, perquè una diputada i una membre d'aquesta cambra, doncs, presenta aquesta malaltia, i que ha contribuït, en definitiva, a divulgar-la.

En l'àmbit del treball i de les pensions, en aquest apartat, hi ha nombrosíssims suggeriments sobre col·lectius; per exemple, el de majors de quaranta cinc anys, el de joves menors de vint-i-cinc, els col·lectius amb dificultats d'integració i precarització del mercat laboral; les particulars dificultats d'aquests col·lectius en les relacions laborals... La precarització de les condicions laborals porten el Síndic, un any més, a demanar mesures de discriminació positiva –que compartim.

En l'àmbit de la sinistralitat laboral i de les noves malalties professionals –per exemple, el *mobbing*, sobre el qual aquesta cambra ja s'ha ocupat–, que no són legalment considerades malaltia professional, el Síndic fa alguna observació que creiem que hauria de ser atesa en aquest cas per les administracions i pels poders públics, sobretot pel que fa al benestar psíquic i personal de molta gent.

La quantia baixa de les pensions, altres problemes, també han merescut una atenció. Com en l'apartat de serveis socials –i ho diu el mateix Informe–, any rere any, assistim a les mateixes problemàtiques: les mancances en l'atenció domiciliària, l'excessiu confusionisme en la normativa d'accés als serveis, la manca de places residencials... Aquí el nivell de receptivitat del Govern de la Generalitat no ha estat gens satisfactori, i ens adherim a la queixa manifestada i expressada per l'excel·lentíssim síndic de greuges.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Excel·lentíssim senyor síndic, ens trobem un altre cop, aquest any, analitzant l'Informe que ha presentat el síndic de greuges, l'excel·lentíssim síndic de greuges, el qual nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, volem felicitar per la tasca que ha realitzat, no solament a ell, sinó també –des d'aquí– a tot el seu equip, que jo crec que fan una tasca mesurada, rigorosa, d'anàlisi de les queixes, d'actuació d'ofici i, sobretot, presentant anualment en aquesta cambra un informe que ens és de gran utilitat a tots els representants del poble de Catalunya i en aquest cas al Grup Parlamentari Popular.

Nosaltres voldríem començar fent les primeres consideracions prèvies amb relació al que estan sent els propis serveis de la sindicatura, el servei d'informació al ciutadà, la pàgina web i sobretot les especials col·laboracions que està fent el Síndic en relació amb l'Institut Europeu, amb la Federació Iberoamericana, i sobretot amb la representació que l'*ombudsman* català té a l'abast exterior del nostre país, a l'abast de fora de Catalunya.

Creiem que és important considerar també tota l'activitat territorial que el Síndic de Greuges ha anat realitzant a l'abast de tot el territori català. Això, permetin-me, il·lustres diputats i diputades, reconèixer que permet una major vertebració del territori, permetent que gran part de les queixes que es poden realitzar i que es poden dur a terme a municipis sobretot de comarques interiors de Catalunya tinguin un major accés, una major facilitat, amb la presència allà del Síndic de Greuges i de les persones que formen part de la sindicatura.

Respecte a les queixes i a la valoració de les queixes que s'han fet, es presenta, més o menys, una estabilitat en el nombre de queixes presentades, tant queixes, com actuació d'ofici, que es presenta en l'Informe d'enguany en relació amb els informes anteriors. Tenim que hi ha un total de 4.289 expedients, dels quals la major part són expedients de queixa dels ciutadans de Catalunya, dels catalans i catalanes, en un nombre de 4.227. Si fa no fa, ponderant aquestes dades, estem més o menys a les mateixes de l'any anterior.

Però el que és més important per aquest Grup Parlamentari és l'acceptació que el Govern de la Generalitat de Catalunya, els consellers i l'equip del Consell Executiu, fa de l'acceptació de les consideracions del Síndic de Greuges. Crec que el que més demostra la utilitat, l'eficàcia, d'aquesta institució és principalment el grau d'acceptació d'aquestes queixes. Les consideracions del Síndic són, més o menys, considerades en un 73%, com s'aprecia en el mateix Informe que se'ns presenta. A nosaltres, això ens fa donar i reconèixer públicament una aportació satisfactòria i positiva, però

també dir-los que ens agradaria que el Govern de la Generalitat acceptés aquestes consideracions en més alt grau i sobretot amb molta més rapidesa. Ho dic pels consellers que són aquí presents, que segur que traslladaran, també, aquesta petició que el Grup Parlamentari Popular fa amb relació al que ha de ser l'acceptació de les consideracions del Síndic.

Aquest any s'ha tornat a presentar un altre cop el mateix model d'informe del Síndic, amb un primer llibre en el qual ens trobem amb informacions i anàlisis sectorials que –ja els ho dic per endavant– han estat de gran utilitat per al Grup Parlamentari Popular –algunes de les qüestions ja havien estat, fins i tot, presentades pel Grup Popular, com, per exemple, el tema de sanitat, amb la fibromiàlgia, amb els protocols de la fatiga crònica, que el nostre responsable en sanitat havia plantejat i havia portat en aquesta cambra i ja estaven aprovats.

I un segon llibre molt important, que era l'anàlisi –l'anàlisi– de la situació de les dones a Catalunya i sobretot, especialment, de la situació dels maltractaments a les dones –que pateixen– en el nostre país, a Catalunya. Hi ha a Catalunya més de 110.000 dones maltractades, la qual cosa suposa gairebé més d'un 10% de la població femenina catalana que pateix o ha patit maltractaments. Creiem que, per això, la utilitat d'aquest llibre ens ha de fer pensar i ens ha de fer reflexionar sobre la necessitat imperiosa que el Govern de la Generalitat de Catalunya presenti ja un pla integral que..., a diferència del que ha fet el Govern de l'Estat, que tant bon punt va arribar al Govern, l'any 96, el primer que va fer és considerar la presentació d'un pla integral de lluita contra els maltractaments. Sabem que s'hi està treballant, però, escolti'm, ja fa gairebé més de vint anys que s'hi està treballant i creiem que ja s'han de presentar solucions, sobretot atenent també a la reflexió que en aquest mateix segon llibre es presenta.

Aniríem, si els sembla, a fer l'anàlisi sectorial de cadascuna de les qüestions que l'excel·lentíssim síndic presenta en l'Informe d'enguany. El primer punt, que no sé si ha estat a bastament tocat però creiem que és important, el relatiu a la funció pública. El Síndic fa un esment en referència a la situació d'interinitat i d'adscripció provisional de gran part de treballadors que estan a l'Administració catalana, a la funció pública, i que es troben amb aquesta situació de provisionalitat.

Nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, varem afegir que, a part dels funcionaris docents, també es trobaven els funcionaris de Sanitat, per exemple, que són un col·lectiu molt afectat, i –mirin per on– també els funcionaris que estan treballant al servei del Departament de Treball, que ja els puc avançar que sí que hem arribat a un acord, els grups parlamentaris, que gran part d'aquests funcionaris interins passaran a integrar-se, amb caràcter d'estabilitat, en el nou –futur– projecte del Servei d'Ocupació de Catalunya, i ha estat així acceptat en negociacions, també, amb el Govern; amb la qual cosa veiem que, en col·lectius en els quals ens trobem funcionaris en situació d'interinitat, es van solucionant, però encara queda molt per endavant, com és el tema dels funcionaris en l'àmbit de sanitat o dels funcionaris en l'àmbit de la docència.

Respecte a la contractació administrativa, nosaltres vàrem felicitar a la Comissió el Síndic i tornem a reiterar-ho aquí. Creiem que ha fet un esforç de valentia en reconèixer que s'han de potenciar molt més, en la contractació administrativa que es realitza en l'àmbit públic, l'economia social i l'increment de les clàusules de discriminació positiva. Nosaltres també els vàrem avançar que, a la Llei d'empreses d'inserció laboral, que està debatent aquest Parlament, ja estem..., i el nostre Grup vol incorporar –així com d'altres– el que és l'augment de les mesures de discriminació positiva per tal de contractar aquelles persones que estan en situació de major debilitat al mercat de treball i que, en contractació pública, en contractació administrativa, s'hauria de potenciar.

Envers a la seguretat ciutadana, el Síndic torna a fer les reflexions que també ens va plantejar en l'Informe de l'any passat, com era referència als problemes d'espai a les comissaris de Mossos d'Esquadra de Catalunya, les quals s'estaven utilitzant per a finalitats que no eren les adreçades a aquestes, per això, per problemes d'espai, per exemple, per arxivar atestats o per disponibilitat de vehicles, s'estaven guardant i s'estaven recollint a les instal·lacions de les comissaries. Nosaltres ja vàrem demanar que això es solucionés i veiem que es torna a trobar en l'Informe d'aquest any.

Però anem molt més enllà. El problema de seguretat ciutadana és un problema que preocupa els ciutadans de Catalunya, preocupa els polítics de Catalunya. Nosaltres creiem que s'ha de produir un major desplegament, i més ràpid, i de forma més eficaç, dels Mossos d'Esquadra sobretot perquè en aquells territoris on no s'ha produït, doncs, tenim un nombre elevat d'inseguretat, i creiem que seria bo, fóra bo, que s'augmentessin aquests recursos.

Envers l'habitatge, l'habitatge públic, el Síndic també fa aportacions de caire considerablement importants. Considerem que l'habitatge ha d'estar controlat en els municipis en funció del control dels ajuts que es donen, sobretot, per a l'habitatge de lloguer o per a l'habitatge en propietat. Nosaltres considerem que s'ha de realitzar aquest control perquè no es produeixi el que diu el mateix Informe del Síndic, que aquelles persones que poden tenir una segona residència, doncs, estiguin utilitzant aquests ajuts, aquests serveis, que el que han de fer és potenciar l'habitatge, el primer habitatge.

Però vàrem denunciar que ja en aquest informe no es referia el Síndic..., i no es referia al que nosaltres considerem que és un dels grans temes que preocupen els joves de Catalunya, i era l'habitatge amb relació als joves. Així mateix ho vàrem traslladar al conseller en cap amb relació al Programa Nacional de Joventut, perquè creiem que s'han de potenciar molt més les mesures i el Pla d'habitatge, no solament de lloguer, sinó també de propietat, per beneficiar els joves de Catalunya que tenen grans dificultats per accedir a una primera «vivenda». A més, també fa referència el Síndic als defectes de construcció, i, sobretot, com molt bé també s'ha dit des d'Esquerra Republicana, al que és refereix a la gestió pública de molts ajuntaments amb relació a la gestió del sòl.

Deia el Síndic que està fent..., dues parts importants de l'informe són les que tenen major volum de queixes. Havien sigut les relatives a Medi Ambient i les relatives a l'àmbit tributari. Ens satisfà que hagin estat a Medi Ambient, en primer lloc, perquè això demostra la consciència social cada vegada més compromesa i més activa dels ciutadans de Catalunya amb relació a les problemàtiques de medi ambient. Li vàrem reconèixer que amb relació a les energies renovables, al mapa eòlic, les aportacions que havia fet el Síndic varen ajudar a modificar el document que s'estava treballant, el projecte regulador, al Parlament de Catalunya. També ens vàrem fer ressò del que era la problemàtica de la potabilitat de les aigües. També s'ha dit des d'aquí per un diputat també gironí el problema que, sobretot, molt especialment, afecta les comarques gironines..., i va ser el de la contaminació per nitrats, i en què creiem, doncs, que havia d'haver-se produït una millor solució que la que es va donar per part del Govern. A més, vostès parlen del tema de les antenes, del tema de la telefonia mòbil, i es recull que l'informe extraordinari que es va fer d'inundacions ha servit per fer l'estudi de delimitació de les zones inundables realitzat per l'Inunat. Nosaltres també ens vàrem fer ressò a l'excel·lentíssim síndic del que creiem que és un dels problemes actuals també referits al medi ambient, i és la contaminació acústica. Nosaltres vàrem dir que el nostre Grup Parlamentari havia estat treballant respecte a fer propostes per reduir aquests sorolls, aquesta contaminació acústica, que patim molts catalans i catalanes.

En l'àmbit tributari –en l'àmbit tributari– crec que el Síndic també planteja aportacions que a molts ajuntaments haurien de fer reflexionar, haurien de dur a terme una reflexió seriosa, sobretot pel que fa a les contribucions especials. Es diu que no es poden posar determinades contribucions que, d'alguna manera, no estan ponderades en moltes de les obres que es realitzen, així com es sol·licita la reforma de la Llei 39/88, cosa que nosaltres, el Partit Popular, també recollim i també ens afegim en aquesta consideració.

Entrant en el bloc social, el bloc que ha de ser de major pes, que més preocupa, almenys, el Grup Parlamentari Popular, entràriem a parlar de sanitat, de treball, de pensions i de serveis socials.

En sanitat, el Síndic..., les queixes, tant que s'hagin fet com les actuacions d'ofici..., recull el que a bastament en aquest Parlament s'ha estat parlant de la problemàtica amb relació a la sanitat: les llistes d'espera, l'eradicació de les llistes d'espera; l'acabament de la reforma d'atenció primària; els temes de l'augment de recursos socio-sanitaris, que són necessaris per a aquest país, i, sobretot, l'augment de les prestacions sanitàries.

També ens fèiem ressò que s'havien de realitzar protocols en el que són noves malalties, com és la fibromiàlgia, que, doncs, una nostra companya i una nostra parlamentària, doncs, aquests dies ha hagut de deixar un càrrec per aquesta causa, i com és la fatiga crònica. Nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, ja havíem demanat a aquesta cambra un protocol per regular el que ha de ser l'actuació dels responsables sanitaris en aquests temes.

Creiem, de totes maneres, que el Govern hauria d'escoltar més i hauria d'atendre més les reflexions que el Síndic fa en tema de sanitat. Senyor conseller, ja sé que vostè reiteradament ens ha escoltat a tots els grups parlamentaris i està escoltant molt conscienciosament el que estem dient, però creiem que planteja molts dels problemes –ja sé que vostè ha apuntat, ha pres molta nota–, però jo crec que recull, el Grup parlamentari considera que recull, gran part dels problemes que el nostre Grup ha estat presentant en l'àmbit sanitari.

En l'àmbit del treball –en l'àmbit de treball–, l'excel·lentíssim síndic recull, en primer lloc, el tema de la problemàtica de l'accidentabilitat laboral. Crec que no solament l'accidentabilitat laboral, la sinistralitat laboral, s'ha de poder solucionar mitjançant un augment dels controls, de la inspecció, que també, perquè s'ha de realitzar així, que també, però també incrementant la cultura de la prevenció i les responsabilitats que tenen els treballadors i treballadores, i també la que tenen els empresaris. Si tinguéssim una major cultura de la prevenció, de ben segur que no estariem, amb una normativa que està en convergència amb l'europea, tenint el nombre d'accidents laborals que estem patint a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Però, a més, el Síndic parla, en l'àmbit del treball, d'un tema que preocupa molt el Grup Parlamentari Popular: l'allusió al *mobbing*, l'allusió a la problemàtica psicosocial, a la seva adequació com a malaltia professional o al seu estudi d'adequació com a malaltia professional. El Grup Parlamentari Popular afegeix en això que considera que és un dels patiments que estan tenint molts treballadors a les empreses i que, a més, és molt difícil demostrar, que, a més, és molt difícil portar a terme com s'ha produït.

Amb relació a les pensions, el Síndic reconeix que les pensions són insuficients, les del SOVI, les de pobresa, però fa una aportació molt important, i és que el Síndic considera i fa una valoració positiva de la jubilació flexible i gradual. La reforma que ha fet el Govern de l'Estat espanyol en el sentit d'adequar la normativa de la cimera de Luxemburg i la cimera de Barcelona està a possibilitar a la nostra gent gran amb capacitat poder optar a una jubilació flexible i gradual, i el Síndic la recull amb caràcter positiu. A més, també recull així el subsidi de majors de cinquanta-dos anys i la valoració del grau d'incapacitat per als majors de seixanta-cinc anys.

És per això, amb relació al que ha de ser i al que és la problemàtica de l'envelliment de la societat catalana, que nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, vàrem adreçar a l'excel·lentíssim Síndic la petició que hi hagués un segon llibre, a l'igual que s'han fet els informes que han estat extraordinàriament importants i útils per a aquests diputats i diputades, que es fes amb relació a l'envelliment de la societat catalana. Creiem que en un any, en el qual s'han realitzat cimeres de grau important en el nostre país, també es pugui tractar per part del Síndic.

Em restaria, perquè ja queda molt poc temps, només parlar de dones i d'immigració. Respecte a la immigració, el Grup Parlamentari Popular considera que és un

fenomen positiu, extraordinàriament positiu, però que s'han de regular les entrades, s'han de regular els fluxos i, sobretot, s'ha de fer també en gran part el que el Síndic ens demanava, que era coordinar les diferents administracions per possibilitar la millor integració de la immigració, en aquest cas de la immigració legal, però també la lluita contra la immigració il·legal i contra les màfies que la possibiliten.

Envers les dones, només recollir, a part del que aquest Grup ja ha demanat, que ha estat, doncs, que el Govern realitzi aquest pla integral, recollir i adherir-nos a la queixa que ja el Síndic fa envers els centres d'acolliment..., a més, fins i tot, la queixa dels centres habilitats de la competència municipal. Diu que cal i que es necessiten centres especialitzats. Hi estem totalment d'acord: Catalunya només té cinc centres d'acolliment i crec que un o dos pisos pont, davant de comunitats autònomes, com pot ser Madrid o com pot ser València, en les quals el nombre de centres d'acolliment per a les dones maltractades augmenta no a la meitat, sinó en cinc, deu o quinze vegades més...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

...el nombre dels que existeixen a Catalunya.

El president

...hauria d'acabar.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. És per això que creiem que no solament s'han d'augmentar aquests centres d'acolliment, sinó que el que s'ha de fer és ja aprovar un pla integral de lluita contra els maltractaments a les dones al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies al Síndic i al seu equip per la gran feina que també aquest any ens han portat en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

I a vostè també, senyora diputada, moltes gràcies. Té la paraula ara, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com sempre, en primer lloc, fer un reconeixement explícit al treball durant aquest any, tot i que apreciem matisos en l'informe que ha fet el Síndic. Som conscients de la complexitat que té l'informe i la quantitat de treball que es du a terme a la sindicatura, i per això volíem fer extensiva la felicitació als col·laboradors i funcionaris adscrits.

Les xifres que facilita l'informe no fan més que avalar la credibilitat de la institució que representa la sindica-

tura davant dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Aquest any s'han registrat més queixes que l'any passat, i aquest increment, més enllà de significar que encara queden moltes coses per fer i per millorar, demostra també que la institució de la sindicatura té la credibilitat, la valoració i el respecte de la ciutadania.

Repassant l'informe, ja s'ha dit d'antuvi, et quedes amb la sensació que els temes que surten a l'informe són els mateixos temes que sortien el 2000, els mateixos del 99 i els mateixos del 98. Potser això és una primera reflexió, que és aquesta certa incapacitat del conjunt de l'Administració catalana per resoldre i per solucionar els problemes que tenen les seves ciutadanes i els seus ciutadans.

Potser hi ha una primera gran diferència d'aquest informe respecte al de l'any passat, i és que, per primera vegada, aquest any, el 2001, a diferència dels anteriors, l'Administració catalana que ha rebut més queixes és la Generalitat de Catalunya. Abans, en els anteriors informes, l'Administració que havia rebut més queixes eren els ajuntaments. Els ajuntaments eren els que tenien aquest trist rècord de queixes de la sindicatura. Aquest any és la Generalitat la que té aquest rècord de queixes de la ciutadania catalana, i potser això és símptoma d'alguna cosa, potser també de la incapacitat i de la deixadesa de l'Administració de la Generalitat per solucionar els problemes.

Quant a l'estructura de l'informe, no trobem, ja ho vam dir, un apartat explícit sobre educació o sobre ensenyament a l'informe, donat que està integrat en l'apartat d'infància. Potser haurien de reflexionar de millorar aquesta situació per si hi han d'altres possibilitats, sense trencar la idea de transversalitat en el món de la infància.

En l'apartat d'Administració general, i més concretament en procediment administratiu, voldríem destacar el problema que l'informe explicita com a la manca de coordinació de les administracions públiques. Estem totalment d'acord amb el diagnòstic que fa la sindicatura. Aquesta situació actual és absurda i és pràcticament insostenible, però té..., permetin-me que els digui que té un causant directe, que és aquesta ànsia que tenen algunes institucions de captar competències i recursos de dalt i de baix, aquesta mena de malfiança respecte a les administracions locals, i especialment envers l'Administració local, que el gran problema que té de finançament..., com feia fa un moment el Síndic recordar permanentment en la seva intervenció. Es fa necessària, per tant, la idea d'entendre l'Administració no com una parcel·la pròpia, hermètica, tancada, sinó com una eina per solucionar entre tots millor els problemes que tenen els ciutadans.

Sobre la Llei electoral, ja ho vam dir l'any passat i ho vam dir l'anterior, fem explícita la queixa que també ha fet la sindicatura, tot assumint potser la part d'autocrítica, també, que ens toca com a representants del Parlament de Catalunya, però sí que ens agradaria que el partit que dona suport al Govern tingués una mica més d'iniciativa en aquest apartat per tal de donar compliment, d'una vegada, a l'Estatut d'autonomia de Catalunya després de vint anys.

Compartim i coincidim en el diagnòstic pel que fa a la seguretat ciutadana. La part més important del diagnòstic és la manca d'efectius policials. No n'és aquest l'únic motiu, en absolut, però sí que és bona part del problema, aquesta manca d'efectius policials. Potser en aquest tema, tot i que contravingui en certa manera el seu diagnòstic, hi ha dues administracions responsables: la central i l'autonòmica, i de manera auxiliar, l'Administració local. Ens trobem, per tant, davant del fracàs de dues administracions competents en matèria de seguretat, que fins ara no han donat mostres per solucionar aquest problema.

Jo crec que en el seu informe apunta correctament que la previsió del desplegament dels Mossos d'Esquadra no pot anar..., o no pot justificar una dotació insuficient dels cossos de Policia Nacional, de Guàrdia Civil i de Guàrdia Urbana.

De tota manera, pensem que hem de fer un petit aclariment: les plantilles de Policia Local a Catalunya, i en especial a les grans ciutats, estan perfectament dotades, de forma correcta i suficient, i creguin que compleixen les seves funcions amb eficàcia. És, precisament, el cos de Policia Nacional el que gairebé, i sobretot el gairebé inexistent de Guàrdia Civil..., els que estan insuficientment dotats només a l'àrea metropolitana, amb un dèficit de pràcticament dos mil agents. Per moltes previsions, parlant del desplegament dels Mossos d'Esquadra, encara no tenim dades de quan acabarà el desplegament definitiu dels Mossos d'Esquadra. Això és, per tant, un petit greuge amb la resta de ciutadans de l'Estat espanyol. Les ràtios de Policia Nacional a la resta de ciutats de l'Estat són més altes que a Catalunya. Per què? Per què aquest greuge respecte a d'altres ciutats de l'Estat? És la solució l'increment de plantilles de la Guàrdia Urbana? En absolut, no és la solució, entre d'altres coses perquè estan ben dotades i entre d'altres coses perquè el marc legal impedeix intervindre de forma directa en els temes de seguretat a les policies locals... En comptes de fer la seva feina, el Govern central i el Govern autonòmic es dediquen a fiscalitzar l'actuació dels ajuntaments i de les policies locals, quan, de vegades, han fet intervencions tan brillants, les guàrdies urbanes, com la detenció d'una part del Comando Barcelona.

Per això no podem acceptar la repartició de culpes que fa en l'Informe, i, a més, el Síndic lliga, d'alguna manera, potser inconscient, eh?, amb l'augment de sensació d'inseguretat en Policia Nacional i Policia Local, quan també en aquelles zones on s'ha fet el desplegament, és a dir, Girona i Lleida, també hi ha..., ha augmentat aquesta sensació d'inseguretat.

En definitiva, tots hem de treballar per la seguretat ciutadana, això sí, però la competència és del Govern central, del Govern autonòmic, que quedi clar.

Quant a ordenació del territori, dins de l'apartat d'habitatge, s'identifica com a principal problema el preu de l'habitatge, coincidint aquesta percepció..., donat que aquesta situació perjudica especialment la gent jove i la gent gran, que són els sectors més desfavorits de la societat. Crec que hem de posar l'accent en la manca d'una política coherent d'habitatge de protecció ofici-

al. A Catalunya simplement no existeix. Una vegada més hauríem de reclamar els principis de coordinació i de col·laboració entre les diferents administracions per mirar de tirar endavant possibles solucions.

En l'apartat de sanitat, com sempre, es concentra gran multitud de queixes i temes per solucionar. El primer i principal és el de les llistes d'espera. No les podem eradicar aquestes llistes d'espera, però sí que podríem racionalitzar-les, alleugerir-les i, sobretot, fer-les més equitatives, però sobretot sense desigualtats territorials. És indigne que el greuge d'una persona en un territori tingui una espera d'una setmana i en un altre territori tingui tres mesos per la mateixa malaltia. Jo crec que és un tema en el qual la sindicatura s'hauria de posar.

Tot i que el Govern no fa molt sortia amb dades triomfalistes, la realitat és molt diferent. Les llistes d'espera en algunes operacions de primera necessitat, perquè afecten la qualitat de vida de les persones que esperen, encara sobrepassen el límit del que seria raonable. Les actuacions són del tot insuficients i cal donar-hi una empenta definitiva, com d'alguna manera també ho reconeix el seu Informe.

Nosaltres, en sintonia, quant a treball i pensions, nosaltres, en sintonia amb el que planteja l'Informe, els dos temes que més ens preocupen són les dificultats per a la inserció laboral dels aturats i les aturades de més de quaranta-cinc anys i l'atur juvenil. Pensem que es tracta d'una situació crònica que ve de lluny i que, any rere any, es repeteix en els seus informes. La situació penosa per la qual passen els aturats grans i de llarga duració per poder arribar a fi de mes és pràcticament inhumana i resta en l'oblit i són condemnats, potser, a aquesta inactivitat més depriment. De la mateixa manera, el sector de la població jove es troba amb importants impediments per trobar una feina digna i estable que els permeti, simplement, l'emancipació, l'adquisició d'un habitatge o la formació d'una família. Aquesta situació és absolutament intolerable i estem jugant amb el present i el futur d'uns sectors importants de la nostra societat. Alguna cosa potser hem de fer.

El que està clar és que a nivell estatal el panorama és poc il·lusionant. El Govern, davant d'això, davant l'increment objectiu de l'atur en els darrers mesos, només proposa la reducció de subsidis. Sembla que per a alguns ser aturat és simplement un caprici. A Catalunya la situació no és molt més encisadora, donat que la Generalitat estem pagant, ara, el descontrol amb els fons de formació ocupacional que s'ha viscut des del Departament de Treball durant molts anys. La Unió Europea ha tancat aquesta aixeta i qui ho paga són, una altra vegada més, els aturats i les aturades.

Quant a l'apartat de pensions, pensem que les seves recomanacions no fan sinó demostrar que l'estat del benestar encara és, avui, insuficient. Coincidiríem en tota una sèrie de temes, per exemple l'equiparació de drets de treballadors autònoms respecte als assalariats, i en aquesta direcció ja hem fet alguna iniciativa parlamentària en aquest Parlament. I també estem absolutament d'acord amb la queixa que expressa pel retard excessiu en la tramitació de les prestacions i drets econòmics, als quals tenen dret les persones que han patit

presó a camps de concentració com a conseqüència de la Guerra Civil. I en aquesta direcció avui es presentarà una moció i, a més a més, el nostre Grup Parlamentari també farà alguna cosa a Madrid.

Té raó el Síndic quan diu que, en un moment de contenció de la despesa pública, les polítiques que signifiquen el seu increment són difícils d'implantar. El que passa és que hauríem de valorar si el moment econòmic obliga aquesta contenció i, sobretot, si la despesa que s'està fent està ben planificada i respon a les necessitats reals, que jo crec que en molts casos no és així. Però el que sí que tenim clar és que les situacions d'injustícia social que estem vivint no poden obtenir com a resposta el típic i tòpic «no hi ha diners». I ho dic jo perquè, d'alguna manera, haurà de servir el meravellós acord que van signar sobre finançament. A veure si és veritat i es nota, i ho noten sobretot els ciutadans.

Quant a immigració, un altre tema de moltíssima importància és la situació en què es troben els immigrants. De vegades escoltem alguns discursos polítics que no fan res més que complicar les coses. Afirmacions com les que va fer fa poc el president del Govern, que lligava el 80% de les detencions del primer trimestre de l'any a delictes comesos per immigrants, compliquen les coses i no són més que la plasmació d'una intenció política clara, que vol amagar la incompetència d'una Administració incapaç d'organitzar de manera eficaç la immigració a Espanya. Aquestes dades, simplement, no són certes, i el que són, són tendencioses i malintencionades. A més, algú ens continua complicant les coses dient que les xifres no es poden amagar; es continuen complicant les coses.

Nosaltres creiem..., i el que tots creiem és que tots hauríem d'agafar com a exemple l'actitud del Síndic de Greuges durant els tancaments i la vaga de fam a diferents esglésies amb la voluntat de trobar solucions, posant el diàleg i l'enteniment en primer pla, honorant –si més no, ho pensem així, el meu Grup, i ho vol reconèixer explícitament– el treball de la sindicatura. També parlaríem de la incapacitat per complir la Llei d'estrangeria; i això ja ho vam dir l'any passat i ho tornem a repetir aquest any.

Acabaria, ja..., deixariem per dit el brillant Informe sobre violència contra la dona, que ja vam dir a la Comissió, però sí que acabariem considerant, potser, que el treball realitzat pel Síndic, tal com deia al començament, amb els matisos expressats durant la meua intervenció, ha estat positiu, molt positiu. I és bo que tots puguem conèixer les deficiències d'un sistema que sempre ha de tenir voluntat de millora i voluntat de superació. De tota manera penso que, en una primera lectura, un s'emporta la sensació que denuncia i parla del mateix de sempre, dels mateixos problemes de l'Informe del 2000 i de l'Informe del 99 i de l'Informe del 98. I així podríem arribar molt lluny. Aquesta és la demostració més evident de la incapacitat del Govern, que no soluciona els principals problemes dels ciutadans, problemes que repercuteixen i es perpetuen en el temps.

El síndic ens deia aquí, fa un moment, que ell ha acabat la seva tasca i que ara comença la nostra. És cert, ara comença la tasca parlamentària. Nosaltres ja vam dei-

xar clara quina és la nostra alternativa. Aquesta alternativa va molt en la sintonia de les percepcions i les reclamacions ciutadanes que queden explícites a l'Informe del Síndic de Greuges. Algunes reclamacions van molt, precisament, en aquesta línia: proposicions no de llei que ja s'han aprovat, com el tema del dret a la segona opinió mèdica, pisos punts per a dones, telefonia fixa, malalties no freqüents, fatiga crònica, etcètera, però això no és suficient; a més, hem dit el que faríem per arreglar-ho.

De totes formes, jo estic segur que, una altra vegada, l'any que ve la sindicatura no desesperarà en aquest intent i tornarà l'any que ve, aquí, i ens tornarà a dir què és el que no funciona, perquè la realitat és dura però, en definitiva, és la realitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, agrair l'exposició que ens ha fet el Síndic de Greuges de Catalunya i, certament, felicitar tot l'equip de la sindicatura per la tasca, doncs, que han realitzat al llarg d'aquest darrer any.

L'Informe, un informe que arriba a les acaballes del mes de maig –aquell mes, doncs, que quan anàvem a col·legi en dèiem el mes de Maria– i que, a més a més, arriba en una setmana d'ullades de sol, de xàfecs i, fins i tot, de calamarsades, no? Per tant gairebé aquestes tres característiques podrien resumir algunes de les intervencions dels portaveus que farem avui, aquest matí: alguns buscarem el sol, les ullades de sol, altres les calamarsades i algun, fins i tot, algun xàfec.

Bé, dit això, sí que totes les informacions i tots els suggeriments del Síndic de Greuges, com molt bé han dit els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, s'han de tenir molt presents, són un retrat en blanc i negre del nostre país; és una fotografia de la realitat que ens toca viure i, en aquesta fotografia, hi ha fosc i clars. És cert que aquí s'han expressat algunes opinions, doncs, per algun portaveu que estaria temptat a contestar-les, no?, però, en tot cas, crec que és millor seguir la línia que hem fet cada any i parlar o anar a valorar l'Informe del Síndic i no algunes de les apreciacions, jo diria, més subjectives, que s'han fet per part d'algun sense tenir present què diu realment l'Informe.

El que sí és cert és que la societat avança vertiginosament, a vegades més de pressa, fins i tot, que les nostres decisions, i, això, l'Informe ho reflecteix. De 4.289 expedients, 62 dels quals d'ofici, les administracions catalanes n'han acceptat un 75%. Per tant, això diu no només a favor de l'eficàcia de la sindicatura de Greuges de Catalunya, sinó que afavoreix el seu prestigi. Cada vegada es valoren més, per part de tots, les opinions de tots i totes, les opinions i els suggeriments que ens fa la Institució, la qual cosa és molt important, per-

què la majoria d'aquestes opinions i suggeriments sempre van a favor dels més febles, van a favor dels més desvalguts, d'aquells que malauradament no poden anar en primera velocitat i que, en moltes ocasions, no tenen un altaveu per manifestar les seves inquietuds.

Des del nostre Grup Parlamentari ens agradaria fer dues precisions que per nosaltres tenen transcendència. D'una banda, la independència de la Institució, la independència del Síndic de Greuges de Catalunya, en uns moments en què veiem en altres comunitats autònomes i, fins i tot, a l'Estat, que hi ha moltes pressions per part dels grups parlamentaris per tenir quotes dins de la mateixa Institució. Pensem que el fet que la nostra sindicatura de Greuges de Catalunya tingui una independència total i absoluta diu molt en favor del nostre país i, certament, a tots, a vegades, ens costa d'acceptar algunes de les crítiques que s'hi escriuen.

D'altra banda, també, voldríem ressaltar la projecció internacional de la sindicatura de Greuges. Participar –i també ho han dit alguns companys– en l'Institut Europeu de l'Ombudsman, la Federació Iberoamericana o bé el Programa de cooperació amb Bòsnia - Herzegovina ajuda, i molt, a donar a conèixer el nom de Catalunya al món i difondre la seva cultura, la seva llengua, la seva història.

Dit això, parlarem breument de l'Informe, parlarem d'aquest Llibre segon que, enguany, ens adjunta tot un seguit de reflexions a l'entorn de la violència domèstica. La senyora Alemany en la Comissió ja va expressar el nostre posicionament. En tot cas, però, sí que he de dir que el Síndic valora molt positivament els esforços fets per l'Administració catalana en aquest àmbit, i que aquesta valoració ha estat fruit, també, després de les visites que el mateix Síndic va realitzar a totes les cases d'acolliment del Departament de Benestar Social. El Síndic fa esment de l'establiment de la xarxa pública de cases d'acolliment, de la bona política de subvencions a la iniciativa social, del suport als projectes innovadors de tractament als maltractadors o el fet que es cobreixi tota la demanda residencial. Això sí, fa una queixa, el Síndic, sobre el cost del servei d'urgències del 012. Fa el suggeriment que sigui gratuït. Dir, en aquest sentit, que recentment s'ha posat en marxa un nou telèfon d'urgències: el 900 900 120. Per tant, ve a resoldre aquest suggeriment que feia el Síndic.

Quant als serveis socials, ha recollit diverses queixes sobre els dèficits de places i les dificultats per accedir a residències i centres de dia, i, fins i tot, alguna insuficiència de serveis d'atenció domiciliària per a persones grans. Reconeix, però, que tant el Departament de Benestar Social com aquest mateix Parlament estem treballant en la bona línia per millorar algunes d'aquestes deficiències o algunes d'aquestes dificultats.

Pel que fa a l'increment de recursos del Departament de Benestar Social, a tot el que ens diu el senyor Cañellas, dir sobretot que, enguany, el Departament té objectius importants, com l'increment de 2.238 places residencials en finançament públic; 1.900 mitjançant el Programa de suport a l'acolliment residencial i 338 d'oferta directa; la millora del Programa de suport a les famílies amb una persona gran dependent, elevat el

sostre econòmic que hi limita l'accés, i, per tant, amplia el nombre de potencials beneficiaris; l'increment de la cooperació del Departament amb els ens locals mitjançant els convenis marc per tal d'incrementar l'atenció domiciliària, i de garantir, també, el transport adaptat, que també se n'ha parlat, facilitant la utilització de recursos assistencials comunitaris per a persones amb mobilitat reduïda. El Departament enguany hi dedica 500 milions de pessetes més.

Quant a places residencials per a disminuïts psíquics i físics, que també se n'ha parlat, el Pla 2001-2005 contempla un creixement considerable de 1.105 places. Davant el suggeriment del Síndic de modificar la normativa reguladora de la renda mínima d'inserció, cal dir que des de l'1 de gener del 2002 s'estan aplicant els nous complements econòmics de la renda mínima d'inserció destinats a famílies monoparentals, a famílies amb menors de setze anys, a famílies amb fills menors de divuit anys disminuïts i a persones soles que no es poden incorporar al mercat de treball.

Qualifica també, el Síndic de Greuges de Catalunya, de satisfactoris els serveis sanitaris de casa nostra. Destaca actuacions dutes a terme pel mateix Departament que donen resposta a alguna de les seves demandes, entre les quals cal ressaltar l'elaboració de la Carta de drets i deures dels ciutadans amb relació a la salut i atenció sanitària.

Per tal de millorar l'atenció a les persones afectades de fibromiàlgia i síndrome de fatiga crònica, el Servei Català de la Salut va crear un grup de treball, format per experts en la malaltia, per elaborar un protocol guia d'actuació. Aquest protocol pretén millorar l'atenció a aquestes persones des de la xarxa d'atenció primària fins a l'atenció especialitzada. Ja està elaborat, i properament es difondrà a tota la xarxa sanitària. Per a aquest tipus de malalties de difícil diagnòstic es crearan dues unitats de referència a l'Hospital General de la Vall d'Hebron i a l'Hospital Clínic.

D'altra banda, el Síndic es torna a referir enguany a les llistes d'espera. Díficilment es podran eradicar, les llistes d'espera, ja que constitueixen un fenomen inherent a un sistema sanitari públic i d'accés universal, com és el nostre. El Govern, però, està aplicant tot un seguit de mesures que estableixen que a finals del 2003 ningú a Catalunya no s'haurà d'esperar més de sis mesos per operar-se.

219 queixes tenen relació amb qüestions mediambientals. El Síndic fa referència, un any més, a la contaminació acústica. És un tema recurrent i reflecteix, per tant, un interès ciutadà sobre el tema. Com molt bé saben vostès, el Departament de Medi Ambient està treballant de valent en aquest Projecte de Llei sobre contaminació acústica, i seria interessant, i serà bo, que tingui el màxim consens possible. L'informe presenta una reflexió molt interessant, i seria bo que els que tenen responsabilitats municipals el llegissin, sobre les antenes de telefonia mòbil. És evident que si els consumidors ens beneficiem dels possibles avantatges que el nou producte ofereix, no podem negar-nos a la implantació de les infraestructures necessàries que hi han de donar suport. Caldrà, doncs, donar als ciutadans la màxima informació sobre aquesta qüestió.

El Departament de Medi Ambient ha incorporat els suggeriments del Síndic en el Projecte del decret regulador de la implantació de l'energia eòlica a Catalunya. Si l'absència d'un marc regulador clar és el principal motiu d'insatisfacció per als col·lectius interessats en aquests temes, hem de dir que el Govern té previst aprovar el Pla territorial sectorial de la implantació de l'energia eòlica.

També s'ha parlat del tema de l'habitatge. És un tema, també, que, generalment, cada any en parlem. L'Administració de la Generalitat ha estat coincident amb les conclusions de les reflexions fetes pel Síndic, i ha portat a reclamar i a obtenir un millor preu dels habitatges de protecció oficial mitjançant la modificació que es va fer del Reial decret 115/2001. Crec que amb el Pla actual, 2002-2005, on es va fer una forta actualització dels preus dels habitatges protegits i un important increment dels ajuts directes, com és l'ajut a l'entrada, podem dir que anem pel bon camí. La creació de la zona geogràfica única, l'establiment d'una única categoria d'habitatge i, sobretot, la potenciació que es fa de les mesures destinades a incrementar la promoció de lloguer, pensem, sincerament, que poden afavorir aquest canvi de tendència que ens permeti ser optimistes.

Valora el Síndic, també, l'entrada en vigor, i ho valora molt positivament, del sistema tarifari integrat del transport públic a l'àrea metropolitana de Barcelona, en la mesura que incorpora la possibilitat de connectar diferents mitjans de transport públic dins un mateix trajecte amb un únic bitllet i a un preu de cost inferior.

També s'ha referit aquí, algun dels portaveus, a l'àmbit penitenciari. Enguany es palesa la sensibilitat especial que des de sempre ha manifestat el Síndic vers aquells ciutadans privats de llibertat. Anuncia que properament publicarà un informe monogràfic dedicat especialment al món penitenciari i les reflexions que li suscita la seva situació. Cal que hi estem amatents, i, certament, segur que més endavant parlarem d'aquest monogràfic, que ens donarà dades molt significatives i que, de ben segur, també ens portaran a la reflexió.

Sobre el Projecte de decret, i passo a la qüestió d'Ensenyament, de decret sobre admissió i matriculació d'alumnes en els centres docents sostinguts amb fons públics per al curs 2002-2003, el Síndic el considera positiu. Diu textualment, diu: «El to general del Projecte traspuja una intencionalitat de transparència que avança en la línia d'afavorir una distribució més equilibrada dels alumnes immigrants en els centres docents i, així mateix, un interès per la definició de l'encàrrec que tenen els centres concertats.» Aquest és el seu comentari. Per tant, pensem també que, des del Departament, es va en la bona línia.

Quant a una futura llei catalana d'educació, la consellera ja ha avançat que aquesta Llei serà presentada al Parlament al llarg de la present legislatura.

S'han fet també una sèrie de referències a la qüestió de la immigració. Demana el Síndic que totes les administracions assumeixin les seves responsabilitats. Hi estem del tot d'acord, de la mateixa manera que compartim que cal potenciar tots els mecanismes que permetin als immigrants viure amb dignitat, que han de permetre la

convivència i mantenir la cohesió de la nostra societat. Integrar la immigració al nostre país en el context d'un món globalitzat serà i és el repte més important del present i futur immediat, i la nostra societat, tots plegats, estem obligats a donar-hi resposta. Haurem de fer els màxims esforços per trobar l'equilibri necessari entre els drets dels immigrants a l'ensenyament, a la sanitat, a la «vivenda», a un lloc digne de treball, i el dret del país que els acull i dels seus ciutadans a mantenir la identitat. Respectar la identitat cultural i adaptar-se a la societat que els acull són dos aspectes molt importants per garantir la convivència. El treball a favor de la integració és l'aposta per la cohesió social, és l'antídote contra el racisme i la intolerància. Subscrivim plenament els tres mots que ha dedicat, finalment, el Síndic a la immigració: «Immigració ordenada, integrada i respectuosa.»

Dit això, senyor president, només desitjar que el Síndic de Greuges de Catalunya continuï fent la tasca que ha

fet en aquests darrers temps. El seu informe és un treball seriós, rigorós, crític i independent a favor dels més desvalguts. Tant de bo que la Sindicatura de Greuges de Catalunya per molts anys pugui fer aquesta feina.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Abans de donar per acabada aquesta sessió, voldria recordar a les senyores i als senyors diputats que d'aquí a dos o tres minuts màxim començarem la propera sessió, avisant amb els timbres corresponents, i que començarà amb el recordatori, amb la memòria necrològica, del que va ser company nostre en aquesta legislatura, el senyor Joan Viñas.

Per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 59.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Necrològica per l'exdiputat Sr. Joan Viñas i Bona (tram. 401-00037/06). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Projecte de llei de transport per cable (tram. 200-00043/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text dictamen: BOPC, 301).

3. Projecte de llei d'ordenació vitivinícola (tram. 200-00051/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text dictamen: BOPC, 301).

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, perquè els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes (tram. 270-00018/06). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació (Text dictamen: BOPC, 301)

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació de la renda bàsica (tram. 270-00048/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques sociolaborals a Catalunya (tram. 300-00973/06). Sra. Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la sensibilització social pel que fa a la violència de gènere (tram. 300-00171/06). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els ensenyaments obligatoris (tram. 300-00433/06). Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 300-00388/06). Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el futur de l'esport català (tram. 300-00925/06). Sr. Josep Casajuana i Pladellors, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (tram. 300-00974/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració dels treballadors i treballadores i els residents estrangers extraordinaris (tram. 300-00140/06). Sr. Joan Ridaó i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'integració social dels immigrants (tram. 300-00576/06). Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme i la xenofòbia (tram. 300-00936/06). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa a la promoció de les activitats de recerca i el desenvolupament tecnològic (tram. 300-00345/06). Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de reparació a les víctimes del franquisme (tram. 302-00230/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària i el paper de la universitat (tram. 302-00231/06). Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de seguretat ciutadana, especialment pel que fa a l'avançament en el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00232/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a les interpel·lacions al Consell Executiu sobre la problemàtica plantejada per la reducció d'efectius policials i el desplegament dels Mossos d'Esquadra, especialment a l'àrea metropolitana (tram. 302-00235/06). Sr. Antoni Siurana i Zaragoza, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris (tram. 302-00233/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la planificació i la gestió de les inversions en infraestructures en l'àmbit metropolitana (tram. 302-00234/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment amb relació a l'ocupació (tram. 302-00236/06). Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el cooperativisme agrari (tram. 302-00237/06). Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de l'autoempresa i l'autoocupació (tram. 302-00239/06). Sra. Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

25. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

———— **Necrològica per l'exdiputat Sr. Joan Viñas i Bona** (tram. 401-00037/06)

El primer punt de l'ordre del dia és dedicat a la memòria de l'illustre senyor Joan Viñas i Bona, que fou diputat d'aquest Parlament en aquesta legislatura. Aquesta presidència adreça una salutació a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolença que li manifesta tota la cambra, que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera per fer el parlament en memòria del senyor Joan Viñas i Bona.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Senyor president, senyores i senyors diputats, és per a mi un honor dir unes paraules en record del company, però, sobretot, de l'amic, de la persona que va tenir una llarga vida de treball i de dedicació als altres, primer en la seva tasca radiofònica i els darrers anys com a diputat d'aquest Parlament per Convergència i Unió.

És difícil condensar en poca estona una vida tan plena com la de l'illustre senyor Joan Viñas i Bona, una gran persona, un home bo, un home que estimava la vida i la gent. El primer dia que va entrar al Parlament com a diputat es va emocionar, sentia tot el pes de la representació que ostentava. Va ser un home exigent amb si mateix, desitjava fer les coses ben fetes, tenia un alt sentit de la responsabilitat, i, sobretot, volia ser digne del lloc i de la confiança que havien posat en ell. Em deia que estava profundament agraït al president Pujol per haver-li ofert ser diputat del Parlament de Catalunya. Mai s'ho havia plantejat, ni mai s'havia pogut imaginar que un dia entraria en aquesta cambra com a membre electe. Ser un digne representant del poble de Catalunya era per a ell el millor final a una vida de treball i de servei als altres.

Al llarg de la seva malaltia va passar dies molt dolents, estava realment preocupat. Un dia, venint cap al Parlament, quan ja sabia que, al final, havien decidit d'operar-lo, em va dir: «Ara sí que em sembla que se m'acaba el temps, ja s'acosta el final.» I jo vaig fer allò que fa tothom quan algú està molt malalt i el vol animar, dir-li que encara tenia moltes coses a fer, molt camí a recórrer, que tingués confiança, que esperés, que, segurament, no seria res. Vaig fer allò que no s'hauria de fer mai, perquè ell tenia ganes i sentia necessitat de parlar, i no vaig deixar que ho fes. Si pogués tornar enrere, segur que no faria el mateix, el deixaria esplaiar fins que tragués tota la seva angoixa i la seva profunda tristesa per haver de deixar un món que trobava tan formós amb la pau al cor, i també preguntava, com el poeta: «Què més ens podeu dar en una altra vida?»

Era profundament vital, vivia la vida amb goig, assaborint-la, estava satisfet de tot el que li havia donat, principalment de la seva família, de la seva esposa, l'Anna Rexach, més de seixanta anys de vida en comú. En els

vint-i-cinc minuts de casa al Parlament sempre, en un moment o altre, parlava de l'Anita o d'algun dels seus sis fills o dels seus cinc néts. La família omplia una part important de la seva vida. Valorava els petits detalls, i sempre hi havia paraules, escrits, fets de cada dia, que el feien sentir orgullós dels seus, però de la mateixa manera que portava els seus en el cap i en el cor, la seva capacitat d'estimar no s'esgotava en la família, sinó que la va projectar al llarg de la vis de tota la seva vida professional.

Va ser tan intens en el lliurement personal, fruit del seu profund sentiment cristià, com en la seva professionalitat. Les seves actuacions són la simbiosi entre aquest compromís personal i la plasmació pràctica de les seves inquietuds. Darrere de cada una de les actuacions iniciades hi ha la voluntat de donar solució a un problema o a una necessitat de la nostra societat, i hem de reconèixer que en tot allò que va fer s'hi va dedicar en cos i ànima.

És a Girona, la ciutat on va néixer, la ciutat que estimava, que se'n sentia i en parlava i on retornava sempre que podia, va ser a Girona on, encara adolescent, va establir els primers contactes amb els mitjans de comunicació, a través del *Diari de Girona* i de Ràdio Girona, i va ser allà on va desplegar la seva afició artística, la música, el teatre, la poesia, per alguna cosa es va guanyar el sobrenom del Rapsode Gironí.

Era mestre per l'Escola Normal de Girona, va ser procurador de tribunals per l'Audiència Nacional de Madrid, però va viure en desnonament i va decidir no exercir mai com a tal, i potser per això es va desplaçar a Madrid per regentar un hotel, i en molt poc temps va aconseguir que fos com un petit consolat català. Va ser aleshores que es van convocar oposicions per entrar a Ràdio Nacional d'Espanya. S'hi presentà i va guanyar la plaça, però «su marcado acento dialectal» va fer que en menys d'un any li encarreguessin posar en marxa l'emissora a Barcelona, i va ser una sort per a nosaltres.

Va voler fer una ràdio institucional que oferís als oients uns serveis que les altres emissores no cobrien suficientment, una ràdio de nivell, amena, respectuosa, i, sobretot, molt professional. La seva llarga activitat a la ràdio ve marcada per la gran capacitat de treball i de crear equip. Res no se li escapava, ni la gestió de l'emissora ni la formació de professionals del micròfon, passant, lògicament, per la redacció i locució d'informatius i programes. Era un home enamorat del micro, la paraula, l'expressió de les idees i dels sentiments, i la forma de fer-ho formaven part de la seva filosofia.

Abans de l'inici de les emissions va organitzar i dirigir un curs de formació de locutors amb l'objectiu de formar-los en un estil de locució sobri, elegant, que fugís tant de la grolleria com de la floritura i que vetllés especialment per la correcta dicció tant del català com del castellà, perquè, com ell deia, aniria introduint el català sense que se n'adonessin.

El que és admirable, quan resseguim la trajectòria d'en Joan Viñas, és la seva capacitat d'anticipar-se al futur. Estava molt content d'haver estat pioner en la retransmissió de partits de futbol per a les persones sense recursos, malaltes o invidents. Al començament ho va

haver de fer des de les cases veïnes degut a la negativa dels presidents dels clubs de fer-ho des del camp, tenien por que restés espectadors als estadis. A més a més, i d'acord amb la idea que tenia de la funció de servei públic, va iniciar també la retransmissió d'esports minoritaris, però del que estava més cofoi era del que havia aconseguit en l'àmbit cultural: per una banda, la creació d'una orquestra, dirigida pel mestre Rafael Ferrer, així com la retransmissió de concerts des del Palau de la Música i des del Liceu, i, per l'altra, la programació d'espais radiofònics sobre la sardana, revistes d'art..., i la irradiació, ja l'any 1950, de l'obra en català *El pati blau*, de Santiago Rusiñol, en uns moments en què ningú s'hi atrevia. Ho feia amb naturalitat, la mateixa naturalitat amb què es dedicava als programes infantils, als musicals, a tots els àmbits de la cultura. La naturalitat, junt amb la diversitat i riquesa, que va saber introduir en la programació van marcar un estil d'emissora pública.

La seva sòlida formació humanista i la gran sensibilitat artística van jugar-hi un paper important, però allò que recordarem sempre és la inevitable campanya benèfica. Durant més de dues dècades fou tot un signe de solidaritat de milers de persones, empreses i entitats. En uns moments grisos i difícils en Joan Viñas va portar un alè d'esperança a molta gent, principalment als infants i als malalts. Va voler demostrar que era possible aportar solucions als problemes més punyents de tantes famílies que malvivien davant la indiferència de l'Administració d'aquell temps. En són testimonis privilegiats l'Hospital de Sant Joan de Déu, el de Sant Pau i el de Sant Rafael, el Cotelengo del Pare Alegre, l'Associació de Paràlisi Cerebral, la Creu Roja i tantes i tantes famílies. Molt sovint trobava alguna persona que li deia: «Senyor Viñas, encara recordo l'himne, aquell de "queridos niños y niñas"» i, moltes vegades, ell s'hi afegia i el cantaven plegats. Tenia un prestigi guanyat a pols, i per això podem dir que era l'home de la ràdio.

També va tenir un lloc en l'inici de la televisió com a directiu de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya i en la presentació de diversos programes i retransmissions. A finals dels setanta va iniciar i dirigir l'Institut Oficial de Radiodifusió i Televisió a Barcelona.

La trajectòria d'en Joan Viñas va ser plena d'activitats reeixides, i en els mesos que han passat des del seu traspass s'ha demostrat a bastament a través de cartes, programes i articles. Em faig ressò d'una iniciativa molt especial de l'any 1955, quan un grup de professionals de l'òptica li van anar a demanar que coordinés una campanya per promoure la millora de la visió. S'hi va llançar, i així va sorgir la campanya de protecció ocular, l'eslògan «dos ojos para toda una vida.» Va ser una campanya que avui en diríem «interdepartamental», ho preveia tot: la sinistralitat laboral, els accidents a carretera, el poc rendiment escolar, i molts cops fruit, tot plegat, d'un dèficit de visió. Durant vint-i-cinc anys va dirigir i consolidar aquesta campanya que encara és vigent avui dia.

Va ser pioner també en el camp de les relacions públiques. Fins fa poc va ser professor de l'Escola de Relacions Públiques de la Universitat de Girona. A finals del cinquanta va participar en la fundació de la Societat

Anònima de Relacions Públiques tot impulsant la creació de salons monogràfics, com ara Hogar Hotel, el Saló de la Infància, o promovent la comunitat turística de la Costa Brava, entre tantes altres.

Al llarg dels anys va rebre diverses condecoracions i premis, com ara el Premis Ondas de Radiodifusió, el Premi Nacional de Ràdio, la Medalla d'Or de la Creu Roja, la Medalla de Forjadors de la Història Esportiva de Catalunya, o bé la Medalla Francesc Macià al mèrit al treball.

Però no seríem fidels a en Joan Viñas si no reiteréssim que era un home profundament creient. Pel seu servei a l'Església l'any 1998 el Papa Joan Pau II li va concedir, juntament amb la seva esposa Anna Rexach, el títol de Cavaller de l'Orde Pontificia de Sant Silvestre Papa. Des de molt jove mai havia deixat de participar en diversos moviments eclesials: la Federació de Joves Cristians de Catalunya, els encontres de promoció juvenil, els cursets de cristiandat o els equips de la Mare de Déu. Va descobrir l'espiritualitat de la Vie Montante i la va adaptar amb el nom de «Vida Creixent». Va dedicar molt temps a visitar les parròquies de Catalunya. A Vida Creixent, que la va ajudar a estendre per totes les diòcesis del Principat i de les Illes, va trobar la culminació de la seva tasca apostòlica. Hi va fer molts i entranyables amics, i en va invitar molts altres a participar-hi, no únicament a Catalunya, sinó, paral·lelament, a tot Espanya i als països de l'est d'Europa. Va sintonitzar amb una espiritualitat seriosa i profunda i alhora actual i oberta que el va ajudar molt a anar assumint la seva vellesa amb serenitat i esperança i a viure amb entusiasme o lliurament generós als altres. Per la seva dedicació el van nomenar coordinador interdiocesà.

El maig del 79 va promoure una associació per a la investigació i la difusió, l'Àmbit Maria Corral. Des del seu inici va estar adreçat al món de la cultura i dels mitjans de comunicació. Encara ara, com abans, ofereix bimensualment uns dossiers amb articles d'opinió i de pensament a la premsa catalana, a la de l'Estat i a la de diversos països sud-americans. Així mateix, envia un format adequat per a la difusió de programes radiofònics. Les jornades, les tertúlies vora mar o els sopars a hora europea, junt amb la promoció de la Carta de la pau amb la Universitas Albertiana, són una mostra del gruix de l'Àmbit. El seu objectiu, construir una societat més justa, pacífica i gratificant, amb un desenvolupament ple de l'ésser humà dins una societat que sigui també pàtria de la dona i on s'aprengui a invertir la llibertat com cal.

Tot resseguint una personalitat tan polifacètica tenim n'adones que és fàcil caure en la ommissió d'alguna organització que va impulsar o en què va tenir un paper preponderant, com ara l'Associació Professional d'Informadors, amb què va col·laborar, o bé la seva tasca com a vicepresident de la Fundació Missatge Humà i Cristià, que, entre altres, fou la promotora de Ràdio Estel.

El seu dinamisme el va portar a actuar en tots els camps. De jove s'entrenava per ser un bon atleta i va decantar-se per una especialitat ben curiosa, la de les curses de relleus. Un cop més, surt el treball en equip, i també aquí va sobresortir. Va aconseguir ser campió

estatal de la prova de relleus 4 x 400. Donar a la mà de l'altre el relleu, fer que la cadena sigui harmònica, que no es trenqui, acceptant en cada moment el paper que la vida t'ha assignat, per ell quedava condensat en el poema que Concepció Organ va incloure en el seu llibre *Sempre és el cor qui comanda*. La sabia de memòria, la recordava en un moment o altre i la va iniciar en una intervenció en aquest Ple. Deia: «Som grans, però no som vells, / ni tenim l'ànima eixuta, / i encara en la nostra ruta / ens acompanyen els fills. / Ensolcats sentits i pells, / flaires de rosa i cicuta. / No obstant, el cor no s'immuta / i emplena petits cistells d'illúsió i d'alegria / que provisiona fent via/ entre el treball i l'esforç, / i hem après que l'optimisme / ens fa útils al proïsme / i més dinàmics i més forts.»

Al nostre il·lustre company li hagués agradat que recordés la poesia, és tota una lliçó d'optimisme, d'acceptació de l'edat, d'aprendre a saber envellir, tal com ell explicava a les conferències de les aules de la tercera edat, promogudes pel Departament de Benestar Social, en què va col·laborar. Des d'aquest vessant va participar en els congressos de la gent gran, va ser membre de la Comissió Permanent Intercongressos i del Consell de la Gent Gran de Catalunya. Així mateix, va participar en el comitè d'experts en la confecció del Llibre blanc de la gent gran activa.

En Joan Viñas va col·laborar fidelment i entusiàstament amb Convergència Democràtica de Catalunya, molt especialment amb la gent gran. El títol de les seves conferències sempre era «Viure la vida amb plenitud». Va ser un gran comunicador. La seva veu sonora i ben timbrada i la capacitat d'oratoría sabia que eren les armes que li permetien arribar a la gent. Amb la paraula, tal com li agradava de dir, podia arribar al cor dels homes.

El Consell de les Persones Grans li deu la seva aportació personal i desinteressada, la seva predisposició en tot moment i arreu del territori, el seu compromís tan ple de generositat amb la societat. Parlant de la gent gran en un ple ens deia: «Tots hem de tenir una preocupació perquè la gent gran de casa nostra continuï avançant amb els passos fermes en què ha avançat els últims anys. La vida s'allarga i cada vegada hi ha més gent gran, que és bonic poder-vos dir que la gent gran compara l'ahir amb l'avui i espera amb il·lusió el demà; se sent compromesa i estimada; sobre un futur millor, hi confia il·lusionada.»

Ha deixat un gran buit; el trobarem a faltar molt perquè sempre ens va fer sentir el caliu de l'estimació i l'amistat mútues, i els sentiments sempre perduren en el record.

Al Parlament i a fora sempre tenia una paraula amable per a tothom, i per a totes les persones tenia un somriure o una frase agradable. Molts cops, en passar al costat d'un dels companys o companyes, li dirigia quatre paraules i em deia: «Has vist com ha canviat la cara?, ja està més optimista.» I se sentia feliç veient com la gent somreia.

La possibilitat de dedicar-se a la política en una edat en què a moltes persones ja no se'ls presenta cap oportunitat va ser per a ell un nou estímul que el va fer reviure. Quan el president li va oferir un lloc a les llistes, ell, a

part d'agrair-li-ho, li va dir que ho havia de consultar amb la família. Però per la forma com els ho va exposar, tots sabíem que, per molts raonaments que li fessin, ell ja havia pres la decisió. Li feia molta il·lusió, tanta, que –com ell deia– va deixar medicaments i bastons –ja no els necessitava. Es va rejuvenir. A partir d'aquell moment va desplaçar-se arreu de Catalunya, allà on el demanessin, fos matí, tarda o nit, per fer conferències, mítings o participar en taules rodones. Un cop més, i des de la política, volia arribar al cor de la gent; sabia que, amb una veu que arriba, podia fer-ho.

El sacrifici més gran, però, de l'il·lustre diputat Joan Viñas en aquest Parlament, el va fer quan l'Associació de Veterans de Ràdio i Televisió, de la qual era vicepresident, va organitzar un viatge a Roma on l'Associació havia de ser rebuda pel Sant Pare. Coincidia, el viatge, amb la convocatòria de la Comissió de Política Social. Tot just estàvem a l'inici de la legislatura, i la seva opció era clara: la tasca parlamentària era el primer i principal. Per això no va dir res a ningú. I jo ho vaig saber l'endemà, quan em va explicar que l'Anita era a Roma i que segurament en aquell moment tenia lloc l'audiència papal.

El sentit de la responsabilitat el va acompanyar fins als últims moments. Es llegia tota la documentació parlamentària i sempre preparava les intervencions. Va formar part de les comissions de Política Cultural, de Política Social, de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i de la Comissió sobre el Procés d'Equiparació Dona-Home. Va esperar l'inici de les vacances parlamentàries d'hivern per a l'operació, i ens va deixar quan arribava el final d'aquell període de vacances.

Aquests anys de diputat han estat uns dels millors anys de la seva vida, i els va poder viure amb optimisme i amb plenitud. Va arribar a la política des del poble i va mantenir el mateix esperit de servei fins al final. Les seves paraules en el Ple de constitució d'aquesta cambra van ser per ell la renovació del compromís personal de sempre.

I vull acabar repetint part de la seva intervenció. Ens deia: «Em sento molt honorat, doncs; des que vaig saber que per motius d'edat, que no altres, em corresponia aquesta tasca, vaig experimentar una íntima alegria. És un honor ocupar el seient presidencial d'aquest Parlament i desenvolupar el protocol establert, encara que sigui per unes hores. Gràcies als que m'han donat l'oportunitat de fer-ho. Per un home com jo, dedicat quasi tota la vida als mitjans de comunicació audiovisuals, des d'un vessant de servei a la comunitat, el fet de trobar-me en aquesta cambra just a l'etapa de plena maduresa m'omple de goig i m'esperona a continuar i a reiterar el meu compromís personal, ara des de la política i des de la meua funció de diputat, al servei dels col·lectius de la gent gran en especial i de tots els ciutadans en general. Desitjo que siguem capaços de treballar al servei de la ciutadania, tot defensant les pròpies idees, però sempre –sempre– amb respecte vers tots els membres i grups parlamentaris d'aquesta cambra. I tot plegat per tal de contribuir al benestar del nostre poble en un futur ple d'esperança.»

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Invito els membres d'aquesta cambra a guardar un minut de silenci en memòria de l'illustre diputat.

(La cambra serva un minut de silenci.)

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de transport per cable
(tram. 200-00043/06)

Passem ara, per tant, al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de transport per cable.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Felip Puig, que té la paraula.

(Remor de veus.) Esperí's un segon, senyor conseller. *(Pausa.)* Faci un ús moderat de l'aigua, com a consell a la seva Conselleria... Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Felip Puig i Godes)

Molt honorable president, il·lustres diputades, il·lustres diputats, em plau intervenir avui al Ple del Parlament per presentar una nova llei, la Llei de transport per cable, que ens ha de permetre dotar d'una regulació útil i actualitzada un àmbit en el qual Catalunya és capdavantera.

Ara fa quinze anys, amb l'aprovació de la Llei 12 de l'any 87, de regulació del transport de viatgers per carretera, vàrem iniciar un camí en què avui donem un pas més; aquest camí és el de l'edificació d'un marc legal propi en una matèria tan important com són els transports i les seves infraestructures. En els darrers anys s'ha donat un impuls significatiu, sobretot durant les dues darreres legislatures, per completar aquest marc legal propi, del qual són exemple la Llei de ports de Catalunya, de l'any 98; la Llei d'heliports, també del 98; la Llei d'ordenació del transport en aigües marítimes i continentals, de l'any 2000; la Llei d'aeroports de Catalunya, i la Llei de creació de l'ens d'infraestructures Ferroviàries de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Mitjançant l'exercici de la potestat legislativa, avui regularèm una matèria, la del transport per cable, de competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, tal i com preveu l'article 9.15 del nostre Estatut.

L'àmbit d'aplicació de la Llei que avui es presenta inclou, d'acord amb el seu article 2, les instal·lacions següents: els funiculars, els telefèrics, els telecabines, els telecadires i també els teleesquís.

Catalunya ha estat la capdavantera en la implantació d'aquest sistema de transport per cable des que a prin-

cipis del segle xx, en concret l'any 1901, es va posar en funcionament el funicular del Tibidabo, que va ser la primera instal·lació d'aquest tipus accionada amb motor elèctric a la península Ibèrica. Aquesta situació pionera de Catalunya s'ha mantingut en tot moment, en especial per l'elevat nombre d'instal·lacions de transport per cable que existeix al nostre país, que, entre funiculars, telecadires, telecabines i teleesquís, sumen un total de 151 instal·lacions.

D'entre aquestes instal·lacions, cal destacar els funiculars, que es poden considerar com les més importants per la seva infraestructura i entitat pròpia. De les dotze instal·lacions d'aquesta classe, dels funiculars que existeixen a tot l'Estat espanyol, vuit es troben a Catalunya, i, d'entre aquestes, si m'ho permeten, crec convenient assenyalar-ne dues en concret: el funicular de Montjuïc, que és el de més capacitat de transport del món, amb 8.000 persones/hora en cada sentit, i el funicular de Vallvidrera, que –per la seva modernitat– és una instal·lació que té un funcionament totalment automàtic i que permet donar vint hores de servei cada dia que poden arribar fins a les vint-i-quatre hores quan així es requereixi.

La majoria de les 143 instal·lacions restants estan situades bàsicament a les dotze estacions d'esquí operatives a Catalunya; dotze estacions a les quals properament s'hi afegirà la de la vall Fosca, per al servei de la qual actualment ja s'estan tramitant els projectes de tres noves instal·lacions. Aquestes infraestructures, orientades i relacionades amb les instal·lacions d'esquí, fan possible el funcionament de les pistes i, en conseqüència, tenen una incidència molt important en la promoció i la dinamització econòmica, turística i social de les comarques de Catalunya, fomentant l'equilibri territorial. Només per fer-nos una idea de la magnitud de la seva incidència –d'aquestes instal·lacions– cal que ens fixem en unes poques dades relatives al darrer hivern: aquestes 143 instal·lacions, relacionades amb l'esport de l'esquí, han transportat 23 milions de persones; han recaptat més de 48 milions d'euros, aproximadament 8.500 milions de pessetes, i han tingut i han permès un impacte econòmic a les comarques de muntanya que supera els 380 milions d'euros.

L'oportunitat d'aquesta iniciativa legislativa s'explica, doncs, i en primer lloc, pel fet que el marc legal existent fins ara en aquesta matèria ha anat quedant obsolet, amb els inconvenients i disfuncions que això ha suposat. D'altra banda, també era necessari adequar la legislació a les noves directrius comunitàries, i en aquest sentit la Llei que es presenta s'ajusta a la Directiva 2000/9, de 20 de març, relativa a les instal·lacions de transport de persones per cable, que es va establir amb la finalitat de definir per al conjunt de la Unió Europea els requisits essencials de seguretat, protecció del medi ambient i protecció dels usuaris aplicables a les instal·lacions de transport per cable.

Cal assenyalar que aquesta nostra Llei és la primera que s'aprova en l'àmbit de la Unió Europea amb un contingut adaptat a la Directiva esmentada. I a aquest mèrit indiscutible, des d'una perspectiva europea, també s'hi ha d'afegir l'empenta que ha tingut Catalunya en abordar aquesta regulació dins l'àmbit de l'Estat espanyol,

ja que hem tornat a servir de referent tant per a l'Administració general de l'Estat com per a diverses administracions autonòmiques, que ja estan preparant les seves respectives lleis sobre la matèria.

Els objectius principals de la Llei que avui s'aprova –que avui s'aprovarà si s'escau– són els següents. En primer lloc, garantir la seguretat de les persones, és a dir, assegurar que les instal·lacions s'ajustin a allò establert per les prescripcions tècniques de la Unió Europea i del Comitè Europeu de Normalització, en el qual la Generalitat de Catalunya té una participació molt activa a través d'un representant de la Direcció General de Ports i Transports.

També, per garantir la seguretat de les persones, la Llei persegueix implantar els controls i revisions preceptius, que s'han de superar de forma periòdica; a aquest respecte, en cada una de les instal·lacions hi haurà de figurar en un lloc visible per als usuaris un element d'identificació on consti el nom i el número de registre de la instal·lació així com l'òrgan competent per a la seva inspecció. També la Llei obligarà que les instal·lacions s'adeqüin a l'evolució de la tècnica i exigirà que cada instal·lació tingui un pla d'autoprotecció per a situacions de risc o emergència i un pla d'evacuació de passatgers per al cas d'avaria.

El segon objectiu de la Llei és la protecció del medi ambient. En aquest sentit, la Llei determina que les instal·lacions s'hauran d'adequar als principis de sostenibilitat i, en concret, totes les instal·lacions hauran de disposar de la prèvia declaració d'impacte ambiental favorable, llevat que el mateix Departament de Medi Ambient no ho consideri necessari, cas en el qual haurà de fixar les condicions mediambientals d'execució del projecte. També les exigències en matèria ambiental es referiran tant a les instal·lacions fixes com als vehicles utilitzats.

I finalment, com a tercer objectiu, la Llei persegueix i intenta protegir el dret de les persones usuàries. En aquest sentit es preveu que s'haurà de tenir a disposició de tots els usuaris un llibre o full de reclamació en cada instal·lació, així com que les controvèrsies que puguin sorgir entre els usuaris i les empreses explotadores de la instal·lació amb relació al servei del transport s'hagin de resoldre per part de la Junta Arbitral del Transport de Catalunya.

Igualment, caldrà que es garanteixi l'accessibilitat de persones usuàries amb mobilitat reduïda a aquestes instal·lacions.

Segons les necessitats del transport a satisfer, i en funció de la seva naturalesa i règim d'ús, les instal·lacions de transport per cable es poden dividir, d'acord amb la Llei, en tres grups. En primer lloc, les instal·lacions que han de garantir el dret a la mobilitat de les persones i que en algun cas poden esdevenir imprescindibles per les circumstàncies de la zona o característiques del terreny. Aquestes instal·lacions tenen la consideració de servei públic i estan i estaran sotmeses a concessió administrativa; per exemple, en aquest cas i en aquesta classificació, tenim el funicular de Vallvidrera, gestionat avui per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Per altra banda, existeix un altre grup d'instal·lacions, de gran importància i tradició –com ja he esmentat–, a les comarques de muntanya, com són les utilitzades per les persones aficionades a activitats de lleure o als esports d'hivern; és el cas dels telecabines, telecadires o telesquís de les estacions d'esquí de Catalunya.

Fins ara aquestes instal·lacions estaven sotmeses a un règim de concessió administrativa i amb aquesta Llei s'ha implantat un sistema d'autorització i s'ha dissenyat un procediment molt més àgil que permetrà assolir una important simplificació administrativa. Amb relació a aquest canvi de règim, s'ha permès a les persones titulars que puguin optar per mantenir el sistema anterior de concessió administrativa o substituir-lo per aquesta nova autorització prevista a la Llei.

Amb la finalitat d'evitar, però, en la mesura del possible, que coincideixin en el temps instal·lacions de la mateixa naturalesa sotmeses a dos règims jurídics diferents la Llei també preveu que, en cas de no exercir-se l'opció esmentada en el termini de sis mesos, la concessió quedarà automàticament convertida en autorització. I, en aquesta línia de simplificació administrativa, es preveu que se sotmetin a la nova Llei les instal·lacions que actualment estaven en tràmit d'autorització.

Finalment, existeixen com a última categoria les instal·lacions de transport privat, amb relació a les quals la intervenció administrativa tindrà un rang menor i es limitarà a efectes de seguretat i medi ambient, ja que són instal·lacions no obertes al públic en general. Com a exemple podem assenyalar una instal·lació d'una estació d'esquí que sigui utilitzada exclusivament pel personal de l'estació per al desenvolupament de les seves tasques i l'organització interna.

En un altre ordre de coses, també, cal destacar que amb aquesta Llei es crea la Comissió Consultiva del Transport per Cable, que ha de ser l'òrgan consultiu i assessor de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria des d'una perspectiva que englobi tots els sectors que hi puguin tenir algun interès. En aquest sentit, s'ha previst que hi estiguin representats els departaments i ens locals afectats, les empreses explotadores de les instal·lacions, les associacions sindicals i empresarials, les cambres, els col·legis professionals vinculats i les associacions d'usuaris.

També s'ha d'esmentar que la Llei conté una regulació especial de tot allò relatiu a inspecció i control de les instal·lacions. Així, amb la finalitat de garantir el nivell màxim de seguretat, s'atribueixen al personal del departament competent en matèria de transports les tasques d'inspecció que resultin necessàries per tal de comprovar que en les instal·lacions s'han dut a terme les revisions i proves reglamentàries. I s'atorga a aquest personal, la condició d'autoritat en l'exercici d'aquestes funcions, així com la potestat de formular les denúncies corresponents.

Lligat amb la inspecció i el control de les instal·lacions, la Llei fa una descripció de les infraccions; les classifica –lògicament– en molt greus, greus o lleus, en funció de la seva importància. I, pel que fa a les sancions, s'ha previst la imposició de multes de fins a 150.000 euros per les faltes de més transcendència, entre les

quals es troben, per exemple, la prestació de serveis de transport en condicions que puguin comportar un perill greu i directe a les persones o la construcció o posada en servei d'instal·lacions sense l'autorització corresponent.

Tot i que la majoria d'infraccions es refereixen a actuacions o omissions imputables a l'empresa explotadora de la instal·lació, també s'han previst infraccions relatives, per conducte de les persones usuàries, amb la possible imposició de sancions fins a sis-cents euros. En concret, es penalitza el fet de viatjar sense títol de transport o incomplir les normes d'ús de la respectiva instal·lació.

Acabada l'exposició i la presentació i defensa d'aquesta Llei, senyor president, vull agrair i ressaltar l'esforç que, d'una banda, el ponent, el diputat senyor Isidre Gavín, i la resta de membres de la ponència de la Comissió de Política Territorial han fet per aconseguir el més alt nivell de consens. Esforç que ha fet possible d'aconseguir l'elevat grau d'acord entre els grups parlamentaris, amb què el Projecte arriba al Ple. Igualment vull agrair d'una manera significativa a tots els tècnics i professionals que han participat en la matèria, en especial al senyor Francesc Culleré, que ens acompanya i que és representant de la Generalitat de Catalunya i del Ministeri de Transports en l'Organització Internacional de Transports per Cable, amb la categoria de vicepresident segon del seu Comitè Directiu.

Ara ja només ens queda, doncs, esperar que aquesta Llei, capdavantera a Europa, esdevingui l'instrument que esperem, adequat per assolir els objectius fixats, és a dir, garantir la seguretat de les instal·lacions, garantir la protecció del medi ambient i assegurar la protecció, també, dels drets de les persones usuàries.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Passem ara a defensar les esmenes, el debat de defensa d'esmenes que s'han presentat. Per part del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Si m'ho permet, defensaria l'esmena i ja faria el posicionament de la Llei. El Parlament de Catalunya aprovarà avui una de les lleis que ha de permetre d'autoregular-se un dels sectors, també, productius a casa nostra, com molt bé ha fet esment l'honorable conseller quan donava unes dades econòmiques importants i cabdals per a aquest desenvolupament.

És evident que aquesta Llei té per objecte la regulació de la construcció, la posada en servei i l'explotació de les instal·lacions de transport de persones per cable que discorren íntegrament per casa nostra. El nostre Grup Parlamentari es va posar, tot seguit, en l'inici del Projecte de Llei, a treballar de forma conjunta amb els ponents –de forma especial, amb el ponent del Grup de la majoria– i com no, també, del Departament, perquè de la nostra voluntat de voler col·laborar en un projecte de llei pioner a casa nostra i que, en definitiva, té un àmbit d'apli-

cació important, tenint en compte que es regeixen, per aquesta Llei, les instal·lacions dels funiculars i altres instal·lacions de vehicles que es desplacen sobre rodes o altres dispositius de sustentació, mitjançant la tracció d'un cable o més, els telefèrics, els vehicles dels quals són desplaçats o moguts en suspensió per un cable o més –aquesta categoria també inclou les telecabines i els telecadires, que comentava ara fa pocs moments l'honorable conseller–, els telesquís, que també en feia esment, que per mitjà d'un cable arrosseguen els usuaris, jo, que sóc del Penedès, és evident que quan recordo els funiculars recordo aquell funicular tan pioner com és el funicular de Gelida.

Per tant, em vaig posar i em vaig sentir predisposada a treballar en la col·laboració i la confecció de trenta-quatre esmenes per tal de millorar aquelles coses tècniques –i fins i tot, doncs, més que tècniques– que anessin encaminades als objectius pels quals es presenta aquesta Llei, a garantir el més alt nivell de seguretat i d'accessibilitat de les instal·lacions de transport per cable, a fer compatibles amb el respecte al medi ambient la construcció i l'explotació de les instal·lacions de transport per cable, inclosos els mateixos vehicles. De protecció o de protegir els drets dels usuaris, de les instal·lacions de transport per cable, a mi, m'agrada subratllar que és cabdal la seguretat de les instal·lacions, en la qual s'ha treballat molt, i també en la seguretat dels usuaris.

Cal dir que aquestes trenta-quatre esmenes han estat, a la pràctica, totes acceptades, algunes –poquetes– transaccionades i n'ha quedat una viva, que arriba avui al Ple i que pràcticament podia quedar deixada, pactada en l'última Comissió que vàrem treballar. Però, sempre en ares de buscar el millor redactat de l'article 26, en el seu punt 2, en el qual es parla de les instal·lacions de transport públic per cable no considerades de servei públic, hem arribat a un acord en una transaccional amb l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín, en la qual nosaltres crèiem que era millor suprimir aquest punt 2, però és evident que de forma excepcional, i així ho hem contemplat, doncs, excepcionalment, quan es tracti de terrenys de propietat privada es pot declarar la utilitat pública o l'interès social de la instal·lació, als efectes de l'aplicació del procediment d'expropiació forçosa, prevista a la legislació vigent, en què la persona física o jurídica titular de la instal·lació tindrà la consideració de beneficiari. A aquests efectes s'ha de valorar en cada cas la concurrència de les circumstàncies, causes o motius, en especial les vinculades a les necessitats de desplaçament de les persones habitants de la zona o a la viabilitat de la mateixa instal·lació que justifiquin la declaració esmentada.

Per tant, senyor president, hem signat els dos grups una transaccional –crec que vostè ja la té a la Mesa, si no, la hi faria arribar. I, per tant, aquestes trenta-quatre esmenes, presentades pel Grup Popular, amb aquest acord d'aquesta transaccional, podríem manifestar que han estat totalment acceptades pel Grup de Convergència i Unió, al qual agraeixo, al seu ponent, que ha estat extraordinari a l'hora de treballar i de negociar cadascuna d'elles, al senyor Isidre Gavín, així com, evidentment, al mateix Departament. Nosaltres també ens congratulem d'haver pogut col·laborar en una llei que

és pionera a Espanya i que és pionera a Europa, perquè parlar de la seguretat de les instal·lacions i parlar de la seguretat dels mateixos usuaris és molt important.

I sense oblidar en cap moment l'entorn medioambiental a l'hora de construir, doncs, noves instal·lacions, que, amb aquests reequilibris territorials que en tantes ocasions hem parlat des d'aquí, a la cambra, amb aquests reequilibris, amb aquestes instal·lacions que aporten econòmicament un suport cabdal per al seu desenvolupament, nosaltres creiem que això, doncs, és favorable.

Per tant, senyores i senyors diputats, acceptem aquesta transaccional, en ares, doncs, de supressió de la nostra esmena que quedava. I ja només, sols em resta, senyor president, anunciar el vot favorable des del seu inici a aquesta Llei, perquè ens agradava moltíssim poder col·laborar de forma extraordinària i ser pioners, també, amb aquesta iniciativa que ha tingut el Govern de la Generalitat. Agrair, també, al senyor lletrat, el Xavier Muro, i a tots els ponents que han col·laborat, doncs, per fer possible la Llei que dins de molts pocs moments tindrà l'aprovació, en aquest cas, evidentment, amb el suport íntegre del Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Montserrat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, aquesta és una llei fonamentalment tècnica, així, doncs, potser ens podríem haver estalviat de fer una llei i, senzillament, resoldre per la via de..., en fi, d'una normativa o de reglaments tots els extrems que es proposen.

També és veritat, però, que el que ens passa en aquesta Autonomia i en aquest Estat és que si no ho legissem nosaltres arribarà un dia que ens ho legislarà l'Estat central i, llavors, haurem de lamentar com envaeix les nostres competències i com acabem per fer una llei en els intersticis, és a dir, una llei intersticial, que ens deixa la llei estatal.

Així, doncs, hi ha vegades que legissem coses que potser en altres llocs no tindrien aquesta consideració de lleis, però la veritat, tal com està el pati –tal com està el pati–, doncs, és convenient que aquest Parlament legisli perquè el canibalisme estatal arriba fins a punts que ens pot abocar a fer lleis intersticials, de què ens cuidem, i per tant, que aquest Parlament acabi sent un parlament intersticial.

La Llei tracta d'una matèria de competència exclusiva –no sé si això arribarà el dia que sigui ja un eufemisme–, però segons diu l'Estatut d'autonomia, l'article 9.15 de l'Estatut, la Generalitat té competència exclusiva en transports per cable; això, a la llum de l'article 148.5 de la Constitució, es possibilita a les comunitats autònomes, per bé que l'article 149.21 expressi que la competència exclusiva de l'Estat és quan el transport per cable afecti més d'una comunitat autònoma.

Bé. En qualsevol cas, aquesta és una llei, com he dit, fonamentalment tècnica, així que les esmenes no poden tenir massa càrrega política. I de les esmenes que havíem presentat Esquerra, que eren un total de sis, de fet totes han estat transaccionades o acceptades, excepte dues que fan referència a la mateixa cosa, a la mateixa qüestió, que m'hi referiré al final.

Les acceptades o transaccionades deien el següent. La primera esmena transaccionada volia parar èmfasi en la seguretat, en l'accessibilitat i l'eficiència i el confort del servei. Aquesta, doncs, era amb relació a l'article 3 i ha estat motiu d'una transacció.

Una altra esmena feia referència a la qüestió de la Comissió Consultiva del Transport per Cable. Nosaltres proposàvem que en aquesta Comissió Consultiva tingués, doncs, lloc la Federació Catalana d'Esports d'Hivern. La transacció ha arribat a..., bé, s'hi inclouen les entitats esportives i de lleure.

Una altra és que nosaltres volíem incloure, també, el material mòbil com a subjecte..., als mateixos principis de sostenibilitat respecte al medi ambient i d'avaluació de l'impacte ambiental de les instal·lacions. Això també ha estat transaccionat i crec que és un extrem petit però també important. El material mòbil també ha de tindre les avaluacions d'impacte ambiental i de sostenibilitat adients.

I, finalment, hem transaccionat una salvaguarda per a la conservació dels elements que puguin tenir interès patrimonial. I, això, vist com està avui el debat patrimonial, mai no és en debades incloure una clàusula en aquest sentit, que faci referència que s'hagi de vetllar per la conservació d'aquells elements relacionats, que puguin ser considerats com a patrimonials: patrimoni industrial, etcètera, històric.

I, finalment, en el que no ens hem posat d'acord. L'esmena és en relació al capítol tercer, que fa referència «a instal·lacions de transport públic per cable no considerades de servei públic». Podríem dir que el gran exemple d'aquest capítol són les estacions d'esquí. Doncs, bé, no estem d'acord amb l'article 26.2 ni, fins i tot, amb la transacció que s'ha fet amb el Partit Popular, on s'estableix, en aquest article 26.2, que si l'establiment d'una instal·lació de transport per cable per una d'aquestes empreses privades és convenient per a l'interès públic o implica una repercussió social beneficiosa, es pot autoritzar els titulars a utilitzar els terrenys necessaris i, si s'escau, per adquirir els de propietat privada, de conformitat amb el procediment d'expropiació forçosa establert per la legislació vigent, a títol de beneficiaris.

Nosaltres, des del primer moment, vam estar-hi en contra, perquè em semblava i em sembla que s'hi barrejen llibretes. S'hi barrejen els interessos i negocis privats amb instruments d'expropiació pública. Resulta que això a vegades hi ha lleis que ho contempen, i si realment..., si resulta que això ja està contemplat a les lleis, no cal reafirmar-ho aquí. Perquè a nosaltres ens costa, des d'Esquerra Republicana, acceptar fer una estació d'esquí, per exemple, que tingui la intenció d'unir-se amb una altra, o d'unir dues pistes passant per un terreny privat, doncs, que això es pugui recolzar en aquesta Llei per fer una expropiació exclusivament per aug-

mentar la seva xifra de negoci. Negoci per negoci, a nosaltres ens sembla més just que pagui el particular exactament pel mètode de l'oferta i la demanda, o és que resulta que només uns han de fer negoci?

En aquest sentit, doncs, ens mantenim amb l'esmena de supressió de l'article 26.2. I amb l'ànim de clarificar aquesta possibilitat d'utilitat pública i de protegir els propietaris de terrenys limítrofs, havíem fet una esmena acotant què volia dir l'interès públic, que deia que s'entendria que hi ha interès públic quan així figuri en el coneixement territorial parcial o sectorial que escaigui, o en el planejament urbanístic que doni suport, si s'escau, a la instal·lació. No ens hem posat d'acord, ho lamentem, i per això, doncs, mantenim l'esmena de supressió a la 26.2 i a aquesta esmena d'addició.

Finalment, agrair a tots els companys de ponència, sobretot al diputat senyor Isidre Gavín i també al lletrat Xavier Muro, per tota la feina que ha fet en aquests dies.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bonet. En nom del Grup de Convergència i Unió, per al torn en contra d'aquestes esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Aprofitaré el mateix torn per fer el posicionament en contra d'aquestes esmenes vives del Grup d'Esquerra Republicana, i també per posicionar-me respecte al conjunt del procés de la Llei.

Primer uns mots a aquesta última part de la intervenció del senyor diputat Carles Bonet. No és, ni molt menys, la intenció de la Llei ni del Govern ni del nostre Grup Parlamentari, aquesta que vostè endevina o tem. D'entrada, dir-li que aquest paràgraf d'aquesta Llei està recollit de la legislació general i del Reglament d'expropiacions forçoses, per tant, no s'inventa absolutament res de nou, és una cosa que ja està prevista. A diferència d'això, el que nosaltres sí que creïem és que tenint en compte que hi ha una classificació d'instal·lacions classificades d'interès general, i unes altres que no ho són, algun dels punts que pogués haver de dubte en aquesta diferenciació d'instal·lacions, calia clarificar-se, i calia clarificar-se en un altre sentit totalment diferent i en positiu del que vostè planteja, sinó en el sentit de preveure la possibilitat que ciutadans d'aquelles zones on hi ha instal·lacions de les característiques que hem parlat, puguin gaudir de les potencialitats que aquestes mateixes instal·lacions puguin tenir per al conjunt d'aquella zona, per al transport de persones o de mercaderies i no només per a usos lúdics o d'esport o de lleure.

Aquesta potencialitat hi és, hi ha exemples que se'ns poden intuir en l'horitzó, i insisteixo, el fet d'intentar arribar a una transacció, a més a més, amb el text que la senyora Dolors Montserrat ja ha explicat, precisament, reforça encara més, tal com ha llegit la senyora Dolors Montserrat, que les causes que puguin provocar això siguin excepcionals, que en cada cas s'estudiïn la

concurrència de les circumstàncies que ho poden produir, i que siguin motivacions vinculades, necessàriament, al desplaçament de persones, dels habitants de la zona, de l'habilitat de la instal·lació que justifiqui aquesta declaració.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Fins i tot, aquest mateix matí –vostè n'és conscient–, intentàvem fer una aproximació amb una de les esmenes que vostès proposaven, perquè vostès també preveuen aquest pas d'una declaració que no té interès públic a interès públic. Però aquest pas d'instal·lació que no té interès públic a interès públic, vostès el preveuen relacionat o amb un pla parcial o sectorial, o amb un planejament urbanístic. Amb el planejament urbanístic, nosaltres, de cap manera, no ho podíem acceptar, perquè no és l'interès del sòl, és l'interès de la instal·lació, no del sòl.

En el planejament territorial parcial o sectorial estàvem disposats a incorporar-ho a la transacció per tal que pogués ser possible aquest acord total de la Llei. No ha estat possible, però, malgrat tot, per això votarem en contra, però malgrat tot hi ha hagut acord en totes les altres qüestions.

I, per tant, ja faig un posicionament global de la Llei, començant, també, per unes paraules que vostè ha dit, també per matisar-les, no? Escolti, miri, malgrat totes les amenaces que tenim com a Parlament i com a país, sincerament, sentim-nos orgullosos de fer una legislació pionera a nivell de l'Estat. Jo me'n sento, d'orgullós; ens n'hem de sentir orgullosos. I aquesta legislació, de la qual hem d'estar orgullosos, no la fem per amenaces o per perills. El conseller ha explicat unes dades interessants, jo n'explicaré algunes de complementàries.

Primera, la legislació actual és de l'any 64, s'ha quedat antiquada, no preveu cap element de protecció ambiental, no aprofundeix en el terreny de la seguretat de les persones, de l'accessibilitat, problemes nous, lògicament, contemporanis, però a més a més de les dades que ha explicat el conseller, escolti, és una necessitat de país. Unes dades complementàries que jo tinc, per exemple, és que amb el nombre de funiculars, que són les instal·lacions principals, a Catalunya tenim el 67% de les instal·lacions de tot l'Estat espanyol, i a la resta de l'Estat, hi ha el 33%.

Respecte a la resta d'instal·lacions: telecabines, telefèrics, telecadires, teleesquíes, etcètera, en nombre d'instal·lacions a Catalunya tenim el 45%. Pel que fa referència a la capacitat de transport de persones, a Catalunya tenim el 58% de la capacitat de transport i, a més a més, amb creixement. Per tant, és una autèntica necessitat de país que legislem en aquest terreny, actualitzem la legislació, i ho és també a partir del moment que la legislació comunitària desenvolupa una sèrie de reglaments.

Els eixos principals de la Llei s'han explicat també –ho ha fet molt bé el senyor conseller i, per tant, jo no hi insistiré–: seguretat per a les persones, accessibilitat de les persones, protecció del medi ambient, protecció dels drets dels usuaris. Jo només faré alguna pinzellada breu d'alguns elements principals de la Llei que no hagi dit, ja, el senyor conseller.

Respecte a la qüestió de la seguretat de les persones, per exemple, destacar, com a més important, la necessitat d'adopció d'un pla d'autoprotecció en què es prevegin els riscos i emergències i les mesures de resposta davant d'aquestes eventualitats, i, alhora, també, un pla d'evacuació que permeti, en cas d'avaria, transportar adequadament, amb seguretat, tots els passatgers al lloc de refugi o d'evacuació.

Respecte a qüestions de medi ambient, a part de les que ja s'han esmentat, per exemple, la tramitació d'avaluació d'impacte ambiental, que o bé és obligatòria o bé s'han de fixar les condicions mediambientals amb les quals s'ha d'ajustar cadascuna de les instal·lacions.

En el tema de l'accessibilitat, importantíssim per a les persones amb mobilitat reduïda, doncs, la persona titular de les instal·lacions ha d'adoptar les mesures necessàries per tal de garantir aquesta accessibilitat a la instal·lació d'aquestes persones.

Bé, una sèrie d'elements, a banda d'aquests, innovadors, que, d'alguna manera també s'ha comentat, jo també els voldria destacar: la creació d'un registre d'instal·lacions, és a dir, d'alguna manera un control superior sobre les instal·lacions existents; una simplificació burocràtica de tots els tràmits previstos; una major previsió respecte a la protecció dels drets dels usuaris, cal tenir a disposició dels usuaris un llibre o full de reclamació per trametre a la Direcció General de Ports i Transports qualsevol queixa o eventualitat; o bé que les controvèrsies entre usuaris i explotadors es resolguin a través de la Junta Arbitral del Transport de Catalunya; i, també la Comissió Consultiva del Transport per Cable, que és una Comissió participativa, en què hi ha hagut també esmenes, aportacions, en aquest cas concret també n'hi ha hagut del Grup d'Esquerra Republicana, per tal que aquesta Comissió sigui al màxim representativa possible.

Bé, jo resumiria ja –perquè n'hem parlat força de la Llei– aquells aspectes que a mi em sembla que també cal destacar de les aportacions dels grups parlamentaris. Jo estic satisfet no només que fem aquesta Llei, sinó que la fem amb un grau d'acord molt important. I, en aquest sentit, voldria destacar les aportacions del Grup d'Iniciativa per Catalunya, amb qui hem aconseguit o incorporar o transaccionar totes les esmenes que proposaven, i algunes d'elles d'importància, de gran importància. La que jo destacaria com a més important és que figuri en un lloc visible per als usuaris aquell element que sigui identificador del nom, del número, del seu registre, de la instal·lació, l'òrgan competent que realitza les seves inspeccions. I la legislació aplicable, en el cas d'aquestes inspeccions, dóna garantia a l'usuari, i, a més a més, dóna un major nivell d'exigència de transparència respecte al compliment d'aquelles inspeccions a què estan sotmeses les instal·lacions. Inspeccions, si em permeten, absolutament exhaustives. És a dir, el plantejament inicial de l'esmena d'Iniciativa era dir: «Escolti'm, situïn un identificador de cadascuna de les inspeccions que realitzin. Escolti'm, això no hem sigut capaços d'acceptar-ho, hem trobat aquesta transacció, precisament per la quantitat i diversitat de les inspeccions que realitzen a cada instal·lació. Fins i tot, hi ha inspectors especialitzats en determinades inspeccions,

que algunes són un cop cada sis mesos, algunes són un cop cada mes o, fins i tot, sovintegen més segons l'edat de la instal·lació, etcètera. La casuística és impressionant respecte d'aquestes situacions. En canvi, hem arribat a aquest acord que, insisteixo, reforça aquest element i també dóna més transparència, més seguretat a l'usuari.

Les aportacions d'Esquerra Republicana, ja les ha explicades el seu portaveu, per tant, no hi faré referència, a excepció d'aquesta que ja he comentat abans. I la quantitat d'esmenes que va presentar el Grup Popular, la quantitat més important d'esmenes de cap altre grup, que totes elles van estar transaccionades, incorporades amb el seu text íntegre i també vull agrair especialment el fet que algunes fossin retirades en funció dels acords amb les altres esmenes. En un terreny molt divers, aportacions en el terreny de la seguretat, de les inspeccions, de les sancions, etcètera. És a dir, pràcticament, en tots els aspectes de la Llei.

Per tant, jo crec que la Llei que avui aproven és una llei molt important, és una llei que respon a una necessitat del país, i que és una llei, tal com s'ha dit, puntera i, per tant, només em pertoca agrair a tothom la seva participació, començant pel personal de la Direcció General de Ports i Transports, el seu director general, no cal dir, i també el senyor Lluís Angosto i el senyor Carles Sanjosé, que han participat directament en la redacció d'aquest text legal.

Molt especialment també –ja ho ha dit el senyor conseller– al senyor Francesc Culleré i Cusidó, que també ens acompanya juntament amb aquests dos juristes, que és una autèntica autoritat a nivell mundial en aquesta matèria i, per tant, jo crec que també hem d'estar orgullosos que en el nostre Govern hi hagi un especialista, i en el nostre país, d'aquesta talla europea i mundial. A tots els ponents, la senyora Bet Font, el senyor Carles Bonet, la senyora Dolors Montserrat i, lògicament també, el lletrat senyor Muro, a tots ells moltes gràcies.

Per tant, això és tot, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara per fixar la seva posició, i pel temps de cinc minuts, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé. De fet, ja s'ha dit el principal d'aquesta Llei. S'ha dit que era una llei tècnica i, de fet, probablement per això el treball que hem tingut en la Ponència no ha sigut d'una important discussió política, ans al contrari, ha sigut un treball senzill, cosa que no vol dir que no fos interessant, perquè és un tema que habitualment no tractem, no?, és molt especialitzat, però no per això –ho repeteixo– no és important que s'hagi fet aquesta Llei, precisament perquè l'objectiu que té és regular aquestes instal·lacions, i voldríem insistir en la importància, en la importància dels dos aspectes, sobretot, del de la seguretat per a les persones i també del respecte cap al medi ambient, que s'han incorporat ara i que abans no estava tan contemplat.

Les nostres esmenes han estat molt puntuals i concretes, ja ho ha dit el senyor Gavín. En primer lloc, hem fet una puntualització en el preàmbul, que si volen pot ser simbòlic, que en l'apartat on es destacava que, a part que aquestes instal·lacions de transport per cable són un mitjà de transport, quan es parlava que també tenien un altre vessant important, es feia referència només als esports d'hivern i en canvi nosaltres volíem que també hi constés, perquè també és important, que de vegades s'utilitza per altres aspectes de lleure o de turisme que no necessàriament s'han de vincular a l'esport. Aquesta és una esmena que anava en el preàmbul i que ha estat transaccionada.

Després –tal com ja ha dit també el senyor Gavín–, una de les coses en les quals per nosaltres era important de fer insistència és que ja està molt bé que es facin moltes revisions, moltes inspeccions i que es garanteixi que les instal·lacions funcionen correctament, però tan important com això, també, és que les persones que ho utilitzen sàpiguen que s'han fet aquestes instal·lacions i que aquella instal·lació està en regla, podríem dir. I per això, igual que es fa, doncs, per exemple, amb ascensors o amb altres tipus d'instal·lacions, vam plantejar que hi hagués un element identificador. Per nosaltres era perquè es veiés que s'havien fet les inspeccions; com que se'n fan moltes, era complex de fer-ho, però el que sí que hi haurà és un element identificatiu conforme que hi ha una administració responsable i que aquella instal·lació figura en un registre.

De la mateixa manera que demanàvem que s'havia de fer això, evidentment havíem de contemplar què passava si una instal·lació no l'hi tenia, i per això vàrem incorporar, també, una esmena segons la qual algú que no compleixi aquest aspecte de tenir l'identificatiu posat..., doncs, serà una infracció lleu, que ha quedat també recollida en una transacció a partir de la nostra proposta.

Dit això, que són els aspectes que per nosaltres eren més importants, nosaltres donarem suport a la Llei; però tenint en compte que han quedat un parell d'esmenes vives, d'Esquerra Republicana, nosaltres ens hem plantejat quin ha de ser el nostre posicionament.

I, efectivament, entenem el que planteja Esquerra Republicana amb la necessitat que una instal·lació per haver-se de..., perquè es pugui dir que és d'interès públic..., està bé que quedi contemplada en el planejament. I fins i tot ens agrada més el text que hi havia en el projecte inicial que no pas el que s'ha transaccionat en aquests moments.

Tot i així, en el moment de la votació nosaltres votarem favorablement a l'esmena d'Esquerra Republicana perquè veiem que és important que aquests aspectes..., és bo que siguin contemplats en la planificació. I, per tant, tindrà el nostre suport en aquesta tercera esmena i també en la segona.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Boya... *(Pausa.)* Que ara aviat veuran aparèixer en aquesta cambra. Ja hi és.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, aquest és un projecte que –com ja s'ha dit repetidament– és un projecte de caràcter eminentment tècnic que ve a partir de la Directiva europea de què vostè ha fet menció, la 2000/2, del 21 de març, i que regula aquesta matèria.

Per tant, és un projecte de llei que jo crec que ens deixa poc de marge per al debat, i les qüestions que hi havia en aquesta matèria han sigut plantejades ja des d'aquesta tribuna, especialment aquelles que feien referència a les matèries de caràcter ambiental i, molt especialment, també als temes de seguretat.

Ara, hi ha una qüestió que és cert que és objecte de polèmica que és aquesta sobre els drets d'ocupació del sòl que genera aquesta Llei en el seu..., en l'apartat..., en l'article 26.2, i que, per tant, nosaltres ens posicionarem favorablement a la supressió que plantejava Esquerra Republicana i al text, a l'esmena que incorpora a la Llei.

Ho diem perquè nosaltres creiem que el Govern ha tingut en aquesta matèria potser una posició poc decidida, és a dir, és cert que som els primers que legislem sobre la qüestió, però certament el que ens hem de preguntar és si ho fem tan bé com podríem. I en aquest sentit –i sense entrar molt en els detalls tècnics–, nosaltres creiem que el Projecte podria haver sigut més ambiciós i, per tant, situar un marc molt precís –i no només tècnic– sobre el que hauria de ser l'ordenació i l'orientació del sector, i que nosaltres entenem que la Llei, tal com està redactada, no ho farà.

Per tant, aquesta que..., certament –i com s'ha dit–, pel volum, doncs, de persones, d'usuaris i de beneficis econòmics que reporta a les comarques de muntanya aquest sector, doncs, nosaltres entenem que seria desitjable regular aquestes instal·lacions i establir un marc que fos un marc de planejament que permetés el conjunt d'aquestes instal·lacions..., és a dir, la raó objectiva de la conveniència de l'interès públic d'aquestes instal·lacions fos en base a aquestes raons objectives situades dintre del planejament i que en aquest moment aquesta Llei no ho fixarà. I és cert que en aquest moment existeix, també, un mandat parlamentari, que el Govern té a sobre de la taula, que és el de fixar les zones esquiables de Catalunya. I aquest sí que és un criteri objectiu que ens fixa quines són aquestes zones que poden suportar estacions d'esquí i quines no.

Certament és opinable la necessitat, doncs, de vincular una llei amb aquestes matèries, però també és veritat que nosaltres entenem que no és clar que totes les comarques puguin... *(remor de veus)*, puguin sostenir... *(Remor de veus.)*

El president

Esperi's, esperi's un segon, senyor diputat. Prego als senyors diputats i a les senyores diputades que guardin silenci. Esperi's un segon, ja l'avisaré quan ha de començar.

(Pausa.)

Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Boya i Alós

Sí. Deia que els criteris sobre quantes estacions d'esquí pot suportar, pot acollir una comarca no poden quedar específicament determinats per la iniciativa privada o, a vegades, doncs, per estrictes interessos immobiliaris, sinó que això ha de ser lògicament orientat, regulat per l'Administració amb criteris que van, també, molt lligats als interessos socioeconòmics del territori.

Per tant, nosaltres, partint de la base que defensem l'esquí com a motor econòmic de les comarques de muntanya, entenem que això també requereix tenir molt clar quins són els paràmetres en què s'ha de desenvolupar aquesta activitat. Aquesta Llei fixarà de manera inequívoca uns criteris tècnics, els quals nosaltres donarem suport i votarem favorablement, però en tot cas entenem que el Govern en aquesta matèria hauria de tenir un xic més d'ambició, anar més enllà i entendre que tot aquest entorn de l'esquí i de la matèria que comporta el seu voltant requereix, també, una ordenació i una participació de l'Administració per tal que els diferents actors que hi participin estiguin, en definitiva, tots al servei del benestar i de la millora del nivell de vida de les comunitats de muntanya i també de tots aquells usuaris que fan servei d'aquestes instal·lacions i, en definitiva, de tot el que comporta el lleure i l'esport del món de l'esquí.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Agrair als ponents, també, i al lletrat Xavier Muro la seva disposició a l'hora de tramitar aquesta Llei.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat.

Passem ara, per tant, a les votacions, després d'haver fet aquest debat.

Primer votarem les dues esmenes que queden vives d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació l'esmena transaccional signada pel Grup Popular i el Grup de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Projecte de Llei d'ordenació vitivinícola (tram. 200-00051/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei d'ordenació vitivinícola.

la. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació d'aquesta iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Josep Grau i Seris.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que s'han d'absentar que ho facin ràpidament i en silenci.

(Pausa.)

Pot començar, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que en primer lloc saludï, també, els senyors presidents dels consells reguladors de les onze denominacions d'origen del vi que tenim a Catalunya.

El Projecte de llei d'ordenació vitivinícola que avui se sotmet a debat i votació és un dels components del programa d'iniciatives legislatives en matèria agrària que el Govern es va comprometre a presentar davant d'aquest Parlament durant l'actual legislatura. El Llibre blanc del sector agrari que varen presentar l'any 2000 en aquest Parlament, que va servir de base, a més a més, per elaborar la Llei d'orientació agrària que va ser aprovada al final de l'any 2001, ja proposava l'elaboració d'una llei que estructurés el sector vitivinícola amb la finalitat de conservar i millorar la qualitat i alhora garantir la singularitat i l'especificitat de les comarques vitícoles catalanes, atès que la vinya i el vi són elements substancials de la nostra economia en moltes de les nostres comarques.

La producció vitivinícola catalana és un dels components més importants del conjunt del sector agrari, tant des del punt de vista econòmic com per la seva incidència real sobre el territori. Actualment, la importància del conreu de la vinya, la qualitat i el volum de la producció, el grau de desenvolupament de la indústria enològica, el nivell de formació i els coneixements assolits per viticultors i elaboradors, han generat a Catalunya un sector productiu de gran prestigi que enllaça amb la nostra ja mil·lenària tradició vitivinícola.

Les dades així ho reflecteixen: la producció de l'any 2001 del conjunt de les denominacions d'origen de Catalunya va ser quasi de 3 milions d'hectolitres de vi i cava, amb un elevat percentatge destinat a l'exportació; avui Catalunya és la primera comunitat autònoma de l'Estat espanyol en producció de vi de qualitat; les ventes netes del sector vitivinícola català, incloent el cava, són de més de 1.030 milions d'euros, més de 170.000 milions de pessetes anuals, cosa que representa pràcticament el 8% del conjunt de la indústria agroalimentària catalana —que no hem d'oblidar, i ho hem de recordar de tant en tant, que la indústria agroalimentària catalana és la primera indústria del nostre país.

Però tot i aquest satisfactori present, el sector vitivinícola català s'enfronta a importants reptes en els propers anys que marcaran el seu futur immediat. Les empreses catalanes, les empreses de l'Estat i les europees en general s'enfronten a una gran competència que prové

del que anomenem «el Nou Món», les noves zones productores de vi, com Austràlia, com Xile o com Sud-àfrica. Aquestes zones, a més de tenir un gran potencial productiu, no tenen cap tipus de limitacions ni restriccions per produir raïm, ni a l'hora d'elaborar tipus de vins, per la qual cosa juguen en els mercats internacionals amb uns certs avantatges davant dels quals només es pot respondre amb una clara política de qualitat.

La qualitat ha de ser el nostre referent fonamental per a la consolidació del sector català de forma satisfactòria. Afortunadament, el sector així ho ha entès i les dades que abans els assenyalava en són un clar exemple. En aquest context de vitalitat, de dinamisme i de gran projecte de futur, des del Govern de la Generalitat hem considerat necessari dotar el sector vitivinícola català d'un marc legal que li permeti desenvolupar tota la seva potencialitat tot tenint en compte la situació del nostre país com a membre de la Unió Europea, així com, a més a més, la conjuntura de globalització econòmica.

Això és especialment convenient en un moment com l'actual en què, com deia abans, conflueixen diversos aspectes rellevants en el món del vi, les noves tendències de consum i l'aparició de nous competidors. Són fenòmens que cal tenir, cada dia, ben presents. El marc normatiu actual d'aplicació és encara la Llei estatal 25/1970, de l'Estatut de la vinya i el vi; un text preconstitucional, preentrada d'Espanya a la Unió Europea, i, per tant, no contempla ni les competències establertes estatutàriament a les comunitats autònomes, ni les conseqüències de la integració a la Unió Europea.

És cert, també, que en aquest moment s'està elaborant un projecte de llei per part del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, Projecte de llei, a més a més, que estem negociant des de les comunitats autònomes i –em consta, també– des de les diferents denominacions d'origen, a través de la seva federació, a nivell de l'Estat, i al qual podem dir que, a hores d'ara, ja hi ha un grau d'atansament, d'acostament, de consens, d'un noranta i tant per cent. És a dir, queden encara aquells serrells que són –fins i tot ho poden ser– serrells competencials, molt importants, per a nosaltres, per a fer una política claríssima en clau de casa nostra, amb les nostres singularitats; diguem-ho d'una altra manera: per continuar fent aquella política que al llarg de vint i tants anys s'ha fet a Catalunya i que s'ha demostrat bona per al conjunt del sector.

Per això les competències plenes en matèria vitivinícola de la Generalitat de Catalunya i la necessitat d'implementar polítiques pròpies que responguin a les necessitats de la vinya i el vi a Catalunya, varen constituir la motivació principal per endegar el procés que culmina avui amb la presentació i el debat posterior i la votació d'aquest Projecte de llei d'ordenació vitivinícola.

Amb aquesta llei es pretén dotar el sector de tot un seguit d'instruments que serveixin per encarar satisfactòriament des del mateix sector el seu futur. L'aposta per a la qualitat és l'essència d'aquesta iniciativa legislativa, que prioritza el model de vi amb denominació d'origen; és a dir, de vi amb nom i cognoms.

Avui hi ha un segment important de consumidors que estan disposats a pagar i a adquirir un vi amb distintiu

de qualitat. Aquesta és la quota de mercat que correspon als nostres productors i és a la qual ens hi hem de situar de forma preeminent. Mostra del que estic dient és que més del 98% de la superfície de vinya a Catalunya correspon a denominacions d'origen.

Tot i això, el Projecte de llei permet, també, donar resposta a altres tipus de demanda com el vi de taula amb indicació geogràfica protegida o els anomenats vins de la terra. La llei té, doncs, en compte, la multiplicitat d'opcions del propi mercat i la singularitat, fins i tot, dels nostres sistemes productius.

Un altre dels eixos d'aquesta llei és la protecció del consumidor. No podem oblidar mai, des del sector agrari, que al final de la cadena acabem produint productes d'alimentació humana. Un objectiu bàsic és la garantia i la distinció de la qualitat dels productes vinícoles mitjançant l'aval que suposen les denominacions d'origen, que certifiquen la procedència del raïm, dels mostos, els vins, els processos d'elaboració d'emmagatzematge, d'envelliment, d'embotellament i l'etiquetatge final amb els controls perfectament definits i regulats.

El Projecte de llei té present la condició del vi com a aliment i inclou la possibilitat de realitzar campanyes per difondre els beneficis del consum responsable del vi. Aquest consum moderat forma part de la dieta més saludable del món i ha generat, a Catalunya, un sector de gran importància econòmica, social i territorial. I no se'ns escapa que aquí tenim algun núvol en l'horitzó com pot ser el Projecte de llei que s'està elaborant en aquest moment, anomenat popularment *del botellón*, si no sap distingir entre altres productes i el producte del vi.

El Projecte de llei d'ordenació és fruit d'un llarg procés de consulta en el qual han participat tots i cadascun dels organismes i representants del sector del vi de Catalunya. Així, el passat 25 d'abril de l'any passat, es va constituir una comissió d'experts, formada per trenta-vuit persones vinculades al sector de la vinya i el vi, per tal d'estudiar i fer les aportacions necessàries per a l'elaboració de l'avantprojecte que pensés, bàsicament, en tots aquests condicionants que he explicat abans, però també que tingués molt clar que d'aquest sector en viuen milers de viticultors i també moltes famílies, en els elaboradors.

Es van constituir cinc ponències que després d'un mes i mig de treball van donar a lloc un text molt qualificat. Aquest primer esborrany va ser presentat a la Taula Sectorial de la Vinya i el Vi, on hi són representades les diferents associacions i organitzacions professionals agràries, per a la seva valoració i aportacions. Es tracta, doncs, d'un text sorgit d'un consens ampli que recull les línies generals per fer front a les principals necessitats del sector de la vinya i el vi a Catalunya.

La llei s'estructura en cinc capítols. El capítol primer determina l'objecte de la llei i revisa les definicions de caràcter general. El capítol segon fa referència a les denominacions d'origen, als continguts que han d'especificar-se en els reglaments de les denominacions d'origen i al procediment per al seu reconeixement. El capítol tercer es refereix als consells reguladors, definint-los com a corporacions de dret públic. Aquesta és

una de les novetats que introdueix aquesta Llei, atès que transforma els antics consells reguladors, que fins ara han estat òrgans desconcentrats de l'Administració, en entitats que exerceixen funcions públiques, però que se sotmeten, amb caràcter general, a les normes privades.

Aquest canvi és especialment important, atès que permetrà donar més rellevància als viticultors i vinicultors en l'autoregulació del mateix sector, reservant-se l'Administració les funcions de supervisió i tutela sobre el correcte funcionament del Consell Regulador.

El capítol quart regula el règim sancionador, fent especial èmfasi en els aspectes que puguin ser perjudicials per a la qualitat dels productes i en la protecció del consumidor. Finalment, el capítol cinquè regula una eina que ha estat bàsica en el desenvolupament del sector vitivinícola català els últims vint-i-cinc anys que és l'Institut Català de la Vinya i el Vi, organisme que seguirà essent el vehicle de les actuacions de la Generalitat de Catalunya en el sector vitivinícola, i, a la vegada, el principal interlocutor amb el mateix sector.

La Llei conclou amb sis disposicions addicionals i dos transitòries per facilitar-ne la correcta aplicació. Entre les addicionals es defineix el Registre de vins i cellers com a sistema únic registral que ha de suposar un gran avenç en la unificació dels mecanismes de control i garantia i en el qual el Departament ja hi està treballant.

En conjunt, estem convençuts que aquest Projecte de llei, projecte innovador a més a més en el conjunt de l'Estat, serà una eina de gran utilitat per a la consolidació futura del sector vitivinícola català.

Per això demano a tots els grups parlamentaris el vot favorable a aquest Projecte de llei, als ponents dels quals agraeixo les esmenes incorporades per enriquir el text.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té, en primer lloc, la paraula, per defensar les seves esmenes, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui és un dia important, és un dia important pel món agrari, també és un dia important pel Parlament de Catalunya perquè aprovarem, amb el consens de tots els grups parlamentaris, una llei també important: la Llei d'ordenació vitivinícola de Catalunya. Una llei que, sens dubte, és necessària. Una llei que ha estat demanada, consensuada i impulsada amb tot el sector vitivinícola del nostre país, que, de fet, és d'on neix, en primera instància, aquesta Llei. I una llei, en definitiva, que permetrà que deixem enrere un marc legal obsolet, superat, que data de l'època predemocràtica, preconstitucional, un marc legal encotillat que no ens deixava avançar més i que, òbviament, no contemplava els enormes canvis que s'han produït al nostre país i que s'han produït, per descomptat, en el món agrari, en el sector primari del nostre país, especialment des de l'entrada a la Unió Europea.

També deia que en aprovar aquesta Llei, avui seria un dia important. Doncs, ho és, perquè tots vostès saben, potser ara mateix el conseller d'Agricultura..., que la producció vitivinícola és un factor clau en el sector agrari català, des de tots els punts de vista: des del paper territorial, que fixa i que equilibra el territori amb una especial incidència en el nostre país, però també des del punt de vista econòmic pel pes específic i econòmic que té també en el conjunt de l'economia catalana.

És important, també, perquè amb l'aprovació d'aquest marc legal ens posicionem clarament a favor de la qualitat, i ens posicionem, també, clarament, a favor de la competitivitat, superant aquest marc legislatiu espanyol i mirant més que mai cap a Europa i cap a les institucions europees com els nostres interlocutors preferents també en aquest àmbit.

L'esforç de qualitat que han fet en aquest camp els productors i els comercialitzadors és reconegut avui a Europa. De fet, pels nostres interessos –també en el sector vitivinícola–, sovint –sovint–, passant per Espanya, sovint passant per Madrid, és fer un tomb, és fer marrada, és donar un tomb innecessari..., sovint és complicar-nos la vida. Penso que la gent del sector vitivinícola ho sap. Per tant, és bo que aquesta, precisament aquesta, sigui la raó, l'argument que al nostre Grup l'ha portat a mantenir, per ser defensada en aquest Ple, una de les dues esmenes que encara resten vives. És, precisament, l'esmena de l'article 1, apartat a). El nostre Grup considera en aquest sentit que seria bo que aquest article, aquest apartat a), de l'article 1, quan es diu que «l'objecte d'aquesta Llei és ordenar el sector de la vinya i el vi a Catalunya en el marc de la normativa comunitària», s'hi afegís, clarament, que «aquesta normativa europea serà de directa aplicació en tot allò no regulat en aquesta Llei». És a dir que la normativa europea complementarà, si s'escau, tot allò que la nostra Llei, la Llei que avui aprovarem, no contempli.

Senyores diputades, senyors diputats, tenim competències exclusives en aquest àmbit. Volem tenir veu pròpia a Europa en totes aquelles qüestions, com aquesta, que són del nostre interès, que són de la nostra competència, i sobre la qual, avui per avui, l'Estat espanyol no hi té un marc legal més enllà d'aquell que citàvem abans del marc predemocràtic.

Senyores diputades i senyors diputats, tenim competències exclusives en aquest àmbit, volem tenir veu pròpia a Europa en totes aquelles qüestions com aquesta, que són del nostre interès, que són de la nostra competència i sobre la qual, ara com ara, l'Estat espanyol no hi té un marc legal més enllà d'aquell que citàvem abans, del marc predemocràtic.

Senyores diputades i senyors diputats, el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, el MAPA, la veritat és que li ha entrat molta pressa, i a nosaltres ens agrada, perquè –ho deia abans el conseller– hem estat innovadors. El sector ha estat innovador en l'elaboració d'aquesta Llei. Al MAPA li ha entrat pressa, segurament massa pressa, perquè, doncs, ha sabut que estàvem a punt d'aprovar, en el Parlament de Catalunya, una llei d'aquestes característiques, una llei d'aquestes dimensions. I, per tant, aquesta pressa, doncs, l'ha por-

tat, segurament, a errar el tret i a oblidar una cosa tan important com és consensuar aquesta futura ley del vino amb els productors agraris de l'Estat espanyol. Però, bé, en tot cas, doncs, suposo que temps hi haurà per parlar-ne, i allà on calgui, no?

Caldrà, per tant –i això ens dona pistes, aquesta presenca–, anar molt en compte, senyores diputades i senyors diputats, també en aquesta qüestió, per tal que el Govern espanyol, del Partit Popular, no vulgui, una vegada més, usurpar, per la porta del darrere si convé, competències que són nostres, competències d'aquest Parlament, competències que ens atorga l'Estatut.

Caldrà estar vigilants per tal que la ley del vino no sigui d'aplicació directa a les comunitats autònomes que tinguin la seva pròpia Llei, com és Catalunya. Si volem tenir presència directa a Europa, si així se'ns explica, si així es diu, reiteradament, també ho hem de demostrar en l'aprovació d'aquest marc legal.

El conseller d'Agricultura ho deia no fa gaire. A veure, el perill més important que tenim ara en aquest moment al davant, doncs, és precisament el perill que veuen les empreses catalanes, el teixit empresarial europeu del vi en el seu conjunt, i que rau, precisament, en aquestes zones, grans productores de vi: Austràlia, Sud-àfrica, Califòrnia... El conseller ho deia, que, a més a més de tenir un gran potencial de producció impressionant, no tenen il·limitada, no tenen, doncs, condicionada, no tenen cap mesura restrictiva a l'hora de produir raïm i d'elaborar vi.

Per tant, aquest és el nostre repte. Hem de mirar cap a Europa per a poder entre tots, que tenim el mateix repte al davant, poder, doncs, afrontar amb qualitat la nostra competitivitat en aquest món globalitzat.

El nostre Grup ha presentat un paquet d'esmenes al Projecte de Llei, en bona part, doncs, relatives a les denominacions d'origen, a l'estructura, al funcionament dels consells reguladors, etcètera. Algunes han estat retirades, altres, doncs, han estat transaccionades, ja, doncs, en els treballs de la Ponència i incorporades en el Dictamen. Per tant, doncs, ja no cal ni parlar-ne, i assumim, doncs, com a propi aquest text que avui es posarà a votació de les diputades i dels diputats.

Amb l'aprovació d'aquesta Llei –és obvi, però em sembla que és bo remarcar-ho– avui aquí no iniciem res. Tothom ho sap. Aquí no comença res. De fet, el nostre país i el sector, en particular, el que fa amb aquesta Llei és continuar la feina que al llarg de tants anys, doncs, l'ha guiat el referent de la qualitat i la competitivitat en els mercats, perquè –també ho hem dit abans– el cert és que l'única aposta, la màxima del sector és apostar per la qualitat i poder ser competitiu en el conjunt del món.

També s'ha dit, en els darrer vint anys Catalunya, doncs, ha incrementat la seva superfície de vinya de manera molt important. I aquesta superfície, doncs, susceptible de ser inclosa dins una denominació d'origen ha augmentat en un 43% i ha arribat fins a les 60.000 hectàrees. És a dir que el viticultor ha incrementat la qualitat del raïm, i aquest esforç, naturalment, es veu afegit –afegit– i es veu complementat per aquest valor afegit que significa pertànyer a aquesta denominació d'origen.

El nostre vot naturalment serà de suport, serà favorable a aquest text per totes aquestes consideracions que hem fet; però, de manera clara, per aquesta aposta que suposa per la qualitat, pel fet de determinar, doncs, estrictes certificacions; pel fet de, també, reconèixer als consells reguladors una funció pública –és a dir, que permeti als mateixos viticultors i als elaboradors, doncs, la regulació, l'autoregulació del mateix sector. També perquè permet –també s'ha dit, doncs– el fet de definir, de contemplar petites microdenominacions en el marc de la mateixa Llei, també. I, a més a més, perquè també atorga, a l'Institut Català de la Vinya i el Vi, un paper clar, un paper determinant, un rang superior al que tenia fins ara, i tot això ben segur que anirà a favor que siguem molt més competitiu, que el sector continuï anant endavant, de situar-nos a la línia de sortida amb unes condicions privilegiades.

Només voldria acabar demanant, naturalment, al Govern de la Generalitat que aquest esforç de consens que s'ha tingut per a l'elaboració d'aquesta Llei, també sigui tingut en compte a l'hora del desplegament d'aquella part tan important de les lleis que són els reglaments, no?, els reglaments que es derivaran d'aquest marc legal.

I, per acabar, doncs, agrair, també, i encoratjar en la seva feina els presidents de les diferents denominacions d'origen, dels consells reguladors de les diferents denominacions d'origen de Catalunya que avui ens han acompanyat aquí en aquesta important sessió del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Bet Font.

La Sra Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, representants del sector de la vinya i el vi, vagi per endavant que, com ha dit el company que m'ha precedit, nosaltres també creiem que avui és un dia important, que és important que avui es debati i es voti, i, com és de preveure, s'aprovi aquesta Llei, perquè és una llei que va en sintonia amb la manera com s'ha treballat des del sector des de fa temps. Un sector que ha treballat perquè la viticultura i la vinicultura catalanes es dirigeixin, cada vegada més, cap a productes de qualitat. I que, precisament, això és el que ha estat, el que ha portat aquesta Llei d'ordenació catalana, que té com a principal eix la regulació de la producció dels vins de qualitat que es produeixen aquí en aquest país, i també continuar insistint en la importància d'aquesta estructura de les actuals denominacions d'origen i el seu Consell regulador.

L'aprovació avui d'aquesta Llei aquí al Parlament és, doncs, un dia important perquè permetrà adequar aquest marc legislatiu a les nostres necessitats i a les realitats de Catalunya, que, precisament, són prou diferents de les de la resta de l'Estat.

Nosaltres hem sigut coneixedors des del principi que aquest Projecte de Llei, abans no va arribar aquí, es va

debatre molt amb el sector i va haver-hi un grau de consens important. De fet, moltes de les coses que el sector reclamava evidentment queden reflectides en aquesta Llei. Però també és cert que hi han alguns aspectes de la Llei que..., o bé no hi eren quan va arribar el Projecte de Llei o altres que –ho creiem– encara ara no hi són, que es amb els quals nosaltres hem anat insistint a través de les nostres esmenes.

Iniciativa vam presentar vint esmenes, de les quals sis ja varen esser acceptades tal com venien presentades, tres les vàrem poder transaccionar, i tres les mantenim vives –que després ja diré, doncs, quines són les que retirem.

Aniré explicant, pas per pas, en la Llei, perquè quedi clar quins han estat els nostres punts, en els quals hem volgut insistir per tal de millorar aquesta Llei. Aniré seguint en text –com deia–, però vagi per endavant que majoritàriament el text de la Llei ens agrada. I ens agrada perquè dels trenta-nou articles que hi ha, només a sis hi tenim algunes puntualitzacions o alguns aspectes a destacar, tot i que en algun cas són prou importants.

Si anem ja directament a la Llei, evidentment, en el que és l'objecte de la Llei, hi estem totalment d'acord, però en les definicions, en les definicions que han quedat ara al final, és on ja comencem a discrepar. Comencem a discrepar, perquè s'hi ha incorporat, després de tot el treball de la ponència, una definició, que és la del vi de taula amb dret d'ús d'una indicació geogràfica. A nosaltres ens sembla que, a més a més que no hi era en un principi, si a Catalunya s'ha apostat des de sempre per les denominacions d'origen, en aquest cas el que no és denominació d'origen és vi de taula. I, per tant, seria contraproductiu per als vins de denominació d'origen haver de competir amb vins de taula amb denominació d'origen dins del territori de Catalunya, perquè això provocaria confusió, pot crear confusió en el consumidor i, a més a més, pot dificultar el control de la recepció de verema i de la producció i de l'embotellament del vi de manera separada al vi de la denominació d'origen. Per això, nosaltres demanarem votació separada, en aquest article 2, del punt exclusiu que tracta d'això, que ara tal com ha quedat, a partir d'una esmena tècnica que després suposo que s'enumerarà, correspon a l'article 2, lletra q.

També en aquestes definicions vàrem poder-hi introduir alguns elements que per nosaltres eren importants, que es tracta..., dins del vi de finca, que és una classificació que està incorporada en aquesta Llei, per nosaltres era molt important que quedés constància que estàvem parlant de vins de finca dins d'una denominació d'origen, perquè en altres aspectes de la Llei ja es parlava que precisament seria el Consell Regulador qui hauria d'emetre un informe, i en canvi en algun cas quedava amb una certa ambigüitat. I és per això que hem incorporat a última hora, perquè és un text que hem pactat tots els grups avui, doncs, que quedi clar que, el vi de finca, estem parlant d'un vi dins d'una denominació d'origen.

També hi ha un altre apartat en què nosaltres vàrem insistir però que, finalment, doncs, hem arribat a acord, que és en el del tema de l'embotellament. Nosaltres crèiem que era bo que es reconegués que l'embotellament s'havia de fer dins de la zona de la denominació

d'origen. Però tenint en compte que, doncs, hi ha excepcions i que són raonables, per exemple, doncs, el que està succeint a la Terra Alta, que en alguns casos, doncs, no hi ha suficient infraestructura per embotellar-lo allà, també ens va semblar bé de reconèixer aquesta excepcionalitat que haurà de regular el mateix Consell Regulador. I és en aquest sentit, doncs, que vàrem retirar les esmenes en les quals nosaltres anàvem insistint en diversos apartats que es tractés d'això.

Hi ha un altre apartat important que és, en l'article 6, quan es parla de la titularitat, ús i gestió, que hi ha un tros de text, en concret el punt 5, que fa referència al que passa en situacions d'excedent de raïm. El text original de la Llei ens deia que, en cas d'excedent, podran decidir, els consells reguladors, que no s'inscriguin noves parcel·les al Registre de vinyes de la denominació d'origen quan la plantació d'aquestes parcel·les s'hagi efectuat amb drets de replantació que provinquin d'altres zones diferents de l'àmbit territorial de la denominació d'origen. Això és el que deia el text que va arribar aquí al Parlament, però ara s'ha tret la darrera part, de manera que queda que es podran regular els drets vinguin d'on vinguin.

Nosaltres creiem que és molt més important de regular que no s'acceptin els drets que vénen de fora que no pas els que són d'aquí, perquè pot passar que, per exemple, petits productors quedin fora, tenint en compte, a més a més, que els excedents no els estan creant les persones, els petits productors, sinó que normalment són sempre drets que vénen de compra, que ve de fora. I, per tant, nosaltres hauríem preferit, doncs, que s'hagués mantingut el que deia el text original, i també demanarem votació separada d'aquest punt, però amb una abstenció, perquè entenem que hi ha d'haver el dret dels consells reguladors a regular aquestes situacions excedentàries, però ens hauria agradat més que hagués quedat d'una altra manera.

Per nosaltres també era important que, des dels consells reguladors, es poguessin aplicar taxes, perquè les taxes tenen diversos avantatges que no tenen les quotes. Un d'ells és que es pot, podríem dir, perseguir qui no paga, i en concret nosaltres insistíem que aquestes taxes haurien estat molt útils per als serveis, per exemple, com els dels sistemes de certificació i control, i ens semblava que els consells reguladors hi haurien sortit guanyant. Vàrem intentar, fins i tot, fer transaccions, però no ens en vàrem sortir, i com que creiem, precisament, que hauria estat important, mantenim l'esmena que en aquest cas, doncs, és l'esmena 8 d'aquest *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, precisament perquè creiem que era una idea interessant i que, probablement, als consells reguladors els hauria agradat la proposta.

Hi ha un aspecte relacionat amb el de la certificació i control, que ha de ser exercida pel Consell Regulador segons la normativa que li sigui aplicable, que avui també, doncs, hi ha una transacció que arriba directament al Ple, en la qual, doncs, es recull la possibilitat que sigui a través d'una empresa pública o una empresa privada. Aquí hi ha un cert debat... La certificació i control es pot fer d'un sistema que sigui tot públic, que ho facin al Consell Regulador a través del personal que li

sigui propi o un privat que sigui contractat pels consells reguladors, però nosaltres ens hauríem estimat més que hagués estat públic, però tenint en compte que en altres consells, doncs, ja es fa d'aquesta manera, que és el mateix Consell Regulador el que ho tria, doncs, hem arribat a aquesta transacció en la qual acceptem les dues coses.

Anant a les disposicions addicionals, nosaltres vàrem incorporar una proposta que el sistema de registre s'informatitzés, que hi hagués un registre únic informatitzat i actualitzat per a la consulta i la gestió de les diverses denominacions d'origen, les organitzacions professionals agràries i les cooperatives, i això s'ha incorporat a la Llei, cosa que ens n'alegrem molt. També han incorporat que l'Administració ha d'impulsar convenis de col·laboració entre els diferents consells reguladors de les denominacions d'origen que comparteixen zones vitivinícoles o que entre els organismes i els departaments de la Generalitat que tinguin competències en la matèria que afecta aquestes temàtiques, doncs, que hagin d'establir protocols de coordinació.

A nosaltres ens hauria agradat afegir-hi dues disposicions addicionals més, que com que no ens n'hem sortit, doncs, les mantenim vives. Una d'elles és la que planteja que el Govern de la Generalitat consignï dotacions pressupostàries necessàries per oferir suport econòmic als consells reguladors. Sabem que això passa en altres zones, en altres comunitats autònomes, i, per tant, creiem que hagués estat positiu que aquí també hagués estat així.

I, finalment, hi ha un altre punt, que per a nosaltres és important, que hauria sigut important que s'hagués recollit en la Llei i que malauradament ha quedat penjat, que és el de regular la titularitat dels drets de plantació, perquè en aquests moments hi ha uns certs conflictes, en alguns casos que fins i tot acaben als jutjats, per tal d'establir qui té els drets d'una vinya. Moltes vegades, doncs, hi ha conflicte entre els parcers i els arrendataris o fins i tot amb els propietaris per conèixer...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

...la regulació de la titularitat dels drets de replantació i, per tant –senyor president, acabo ara mateix–... I, per tant, doncs, hauria estat bé que s'hagués reconegut.

Ja dit tot això, senzillament per facilitar la votació, nosaltres retirem les esmenes 2, 3, 5 i 21, que apareixen en el *Butlletí* del Parlament...

El president

Només li queden la 8, la 19 i la 20.

La Sra. Font i Montanyà

Exactament, perquè l'11 considerem que ja ha estat incorporada a la ponència. I demanem la votació separada de l'article 2, lletra q, i l'article 6, a l'apartat 5.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre, l'excel·lentíssim senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, permetin-me que les primeres paraules siguin per saludar, també, com han fet els portantveus que m'han precedit en l'ús de la paraula i el mateix conseller, els presidents dels diversos consells reguladors que ens acompanyen avui en aquesta sessió. Aquesta d'avui és una llei molt tècnica, a parer de moltíssims diputats, però no és menys important, al contrari. Tant per raons culturals –lo que significa el vi en la nostra cultura mediterrània–, com per raons territorials –estem parlant de més de seixanta mil hectàrees plantades de vinya a Catalunya–, com per raons econòmiques –abans ho assenyalava el conseller– tant en allò que afecta la producció com la transformació i a la generació d'una importantíssima indústria agroalimentària al voltant del sector del vi, és realment una llei molt important.

Deixi'm dir a continuació, senyor president, que aquesta és una matèria, és un sector molt regulat per la Unió Europea i que, per tant, els espais que queden per a la regulació pròpia són escassos. La normativa europea estableix múltiples normes que fins a cert punt encotillen molt i limiten moltíssim les possibilitats de legislar per part dels mateixos estats i, en el nostre cas, per part de la comunitat autònoma. I ho sabem quan en aquest moment, a més de la normativa comunitària, tenim damunt de la taula el procés d'elaboració d'una llei estatal del vi que substitueixi la Llei que regia fins ara, l'Estatut de la vinya del vi i de l'alcohol, de l'any 70.

Hem de procurar entre tots –i jo crec que el consens que assolirem avui en l'aprovació de la Llei, de la Llei de Catalunya, ajuda–..., hem de procurar, entre tots, que la Llei estatal no qualifiqui excessives matèries, en la mateixa Llei, com a legislació bàsica, amb el que això significaria de limitació, encara més, del marc competencial de Catalunya, i en aquest cas del Parlament de Catalunya, per a regular un sector que aquí a Catalunya és tan absolutament important.

Al Projecte de llei d'ordenació vitivinícola que fou presentat en el seu moment, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi va presentar-hi vint-i-quatre esmenes; moltíssimes d'aquestes esmenes han estat objecte de transaccions diverses que s'han incorporat en el text que avui se sotmet a la consideració d'aquest Parlament.

Per cert, senyor president, aprofito per dir-li que una transacció assolida en ponència, i que donava per fet que estaria incorporada en el Dictamen, no apareix incorporada en el Dictamen i això crea un problema, perquè les esmenes que hi donaven lloc naturalment no subsisteixen en la mesura que això es va donar per entès. Seria la referida a l'article 15.5...

El president

La 67 i la 68...

El Sr. Vilalta i Oliva

...exactament-, que en el seu moment van ser retirades, però com que el text que s'ha repartit avui no incorporava aquesta modificació, doncs, ens feia pensar en la necessitat o ens ha fet pensar en la necessitat de citar-ho expressament.

Hem assolit també una transacció de darrera hora que jo presento ara a la Mesa, sobre la base de l'actual esmena número 4 del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, antiga 29, referida a la regulació de la figura dels productors-elaboradors, aquells que elaboren exclusivament la seva producció, i que, en la mesura que ha permès l'elaboració d'una transacció, em justifica a mi la retirada de les esmenes 10, 12 i 13, que insistien en la mateixa matèria.

Finalment, una altra transacció de l'antiga esmena em penso que és 101 –que li acabo d'entregar també, forma part d'aquest mateix paràgraf; són dues transaccions–...; de tal manera que retiraria, a més, la 16, la 17 i la 18, de les repartides avui en el *Butlletí* de què tots els diputats disposen, i mantindríem només viva, per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'esmena número 14, a l'article 5, apartat 5.

L'article 5, apartat 5, diu: «Sens perjudici del que estableix l'apartat 4» –que és que la inscripció de noves parcel·les requereix l'aprovació expressa del Consell Regulador– «els consells reguladors en situacions d'excedents de raïm o de vi de denominació d'origen poden decidir no inscriure noves parcel·les en el Registre de vinyes de la denominació d'origen.» Però això presenta un problema: l'excedent de raïm és l'excedent en una anyada; la no-inscripció de parcel·les limita les possibilitats de producció d'aquí a dos, d'aquí a tres anys, quan no sabem si realment hi haurà excedents en aquelles plantacions que tenim fetes, perquè no sabem si les circumstàncies d'aquí a dos o d'aquí a tres anys seran les mateixes que són avui dia.

Com que en qualsevol cas l'article 4 ja contemplava l'exigència que els consells reguladors inscrivissin, a nosaltres ens sembla que aquest apartat 5 de l'article 5 és un article que només fa que complicar una mica les coses, que, per tant, puc dir: «Ja existeix el dret previ a la inscripció»; no ens sembla a nosaltres que ens haguéssim de posar en la complicació d'entrar en aquesta discussió si la no-inscripció d'una parcel·la que produirà d'aquí a dos, tres anys pot ser condicionada a l'existència d'excedents en aquest moment, que pot ser que hi siguin, però que potser no hi seran d'aquí a dos, tres anys.

Per tant, a nosaltres ens sembla que simplificaríem el procediment i evitaríem riscos amb la supressió d'aquest apartat cinquè, que és el que plantejaríem amb aquesta única esmena que mantenim viva.

El president

Senyor diputat, permeti'm un segon, perquè hi ha un dubte, segurament, en la numeració d'això que vostè està dient. Jo tinc que l'esmena número 14 socialista –la 14 socialista– és la que sustenta una transacció exactament amb el que correspon a l'esmena 101. No tinc la... (*Veus de fons.*) No? És a dir, l'equivocat dec ser

jo. (*Pausa.*) Fixi's en el *Butlletí*, en l'esmena número 14... (*Veus de fons.*) És que la 18 és de la seva numeració, no de la numeració del *Butlletí*, que correspon a la 14, i, doncs, no trobo cap 14, de vostè, que sigui viva...

El Sr. Vilalta i Oliva

Aquesta... El que passa és que en l'enumerat, aquesta esmena número 101, del Grup Socialista, 18 primigènia...

El president

Sí...

El Sr. Vilalta i Oliva

...es referia a una altra qüestió, que eren les funcions que estaven atribuïdes... (*Pausa.*) No... Espero que l'altre transaccionador –perquè, si no, estaríem aquí perdent el temps–, que és el senyor Francesc Iglesias, pugui aclarir el sentit d'aquesta, perquè en definitiva...

El president

Si em diu exactament la que li queda viva, que és la que sotmetrem a votació. Gràcies.

El Sr. Vilalta i Oliva

Jo mantindria viva en aquest moment, senyor president, la que li estava apuntant ara, que era exactament la supressió de l'apartat 5 de l'article 5, que seria la que estaria regulada en l'article 14 que apareix en el *Butlletí* que avui s'ha distribuït. (*Pausa.*)

Tot el Projecte de Llei, senyor president, se sustenta sobre una exigència de qualitat a les produccions de Catalunya, partint de la consideració –que vostè assenyalava abans– que en un mercat com el nostre, al qual arriben productes procedents d'arreu del món, de tercers països, de Xile, d' Austràlia, en general..., de Sud-amèrica i de Sud-àfrica, es fa molt difícil guanyar aquesta partida en termes de competitivitat, si no és sobre la base de la qualitat dels productes. I, per tant, la Llei conté una línia directriu bàsica a favor de la qualitat dels productes, de baix a dalt, començant des dels vins de la terra als vins de taula que poden tindre una determinada indicació geogràfica, a les denominacions d'origen, a les denominacions d'origen protegides o qualificades fins a arribar al vi de finca, i que tot això es representi, es pugui representar, en una mena de piràmide, on des de la base, molt ampla, sigui la producció en el conjunt de Catalunya fins a la producció en una finca determinada, es vagin esgraonant els criteris i les exigències de qualitat.

I, naturalment, una regulació ampla dels consells reguladors com a instruments jurídics per a controlar que això és efectivament així, perquè si no som capaços de preservar nosaltres mateixos aquesta exigència de qualitat que prediquem, després malmetrem les nostres pròpies expectatives de mercat. La Llei contempla en els consells reguladors corporacions de dret públic capaces de controlar i de disciplinar, i, en definitiva, d'exigir, el compliment estricte de les normes i de les regulacions que el mateix consell regulador ha esta-

blert, i aquesta ha de ser una exigència irrenunciable. I m'adreço especialment als presidents dels consells reguladors per dir-los que aquesta ha de ser una exigència irrenunciable. El Projecte de Llei situa el conjunt de funcions dels consells reguladors com a funcions obligatòries. Bé, doncs, coincidim amb això i donem per fet que els consells reguladors, com a representants, naturalment, dels productors i dels elaboradors, són els més clarament interessats que això sigui exactament així.

La regulació que s'ha fet del tema dels elaboradors, dels productors elaboradors de la seva pròpia producció, en el sentit de reconèixer-los com a figura i de mandat als consells reguladors que en els seus reglaments estableixin les etiquetes, per dir-ho d'alguna manera, identificatives d'aquesta singularitat ens sembla, de moment, doncs, un plantejament suficient.

Acabo, senyor president, dient que l'Incavi és i ha de continuar sent l'instrument de l'Administració adreçat especialment al sector, l'instrument especialitzat, però que ha de comptar, naturalment, amb els recursos i els mitjans tècnics i econòmics necessaris per poder complir les seves funcions amb plenitud.

Acabo ja definitivament la meua intervenció agraint, naturalment, als altres portaveus que han actuat com a ponents d'aquesta Llei i, naturalment, també, al lletrat que ens ha donat assistència jurídica en tot allò que hem necessitat.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, permetin-me que les meves primeres paraules siguin de salutació a la llotja, a tots els presidents de les denominacions d'origen de Catalunya que ens acompanyen aquí, en el Ple en el dia d'avui.

El Parlament de Catalunya aprova avui una de les lleis que han de permetre autoregular-se a un dels sectors productius més consolidats a casa nostra. El sector del vi veu ja amb bons ulls les possibilitats de desenvolupament futur que atorga el precepte legal que avui sortirà endavant d'aquesta cambra, davant d'estructures legals de temps pretèrits que no responien als reptes de futur que té el vi català. El Parlament de Catalunya ha volgut, ha hagut de respondre, amb una eina: la Llei d'ordenació vitivinícola, dins del marc de la normativa de la Unió Europea i de la resta de normes que hi siguin aplicables en cada moment.

Per ben segur, servirà com a instrument adequat per afrontar el futur de les denominacions d'origen, les denominacions d'origen qualificades, les indicacions geogràfiques, els vins de taula, els vins de la terra i les denominacions d'àmbit geogràfic més petit, el vi de finca, amb unes garanties d'eficàcia tant social com econòmica.

La Llei reconeix que és a partir del productor, en aquest cas el viticultor, que s'han d'organitzar les denominacions d'origen en base a la producció de la vinya, el raïm escollit i les diferents peculiaritats i qualitats que es donen en tot el procés, que han de permetre el màxim reconeixement qualitatiu dels vins produïts per un o per un conjunt d'elaboradors.

Però també, aquesta Llei té per finalitat la protecció del consumidor d'aquest producte i, per tant, ha de possibilitar, tant des del punt de vista preventiu com des de l'aspecte sancionador, que el vi català gaudeixi de les qualitats que vénen marcades pels diferents òrgans reguladors del sector i que es garanteixi la procedència del raïm, els mostos i els vins. També ha de certificar-se des d'aquests òrgans, i amb els paràmetres que marca aquesta Llei, que l'elaboració, l'emmagatzematge, l'envelliment, l'embotellament i l'etiquetatge responen a uns nivells d'altíssima qualitat. Un ciutadà que consumeix un vi de Catalunya ha de saber que el sector i l'Administració pública garanteixen que un producte que té l'aval dels diferents consells reguladors té les garanties absolutes per al seu consum en les condicions més òptimes. Aquesta credibilitat només pot venir si al llarg del temps, i després d'un funcionament correcte dels òrgans que contempla la Llei, es demostra que és l'eina adequada per millorar el control sobre el producte.

La Llei, a més de regular la relació del sector amb la societat i les relacions dintre del mateix món del vi mitjançant normes que permetin una fiabilitat completa del producte, ha de servir, també, com un revulsiu que permeti un creixement en termes quantitius i qualitatius, segons les demandes del mercat. La cultura del vi, dels vins blancs, negres, rosats, secs, dolços, afruitats, novells, anyells, rancis o lleugers, és la cultura més ancestral d'un país mediterrani com és el nostre, Catalunya, i és evident que s'ha creat al llarg de molts anys, de molts segles, un esforç de tots els col·lectius aquí presents, que vostès representen, d'aquest ampli sector. Ha portat una substancial millora en els sistemes de producció, i especialment en la qualitat dels productes, però també ha portat un major coneixement de la societat i uns majors nivells d'exigència per part dels consumidors.

El mercat, sempre savi, col·loca cada un en el seu lloc i certifica gairebé sempre amb encert la qualitat d'un producte. Aquesta Llei, a judici del Grup Popular, hauria d'actuar com un important agent d'informació al consumidor, ja que demà els ciutadans haurien de tenir consciència, basada en el coneixement, que la regulació del sector del vi a Catalunya garanteix la qualitat del producte que arriba a la cadena alimentària i de consum.

El vot favorable del Grup Popular a aquest text obeeix, primer, a la necessitat de dotar el sector del vi de Catalunya d'una normativa adequada a la seva realitat i enfortir les seves possibilitats davant d'altres zones vitivinícoles que ens són competidores, però, a més d'aquesta necessitat, hem de dir que l'aportació del meu Grup Parlamentari al redactat final ha estat de consideració per tots vostès, ja que hem presentat setanta-tres esmenes a l'articulat original i s'han acceptat en la pràctica totalitat. Per tant, ens sentim coresponsables de la seva elaboració des del primer moment, com si d'un bon vi o d'un bon cava català es tractés.

Però també hi votarem favorablement perquè des d'un bon començament de l'elaboració de la Llei diferents experts del sector, en tots els seus col·lectius més representatius, hi han participat directament aportant els coneixements i apropant-nos a la realitat global, però també a les diferents peculiaritats de les diferents zones vitivinícoles de Catalunya.

Moltes vegades s'ha parlat en aquesta cambra de la necessitat d'un reequilibri territorial a Catalunya, de la importància de trobar eines suficients perquè es desenvolupin sectors productius essencials en la nostra economia. Aquest, doncs, és el món del vi, n'és un, i, a més, contribueix decisivament a aquest equilibri territorial, perquè, normalment, les seves instal·lacions, tant a la terra –la vinya i el raïm com a matèria prima– com a les instal·lacions industrials per a l'elaboració del producte final, es troben lluny de zones industrials molt densament poblades, i contribueix, aquest sector, a mantenir un entorn i un medi ambient sostenible dins i al costat d'una bona economia.

La Llei d'ordenació vitivinícola ha de servir perquè el sector del vi reguli el seu propi procés per garantir la qualitat necessària, sense que sigui el sector públic qui actuï com a motor econòmic. L'Administració ha de servir de suport a les iniciatives sortides dels mateixos agents socials del sector, tant empresaris, professionals i treballadors. Des de l'Administració s'han de posar a l'abast dels productors les eines suficients per aconseguir els objectius de producció i qualitat suficients, però, a més, ha d'impulsar, tant a nivell d'estudi com d'investigació, els diferents instituts universitaris, la tasca d'investigació i recerca en la millora tant de les condicions productives com de la qualitat del producte, i aquesta Llei, al nostre judici, compleix aquesta exigència.

Per a aquesta diputada, participar en l'elaboració d'una llei que reguli el sector del vi, i sent de Sant Sadurn d'Anoia i del bell mig del Penedès, és un motiu especial de satisfacció. Permetin-me, senyores i senyors diputats, expressar la meua satisfacció personal per haver contribuït perquè fos possible que el Parlament de Catalunya construeixi aquesta eina fonamental per al futur d'un sector capdavanter en l'economia de Catalunya.

Per proximitat, però també per compromís personal, puc dir amb orgull que la Llei que s'aprovarà d'aquí a uns minuts en aquesta cambra gaudeix del màxim consens polític, però també del màxim consens de tots els col·lectius que representen el vi, el vi de Catalunya. I no hem d'oblidar que una de les tasques més engrescadores com a diputada és la de permetre que les normatives que surten d'aquest Parlament regulin de forma eficaç la part corresponent de la vida dels seus ciutadans, però també han de servir, en ocasions, per permetre que sectors de la importància d'aquest puguin gaudir de les suficients eines per ser competitius en un món tan difícil com és el de l'alimentació.

Gràcies per la col·laboració de tots els ponents, especialment del bon amic Iglesias; del Departament d'Agricultura, senyor conseller; així mateix, de l'Incavi, i vull anomenar el senyor Valiente, i del nostre lletrat de la casa, el senyor Vicenç Santaló.

Com he dit en diferents ocasions al llarg de la meua intervenció, el Grup Popular votarà afirmativament el text de la nova Llei d'ordenació vitivinícola de Catalunya tot desitjant a tots vostès, senyor president, senyores i senyors, que el vi els doni llarga vida.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, gràcies. Només per assenyalar que amb el *Butlletí* a la mà l'esmena que nosaltres mantenim és la número 4 de l'ordenació donada en el *Butlletí*... Perdó...

El president

La 6.

El Sr. Vilalta i Oliva

...la número 6, de l'ordenació donada en el *Butlletí* d'avui.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Francesc Iglesias, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, permeti'm, senyor president, que, en primer lloc, saludi els presidents dels consells reguladors de les onze DO de Catalunya que avui assisteixen en aquest plenari, en l'aprovació d'aquesta Llei, i dir-los que els ponents, els que hem intentat aquell consens que en el sector es va treballar prèviament, que va fer arribar a través d'un estudi de tècnics, com ha explicat l'honorable conseller, que pràcticament el Govern..., no és una llei política, és una llei tècnica que venia del mateix sector –ho ha explicat el conseller i crec que val la pena recalcar-ho. Per tant, els protagonistes són vostès i els sectors que vostès representen.

La meua salutació, la meua felicitació per la feina feta prèvia a la Llei. Normalment, es deia que les lleis es fan després de les necessitats o les virtuts, en aquest cas, del sector, que ha demostrat la seva majoria d'edat. El sector vitivinícola de Catalunya ho ha demostrat en aquests últims anys, i d'això us en felicitem sincerament.

Dit això, i repetiríem arguments i qüestions cabdals de la Llei, que..., des del mateix conseller hem parlat tots de qualitat, d'un mercat global, dels reptes de la globalització, de la cultura mil·lenària del vi, sobretot en aquesta nostra, avui, cultura mediterrània de l'alimentació mediterrània. Bé, no vull repetir elements bàsics dels quals ens omple de satisfacció poder donar una resposta que pensem que pugui garantir i obrir portes de futur al sector.

La il·lustre diputada i vicepresidenta de la cambra, Dolors Montserrat, que m'ha antecedit, ha parlat de la seva estimació i el seu coneixement proper, perquè és de la comarca del Penedès, concretament de la població del cava, però molt coneixedora, i ho ha explicat amb aquesta sensibilitat que la caracteritza en aquests temes de reequilibri territorial, de la vida en el món rural, que ha demostrat durant molts anys en aquesta cambra.

Permeti'm, també, una digressió territorial meua, com a diputat de la comarca del Bages. En pocs dies de diferència, des de dissabte passat fins al dilluns d'aquesta setmana, he assistit a dos actes; un, dissabte, en què una empresa líder bagenca en el sector vitivinícola presentava el reconeixement de la ISO 9002, qualitat. Abans hem parlat de qualitat, garanties al consumidor, i això és un element que ens demostra allò de la majoria d'edat, del ben fer que aquest sector ha fet.

La segona qüestió, que també ve lligada i en parlem avui tot sovint, dels reptes de la globalització del mercat. Caixa de Manresa, aquesta setmana, dilluns, va organitzar unes jornades amb un gran nivell de participants, entre ells el premi Nobel d'economia del 2001, sobre la globalització dels mercats. Quan, des de Catalunya, diem al Govern i al president moltes vegades sobre la necessària internacionalització de l'economia i d'aquest món global, quan parlem també d'obrir mercats, que el nostre món és el món en el sector del vi, pensem que ens lliguen aquests dos fets, molt recents en la meua comarca, en aquesta exposició de la Llei d'avui.

No allargant-nos en el moment i en la repetició d'arguments que el mateix conseller ha fet en la presentació de la Llei, però sí en resposta a les esmenes que es mantenen vives, i després també destacar i agrair la voluntat de tots els ponents de l'interès per arribar al màxim de consens possible, perquè tampoc haguera sigut massa entenedor, sobretot per al sector, que la cambra no hagués estat en la mateixa predisposició de consens que havia tingut abans al treball previ de l'elaboració de la Llei.

Es van presentar 194 esmenes, de les quals s'han acceptat i transaccionat fins avui arribar al ple un 90%, només en queden 21 de vives i, en aquest moment, només en queden 4, després de les transaccions arribades aquí, 3 de la il·lustre diputada Bet Font i de l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

Amb relació a aquestes 4 vives, que a mi em sembla que seria bo que les retiressin –els ho he de demanar, perquè s'han donat les raons i explicacions suficients–, una d'elles, que concretament no era una llei política, per tant, el debat és molt tècnic, i quan diem que arriba des d'un treball de 35 experts no polítics, amb un gran debat d'acord amb la taula sectorial, tampoc és lògic que canviem coses que estan pactades, els diputats. Per tant, no és el Govern que... I s'han explicat les raons tècniques de la no-acceptació, tot i que li respecto la seva voluntat de mantenir aquestes esmenes, però penso que és bo que recordem el naixement d'aquell text que va entrar a la cambra.

I el senyor Vilalta, en aquesta que es manté, jo penso –abans ho hem comentat i queda prou clar– que l'arti-

cle 4 de dona drets, però l'article 5 deixa llibertat al Consell Regulador per exercir-los o no, perquè el que és voluntat clara i s'ha exposat en taules sectorials i amb aquest diàleg Govern - sector, que, en alguns llocs, concretament al Penedès, que és una zona molt àmplia, hi ha una voluntat clara dels representants dels productors de controlar el seu creixement. Diran sí o diran no, per tant, per una banda obrim una porta, per altra banda donem una llibertat, que el mateix Consell Regulador reguli si vol créixer més o menys, quan el mateix sector ens ho demana.

Em sembla que no reiterem el que explicàvem en l'article 4, sinó que deixa aquella voluntat de majoria d'edat i del que la Llei atorga als consells reguladors de la seva decisió de partir de l'acceptació de l'adscripció o no en el creixement.

Una llei que, en aquest moment, sobre 194 esmenes, només en queden 4 de vives, doncs he de destacar aquesta voluntat de consens i agrair-la a tots els ponents. Vull fer-ho d'una manera molt especial a la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat. Ha treballat moltíssim, va presentar moltíssimes esmenes que han enriquit, que han aclarit, que han puntualitzat, que hi han posat aquell «carinyo» que abans ha exposat, parlant de la vinya i de la seva terra. Li agraeixo molt aquest treball, que estic segur que ha millorat el text i que és de destacar.

I a tots els ponents, el suport que he tingut del Departament, del director de l'Incavi, el senyor Domingo Valiente, de la Mercè Coroll, dels serveis jurídics, del Carles del Pozo... Tot aquest suport que hem tingut jo i els altres ponents.

El meu agraïment, també, al senyor Vicenç Santaló, lletrat, que ens ha donat suport i assessorament en tots moments als serveis de la cambra que, amb un temps ràpid i bé han hagut de treballar bastant a contrarellotge per a l'aprovació d'aquesta Llei. Un cop més, saludar i felicitar els presidents dels consells reguladors i, si m'ho permet el senyor president, no amb aigua, però sí, des d'una forma virtual, un brindis amb el vi de Catalunya pels èxits d'aquest sector i per al seu futur.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar. Senyora Font.

La Sra. Font i Montanyà

Sí, senyor president, perquè el senyor Iglesias m'ha demanat que retiréssim les tres esmenes que queden vives, i em deia que m'ho demanava perquè estàvem canviant el que havia pactat el sector. Jo voldria dir-li que les tres esmenes que queden vives no canvien res del que hagi pactat el sector, sinó que afegeixen elements nous, com és la regulació de la titularitat dels drets de vinya, com és diners per a les denominacions d'origen i com són les taxes. Per tant, no estem canviant res del que ja s'havia consensuat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor Ausàs?

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Prenc la paraula per anunciar que el nostre Grup retiraria l'única esmena que li queda viva a l'article 1, apartat a, en benefici del consens que avui aquí es produeix.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. A veure, primer votarem dues esmenes tècniques, una a l'article 2, que canvia l'ordre dels epígrafs, de *n, o, p i q*, passa a *o, n, q i p*.

I la segona esmena, que té dos apartats, introdueix l'addició de l'apartat *q*, de l'article 2, a les definicions, que diu: «dins d'una denominació d'origen.»

I una altra esmena tècnica, d'addició, al final de l'article 3.4 del text, que diu: «també es podrà atorgar el caràcter distintiu de Vi de Finca.»

Per tant, primer sotmetem a votació aquestes dues esmenes tècniques.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació advertir els portaveus que anirà dient les esmenes per la numeració del *Bulletí* d'avui, excepte una vegada que ja els ho indicaré.

I ara, primer, les esmenes que queden d'Iniciativa per Catalunya Verds, les números 8, 19 i 20.

Comença la votació.

Han quedat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena número 6, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 78 en contra i 4 abstencions.

Ara canviaré la numeració. Sobre l'esmena número 67, d'Iniciativa per Catalunya Verds, i la 68, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, hi han esmenes transaccionals signades pel Grup Socialista, Iniciativa per Catalunya Verds i Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

Hi ha una altra esmena transaccional, sobre l'esmena socialista número 4 i número 14, signada conjuntament amb Convergència i Unió, que la sotmetem a votació.

Comença.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Ara passarem a les dues votacions separades que ens demanen en el text del dictamen. La primera fa referència a l'article 2, lletra *q*, del text del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

A continuació, també, votació separada de l'article 6, apartat cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I, a continuació, la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, les conselleres de Governació i Relacions Institucionals i d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta la formula, al president de la Generalitat, l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern disposa dels elements per a tractar adequadament la qüestió de la immigració a Catalunya (tram. 317-00427/06)

El Sr. Carod-Rovira

«Al president de la Generalitat.»

El president

Sí. Sí, sí...

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quina és, senyor president, la posició del seu Govern davant el fenomen de la immigració? I considera que aquest Govern disposa dels instruments adequats per fer front a totes les qüestions que aquest suscita?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

La nostra postura ha estat sempre, d'ara i de sempre, doncs, favorable a tot allò que pugui afavorir la integració, la convivència i la cohesió. I, pel que fa a si disposem dels instruments necessaris per dur a terme aquesta política, li diré que no. I, si em diu si realment disposem dels recursos econòmics suficients per fer aquesta política, també li diré que no.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Aquest és un tema en el qual la societat ens demana, a tots, responsabilitat, però ens demana també claredat, perquè és un tema fonamental per al present i per al futur.

Des d'Esquerra hem mantingut que no eren positives ni adequades les actituds, tant aquelles actituds de tancament reaccionari, a la defensiva, en el sentit d'«aquí, no hi cap ningú més», com tampoc aquelles actituds que, en ocasions, nosaltres hem qualificat de «*gauchisme* benèfic», de «papers per tothom», perquè cap país del món està en disposició d'assegurar unes condicions de vida digna per tothom, absolutament tothom que s'hi vulgui instal·lar a viure i a treballar.

Tenim instruments, ja, si més no, teòrics, adequats al document treballat en Comissió en aquest mateix Parlament; dues mocions promogudes per Esquerra Republicana de Catalunya que cal, que fóra positiu que s'apliquessin. Però, sobretot, tenim la necessitat que siguem nosaltres, des de Catalunya, qui puguem decidir quina gent i quanta podem acollir cada any. Per això ens fan falta de convertir ja en realitat aquest projecte d'oficines de contractació en origen. Ens fan falta per a la gent que vingui aquí cursos de formació laboral, cultural, social i accés al coneixement, a la llengua pròpia i al país, a les dues llengües oficials, perquè algú ha d'explicar a la gent que ve de fora, si no els ho explica ningú no ho sabran mai, quins són els valors democràtics que s'han de respectar, quines les normes que s'han d'adoptar, quins els hàbits o els costums socials que és bo de mantenir.

És urgent, particularment, un conveni amb la comunitat musulmana en el marc del que sovint algú ha anomenat un «pacte per a la laïcitat», que faci possible el respecte a la llibertat de culte i les creences religioses, però alhora sabent que el primordial és el manteniment dels valors democràtics. I això és urgent, sinó cada vegada seran els ajuntaments que en solitari hauran d'afrontar algunes decisions o incidències que se'ls plantegin.

Alhora cal, també, senyor president, una actitud clara d'intolerància amb la il·legalitat. I és il·legalitat que determinats treballadors estiguin sotmesos a condicions

de sobreexplotació pel fet que no tenen papers en determinades empreses, en alguns pisos, etcètera.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

En definitiva, una proposta que faci possible combinar drets socials i deures civils.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, en primer lloc, senyor Carod, li vull agrair el to de la seva pregunta, i tinc l'esperança que totes les preguntes que es faran aquesta tarda, i també les interpellacions de després, podran tenir aquest mateix to constructiu.

Bé, li deia que, efectivament, no tenim tots els instruments ni els diners necessaris, sobretot perquè, a més, nosaltres tenim més immigració que ningú, amb un ritme molt ràpid, últimament, i a més, diferent de la d'altres llocs, d'altres llocs de l'Estat. Tenim molta immigració magrebí, tenim molta immigració subsahariana, tant en un cas com en l'altre sovint això ha doblat una problemàtica religiosa. Tenim molta immigració sud-americana, també, però amb una diferència i és que la immigració sud-americana és d'integració molt més fàcil a Madrid o a Sevilla que no pas a Catalunya, o sigui, tenim de fer un esforç, almenys a l'escola. Tenim una immigració que no hi ha a gairebé enlloc més de l'Estat, que és la pakistaní, que té unes característiques molt particulars, i després, evidentment, tenim la immigració de l'est d'Europa.

Davant de tot això, i de la magnitud i del ritme, nosaltres, efectivament, necessitem uns instruments dels quals no disposem. Alguns d'aquests instruments els vam introduir, però l'aplicació queda curta, en la Llei d'estrangeria, quan diu que les comunitats autònomes podien intervenir, per exemple, en la fixació dels contingents, i alguna cosa es fa d'això. Però, de tota manera, en conjunt això resulta insuficient.

Vostè mateix acaba de dir que hauríem de poder fer més, anar a buscar immigrants a l'origen. I aquí nosaltres, per exemple, tenim un projecte, una entitat que es diu Xila, que vol dir Xarxa d'immigració legal –no recordo ara què més, la a...–, però no hem trobat la manera que el Govern central realment ens permeti l'establiment d'aquesta xarxa. Una mica com, per exemple, en canvi, tenim el Copca en qüestions econòmiques o la Copec en qüestions de caràcter cultural.

El president

Senyor president..., senyor president, se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera que és urgent una acció més decidida del Govern en matèria d'immigració (tram. 317-00430/06)

La següent pregunta la formula al president de la Generalitat l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, fa dos anys, a Manlleu, vaig proposar públicament un gran acord social sobre la immigració –potser vostè ho recordarà. Darreurement, comprovem que les declaracions, les nostres, les de tots, les de uns i altres i les actuacions del Govern no han estat suficients per transmetre la convicció a la gent que el fenomen de la immigració està rebent un tractament satisfactori; més aviat, al contrari.

Està en joc la cohesió de les nostres barriades i dels nostres pobles i la credibilitat de les nostres institucions davant les amenaces dels fonamentalismes de tota mena i la insuficiència de les bones intencions. Vull reiterar aquí, públicament, la nostra oferta. Som optimistes si compartim esforços: el Govern, el Parlament, els ajuntaments, els mitjans de comunicació, tothom hi està implicat.

Senyor president, acceptaran vostè i el seu Govern el nostre oferiment de col·laboració? I en quines condicions?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, vostè potser no ho recorda, però ja l'hem acceptat. Perquè, en realitat, nosaltres estem aplicant una política que és el resultat d'un estudi de la Comissió d'aquí, d'aquest Parlament, que es va aprovar per unanimitat, en la qual hi va estar tothom, que es va discutir en aquesta cambra, que després ha estat objecte d'altres votacions, fins i tot al debat de política general.

I això és el que hi ha, i això és el que s'està aplicant. I, a més, s'està aplicant sobre el terreny, sobre el territori –si després tinc temps, li explicaré el que estem fent sobre el territori– i, per altra banda, està fent-se també d'acord, per exemple..., hem negociat amb vint-i-vuit consells comarcals, doncs, l'aplicació d'aquesta qüestió.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Sí, senyor president, no ignoro el que ja es fa des del Govern. És cert que algunes de les coses previstes al Pla interdepartamental es fan i unes altres, potser, no tant. Tampoc oblidat el que ha aprovat aquest Parlament, però no sembla, senyor president, que tot això sigui suficient. El Govern crec que no es pot limitar a manifestar intencions, ni l'oposició pot limitar-se a intercanviar retrets amb el Govern.

Li reitero la nostra voluntat de participar de debò en un acord. Dels punts que nosaltres hem definit, que considerem que són essencials, vull subratllar els tres següents. Primer, fixar els contingents d'immigrants que la nostra societat pot acollir amb dignitat, contractant-los en origen, i exercir un control estricte de les seves condicions laborals. Això és absolutament necessari, i un control de fronteres progressivament en mans de la Unió Europea, també, senyor president.

Segon, actuar de manera urgent en els barris i les poblacions més afectats per l'arribada dels immigrants –això per nosaltres és potser el més fonamental–, invertint en habitatge, escola i seguretat. Sense barris segurs o sense escoles i habitatges dignes, senyor president, tampoc no avançarem.

tercer, insistir en què catalans i immigrants tenim la mateixa llei, aquesta és la base de la democràcia. La immigració és un fenomen que es pot controlar i s'ha de controlar, però és un fenomen irreversible.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

La intolerància racial i l'integrisme religiós estan exclosos per les nostres lleis i els costums.

Compti amb nosaltres, senyor president. Actui i nosaltres actuarem d'acord amb vostè.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Celebro molt que vostè s'expressi d'aquesta manera, senyor Maragall. De fet, li torno a insistir que nosaltres en aquesta línia estem. Fins ara, de vegades, ha estat una mica difícil, però potser ara serà més fàcil perquè notem, amb joia, que ha canviat el discurs d'algunes formacions polítiques sobre aquest tema.

I amb la màxima cordialitat, senyor Maragall, i amb tota la suavitat de què sigui capaç, li vull dir que no té sentit que vostè ahir ens acusés, a Convergència i Unió, de bordar –és a dir, com els gossos– en el tema de la immigració i avui fer-nos aquest discurs. Que el discurs, diguem-ne, a més, no era casual, perquè l'havia fet pocs dies abans, per tant (*rialles*)..., vostè és l'únic que no recorda això de bordar, senyor Maragall. Bé, aleshores, per això, deixem-ho per liquidat. Però vostè ha de canviar, no ha de ser incontinent, en aquest sentit, no? Aleshores, si això va així –si això va així–, el que es fa –que ja es fa molt i es pot fer més i s'ha de fer més– podrà ser, evidentment, més positiu.

Fixin-se que quan vam començar a parlar que els immigrants tenien drets i deures –deures– es va aixecar una gran crítica contra nosaltres per haver dit això. Això ha canviat; i això ha canviat per part d'alguns sectors polítics que d'això n'havien fet, en algun moment, una arma política i que ara no en fan. I que ho agraeixo moltíssim.

Per tant, en aquesta línia seguirem. Ara, això que diu vostè dels barris, ja ho fem. Fixi's bé: sap quant resulta, què costa a la Generalitat, per exemple, el tema d'ensenyament, sobretot en aquests barris que vostè diu? Doncs, cada any costa 15.000 milions de pessetes només l'ensenyament; només l'ensenyament, 15.000 milions de pessetes, en el benentès que l'any 99 en costava 6.000. Per tant, vol dir que aquesta és una actuació que estem tenint, en una cosa bàsica...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

... com és l'ensenyament.

El president

Senyor president, moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política i social a Catalunya i sobre els esdeveniments que es preveuen per a les setmanes vinents (tram. 317-00431/06)

La següent pregunta la formula, també, al molt honorable president, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, d'aquest tema, en som tots responsables. I quan més responsabilitat de Govern tenim, o tenen, major responsabilitat sobre el problema número 1 que té Catalunya per molts anys, com qualsevol societat democràtica avançada com la nostra.

Vostè creu que el seu Govern està afrontant, amb els recursos necessaris, amb l'obertura política de consens i amb la voluntat de liderar i de fer pedagogia, el problema de la immigració?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

No sap el content que estic que vostè hagi dit que això és un problema, perquè vostè, més d'una vegada, quan he dit que això era un problema, m'ha dit: «No, això és una oportunitat.», i dir que és un problema, doncs, resulta que era una incitació a les actuacions radicals. I això és un problema a tot arreu. Resultava que per vostè l'únic lloc del món on això no era un problema era a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

De la mateixa forma que ha retret a l'anterior interpellant unes declaracions, jo li retrec que ara jugui a falsedats: si més no, citi quan s'han expressat aquestes afirmacions contundents.

Vostè fa un moment acaba de dir que era una temàtica que ens costava cara, 15.000 milions de pessetes en temes d'ensenyament, suposo que es refereix a les inversions que es fan per tothom en aquests barris, nascuts aquí, de pedigrís de segles o acabats d'arribar.

El seu Govern té aquest Pla interdepartamental per a la immigració. El convidó que repassi el Pla i que em digui en quina pàgina hi han les partides pressupostàries per aplicar-lo; l'hi convidó, i si vol l'hi passo ara mateix. O que em digui en quina partida del pressupost de la Generalitat de Catalunya hi ha la Secretaria General d'Immigració, amb quins cabals per fer acció d'immigració? Així es mesuren els governs, no desqualificant els líders o fent jocs de paraules amb les declaracions: analitzant l'obra de govern puntual. I la seva obra de govern puntual, senyor president, és garrepa, és d'una enorme garreperia respecte a la immigració. No sermonegi ni citi discursos de tal o tal àmbit! Vostè és un governant, i ens toca a tots discutir l'acció del governant.

Nosaltres li hem proposat, ara fa un any –i va ser rebutjat, també, pel seu Grup Parlamentari–, fer aquí un debat amb un informe del Govern, extreure'n resolucions i anar cap a un gran acord català de seguiment continuat, perquè és el problema número u que té aquesta societat; no els immigrants, el problema, no: l'acollida, la inserció, la resposta que doni Catalunya com a societat que vol ser avançada a la presència de gent del Marroc, de l'Equador –no anem a demonitzar només els magribins...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

...de molts altres indrets, i que doni a l'alçada del que és una societat avançada.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Els diners hi són, el que passa és que estan als departaments, no? I evidentment de vegades s'han de treure d'una banda per poder-los aplicar a immigració, no?, o a qüestions relacionades amb la immigració.

Miri, nosaltres tenim 29.215 alumnes només a l'escola pública d'origen immigrant, que representa un 6%. Bé, el cost d'aquests 29.215 alumnes només a l'escola pública són 13.000 milions. Si es fiquen a la privada, n'hi hauran d'afegir dos o tres mil milions més. I és veritat

que no solament són marroquins: 10.251, marroquins; 2.849, equatorians; 665, gambians; 351, romanesos, per dir només els quatre grans grups que constitueixen la nostra immigració. I com això... I que evidentment hi ha els alemanys, també.

Però a tot això, sense comptar, per exemple, una cosa que ens crea un gran problema i justificat, que és el problema de les beques de menjador. Perquè, clar, aquí el problema que tenim és que molt fàcilment, molt ràpidament, ens trobem naturalment, això ho resoldrem posant-hi més diners. Però posant-hi més diners, doncs, que finalment les beques de menjador van a parar a qui lògicament han d'anar a parar, que són als més pobres. I, per tant, aleshores, creem problemes dintre de casa, que hem de mirar de resoldre.

Però això passa exactament igual amb sanitat. Ho dic perquè si algú diu: «És que ells no fan res!» No escolti, nosaltres hem repartit d'ençà del primer..., és a dir, nosaltres actualment tenim 105.000 més 3.000 per una altra banda, 108.000 targetes sanitàries. El mes de gener en teníem 84.000. Això, bé, tenint present el que ens costa cada targeta sanitària de mitjana, doncs, representen 14.500 milions; que no estan a la partida de la Secretaria General d'Immigració, estan a Sanitat, evidentment. Afegeixi els 4.500 milions de Justícia –parlo del 99, ara són més–, formació ocupacional, 1.300; el PIRMI, només, dedicat a gent d'immigració, doncs, 1.000 milions, i ens anem molt a prop de cap als 50.000 milions que costa, de més, el tema de la immigració.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Som conscients que ho hem de fer, per tant... Perdó. Dispensi.

El president

S'ha acabat, sí. Gràcies. La següent pregunta la formula, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari està veient que la sessió d'avui es concentra sobre una temàtica que considerem d'especial importància com és la immigració, i certament no voldríem que a través de la nostra pregunta introduís aquí elements que centressin l'atenció de la cambra en un altre aspecte que no fos aquest.

És en aquest sentit que ens sembla que la temàtica que volfem plantejar pot tenir una contextualització perfectament assumible en una altra sessió, i en aquest sentit anunciem que la nostra pregunta serà formulada en una sessió propera.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(Remor de veus.)*

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius del Govern en la potenciació de les polítiques d'immigració a Catalunya (tram. 317-00439/06)

La següent pregunta la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, i l'adreça al president de la Generalitat. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quines són les accions preferents pel que fa a les polítiques d'immigració a Catalunya per part del Govern de la Generalitat?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, per desgràcia només podem fer accions, podríem dir-ne, d'integració. Per tant, ja ho he dit abans: sanitat, ensenyament, el PIRMI, etcètera, preparar tota una sèrie d'acords amb les comunitats immigrades, no solament magribines, sud-americanes, pakistaneses, no? Per desgràcia no tenim..., tenim molt poca capacitat d'incidència en el que és la política pròpiament d'immigració, de control de fluxos, etcètera.

El president

Moltes gràcies, senyor president. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Si hi ha una qüestió en què ens hem de posar tots d'acord és precisament la referent a les polítiques d'immigració. És evident que hi ha hagut un diàleg i un acord en aquesta cambra, en aquest Parlament de Catalunya, sobre aquesta qüestió. Fa més d'un any es va aprovar una moció per unanimitat i, recentment, varen impulsar un seguit de treballs amb un debat sobre aquesta qüestió en el mateix Parlament de Catalunya. I, per tant, des del Partit Popular diem que un pacte sobre aquesta qüestió, sobre les polítiques d'immigració: sí; diàleg: tot; el consens: imprescindible. Però és evident que hem d'anar més enllà, i hem de definir quines són les premisses, les bases, d'aquest acord responsable al voltant de les polítiques d'immigració que defensa el Partit Popular.

I jo crec que hi ha una primera premissa, molt senzilla, i és començar a dir en públic tot allò que reconeixem en privat. En segon lloc, aplicar la Llei escrupolosament i aplicar-la sense excepcions. I, en tercer lloc, deixar enrere la responsabilitat que fins ara ha demostrat el Partit Socialista i els grups d'esquerra sobre aquesta qüestió els últims mesos. *(Forta remor de veus.)* Un partit socialista que avui parla de diàleg i...

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Fernández Díaz

...que ahir, fa poques hores, deia que alguns partits polítics, en concret el Partit Popular, bordava en matèria d'immigració. I per això convidem el Partit Socialista a insistir ara en quines són les raons que van fer portar el Partit Socialista, al Tribunal Constitucional, la Llei d'estrangeria.

Convidem l'esquerra a dir, si continuen dient com va afirmar l'alcalde de Barcelona, que: «si no fos alcalde estaria tancat amb els immigrants sense papers». Convidem a dir l'esquerra, si mantenen les seves afirmacions, que calia empadronar als ajuntaments els immigrants sense papers, o que calia revisar els expedients que havien estat rebutjats. (*Forta remor de veus.*) I amb aquestes bases, des d'aquest...

El president

Prego silenci, si us plau! Silenci! Prego silenci!

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. I amb aquestes bases, d'un acord responsable de la política d'immigració que impulsarem des del Partit Popular, constatem i afirmem que necessitem la immigració, però hem d'arribar, ha d'arribar la immigració que necessitem i que podem integrar a Catalunya i els catalans, fent realitat la nostra tradició de ser una societat acollidora.

Posar l'accent en la immigració laboral, és a dir, l'ocupació com a requisit d'integració...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat... Se li ha acabat el temps!

Gràcies. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

A mi em sembla que, a hores d'ara, a hores d'ara ja gairebé tots estem o del tot d'acord o molt d'acord, bastant d'acord en els temes d'immigració. No ho estàvem fa un any o en fa dos. Però ara tinc la sensació –i ho dic amb gran satisfacció– que crec que sí. I així anirà si som capaços de no deixar-nos temptar per la declaració, per una vegada que em posen el micro al davant, per les ganes, diguem-ne, en un moment determinat, de fer una mica de ferida a l'adversari.

Aleshores, nosaltres estem aplicant això, ho estem aplicant amb consens, perquè, de fet, no ens separem ni un mil·límetre del que es va decidir en aquest Parlament, i ho estem aplicant a nivell territorial, aquests acords, amb vint-i-vuit consells comarcals, amb més de dos-cents ajuntaments, etcètera. I, naturalment, amb consens, eh? Perquè, naturalment, si anem a dos-cents ajuntaments i vint-i-vuit consells comarcals, vol dir que tractem amb tots els partits polítics de l'espectre català.

Respecte a la Llei, jo també li vull demanar dos coses, de tota manera. Una, nosaltres necessitem més competències. Així ho vam plantejar recentment, novament, al Partit Popular i al Govern, i ho tornarem a plantejar, perquè no se'ns poden demanar responsabilitats en segons què, quan no tenim competències. I sobre la Llei –em sap molt greu no tenir temps ara de parlar-ne– hi ha hagut moltes contradiccions; els socialistes i Iniciativa, etcètera, estaven en contra de la Llei, ara de vegades ens critiquen perquè diuen que no s'aplica... I jo també dic que no s'aplica prou, i en aquest sentit sí que una certa crítica al Govern li he de fer: amb tot el que va d'anys s'han expulsat 240 persones a Catalunya, pràcticament tots delinqüents. És a dir, allò d'anar a buscar l'emigrant o l'immigrant il·legal no es fa gens, no es fa gens, absolutament gens, i encara ahir a la tarda ho vaig voler comprovar. I en tot l'any 2001 se'n van expulsar menys de 200. Val a dir que la Llei, en contra del que es va dir, és molt garantista, i aleshores els procediments d'expulsió són molt lents, això és veritat, i això vol dir les contradiccions amb què tots plegats hem caigut...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president, moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a acabar amb els accidents de trànsit amb resultats mortals que es produeixen a la carretera C-15 al municipi d'Olèrdola (Alt Penedès) (tram. 310-00353/06)

Passem ara a les preguntes al Consell Executiu. La primera la formula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular, i l'adreça a l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Felip Puig, sobre les mesures previstes per acabar amb els accidents de trànsit amb resultats mortals que es produeixen a la carretera. Té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, quines mesures té previstes el Govern per acabar amb els repetits accidents de trànsit, amb resultats mortals, que es produeixen a la carretera C-15, al municipi d'Olèrdola i concretament al quilòmetre número 11?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Sí, senyora diputada, en aquest punt quilomètric de la C-15, l'antiga C-244, carretera que transcorre entre Vilafranca del Penedès i Canyelles, s'hi han efectuat, en els darrers anys, dife-

rents actuacions amb la voluntat de millorar els índexs d'accidentabilitat que és cert que en el punt quilomètric 40, entre el 40 i el 41 de l'antiga C-244, és a dir, entre el punt quilomètric 11.1 i 10.1 de l'actual C-15, es produeixen i ens han comportat a la identificació d'un tram de concentració d'accidents.

Diferents actuacions que han consistit en la construcció de dues rotondes i millores de les calçades laterals en un tram molt a prop d'aquest punt quilomètric, la millora del peralt d'un revolt, la formació d'un tercer carril per accedir en aquest cas a Viladellops, així com també la millora de la senyalització vertical que també ha comportat una actuació per part del Departament. I, finalment, en aquest tram s'ha col·locat recentment un microglomerat antilliscant a la intersecció d'accés al Castell d'Olèrdola. Igualment, en aquests moments tenim programades actuacions amb relació, encara, a millorar la senyalització i el paviment, actuacions relacionades a limitar la velocitat, a millorar la condició del paviment. També estem estudiant la formació d'un carril d'incorporació i, en aquests moments, conjuntament amb la Fundació del Reial Automòbil Club, s'estan estudiant altres mesures.

Més a llarg termini tenim previst el desdoblament d'aquesta carretera que –com vostè sap– configura també una part de l'anomenat Eix Diagonal.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, perdó, senyor conseller. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. M'alegro de tot el que vostè m'ha dit que s'ha fet fins ara, la qual cosa aquesta diputada que els parla és evident que en part sí que m'he adonat que s'ha anat realitzant. Vostè està parlant de l'Eix Diagonal. Ara, aquesta carretera, senyor conseller, ja no és un eix diagonal, tot i que la intensitat mitjana diària és quasi igual o més elevada que la intensitat mitjana diària que té l'autopista C-32, l'anomenada «Pau Casals».

Vostè sap que hi ha una mobilitat molt elevada entre Vilanova i Sitges, Vilanova - Sitges i Vilafranca, i, per tant, seria bo que ens poguéssim dir quins són els vehicles pesants, els lleugers o els turismes que circulen per aquesta contrada?

Quina consideració tindrà en un futur aquesta carretera, que té deu quilòmetres i deu rotondes: a cada quilòmetre, una rotonda, incloses les dues de Canyelles. Però miri, honorable conseller, la gent continua matant-se en aquesta carretera. Tot just no fa ni quinze dies, un dilluns, hi ha hagut un altre accident mortal en què ha mort un camioner.

Per tant, totes les mesures que vostè m'ha anunciat, i les quals és cert que s'han fet, no són les suficients. Els estudis no han estat els pertinents. Aquesta carretera ja no pot ser l'Eix Diagonal; ha perdut el sentit d'eix, mentre aquesta carretera no tingui com abans millor el desdoblament corresponent. Deu quilòmetres, deu rotondes! No hi ha cap carretera que pugui tenir el sentit

d'una carretera comarcal que baixa d'Igualada a Vilafranca i de Vilafranca a Vilanova –que no està acabada, per cert–, i que això continua provocant aquests accidents mortals, com jo li deia.

Amb aquest criteri, honorable conseller, li demanaria que revisi les mesures previstes per tal de seguir o segurament millorar amb relació a tota la documentació que tinguin, inclosa la que pugui venir del RACC, per tal de poder acabar amb un punt negre, perquè ja són molts els morts que ha patit aquesta comarca de l'Alt Penedès, i, concretament, el municipi d'Olèrdola.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyora diputada...

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. La constatació que, malgrat les mesures efectuades en els darrers anys, doncs, continua tenint, aquest punt quilomètric, a més, un nivell d'accidentalitat més elevat que la mitjana, és el que ens ha comportat la seva identificació com aquest tram de concentració d'accidentalitat, i que, com li he dit, ens portarà, en les properes setmanes, a limitar la velocitat permesa –que ha estat un dels motius de bona part dels accidents que s'han produït, limitar-la– a 70 quilòmetres per hora. Introduint altres mesures, també, de senyalització vertical, incrementant la condició d'antilliscant del paviment, i, com li he dit, coincidint que aquesta C-15, en aquests moments –no tinc el trànsit pesant, però sí que en una estació d'aforament propera–, és de 18.000 vehicles...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...per dia, senyor president, tenim ja en aquests moments l'estudi previ informatiu en redacció del desdoblament d'aquest tram de carretera per procedir a la seva construcció en els propers anys.

El president

Moltes gràcies.

————— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a l'empresa Al-pi (tram. 310-00262/06 i 310-00263/06)

Ajornada la pregunta número 7, ara li correspon el torn a l'illustre diputat senyor Miquel Barceló, que adreça

la pregunta a l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, el senyor Andreu Mas-Colell, sobre les raons que han portat a modificar el contracte amb l'empresa Al-pi.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Voldria, si li sembla bé, agrupar la pregunta 8 i la pregunta 9.

El president

Ho pot fer, sí senyor.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Les preguntes fan referència, de fet, al mateix tema. La primera parla de quines són les raons que han portat a modificar el contracte amb l'empresa Al-pi. S'entén que han portat el Govern. I la segona es refereix a la manera com pensa complir els compromisos de l'empresa Al-pi, referents a la xarxa de cable i afavorir la competència al mateix temps. També s'entén com pensa fer complir el Govern aquestes condicions i afavorir la competència.

Sabem que l'empresa Al-pi es va generar per la venda de la xarxa de veu i dades de la Generalitat, ara fa uns anys, al grup format per l'empresa Uni-2. La Generalitat manté una participació del 25% en aquesta empresa. Per tant, podríem dir que és una empresa mixta, pública-privada; d'alguna forma, que és una empresa de tots els catalans.

En aquest sentit, ens hi sentim directament implicats, i el fet que hi hagin indicis que ens facin pensar que algun dels compromisos continguts en el contracte que es va firmar en el seu dia, com, per exemple, els compromisos d'inversió, de creació de llocs de treball, o els compromisos de transferir clients del grup Uni-2 a l'empresa Al-pi –amb la qual cosa, evidentment, es reforça l'empresa amb seu a Catalunya–, o finalment d'activitat de recerca a Barcelona –ho repeteixo–, hi han indicis per pensar que no s'estarien complint.

I, en aquest sentit, li preguntem, al Govern, que ens expliqui, si és així, què està fent i què pensa fer en el futur?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Gràcies, senyor president. Les raons són simplement les de garantir un millor servei. El contracte que en el seu dia, el 30 de novembre del 1998, es va signar era un contracte per a Ensenyament, no es va estendre a Sanitat fins al cap de dos anys, i parlava d'utilitzar banda ampla per a la millor possible tecnologia, no parlava en cap lloc, per exemple, de fibra òptica.

Tot plegat va semblar adequat, que era millor tornar a començar amb unes especificacions més fortes pel que fa a condicions. I així, després de la renegociació, es va poder fer un altre concurs amb el qual es garantia, com a part de les condicions, que hi hagués connexió amb cable de fibra òptica a tots els hospitals, àrees bàsiques de salut, alguns centres d'ensenyament secundari. I així garantir –ho repeteixo– l'interès expressat en el Pla de Catalunya en xarxa, d'arribar amb fibra òptica a totes les comarques catalanes.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Sí, gràcies, senyor president. Bé. Vostè ha tractat una part de les meves dues preguntes. Entenc que així ho portava preparat, però jo em centrava, particularment, en el tema del contracte i del possible incompliment d'aquest contracte pel que fa al que he dit: les inversions, els llocs de treball, els compromisos de transferir clients, etcètera.

Vostè s'ha referit al tema de la modificació contractual i al concurs posterior, que també en parlarem i també ja n'hem parlat.

M'agradaria... –insisteixo en el contingut de la pregunta específica que li faig–, és a dir, hi han indicis per pensar, no el contracte modificat, sinó el contracte que segueix..., és a dir, hi han indicis per pensar que l'empresa Al-pi no està complint el contracte que va signar el seu dia, concretament, en inversions, llocs de treball, obligació de transferir clients d'Uni-2 a Al-pi, etcètera?

Sembla que vostès han engegat, han encarregat una auditoria. Ha encarregat una auditoria, el Govern? Com està aquesta auditoria? En el cas que l'auditoria confirmés l'incompliment del contracte, pensen executar els avals? Per favor, senyor conseller, li demano que em contesti amb precisió totes aquestes preguntes.

Nosaltres pensem que no s'han complert els compromisos. Vostès... –i ara sí que entrem en la seva part de l'incompliment–, vostès van modificar el contracte en la part del cablejat –no en la part de les inversions que deia jo abans, en la part del cablejat– i van convocar un concurs amb el resultat de tots conegut. És a dir que vostès van aconseguir, en aquest concurs, reforçar l'operador dominant. Perquè era un concurs que estava donat abans de concedir-lo. Llegint les condicions del concurs era evident que hi havia una empresa que estava en condicions de complir-lo i n'hi havia unes altres que no. Quins són els resultats de tot això?

Repeteixo que mantinc la pregunta de si pensen executar els avals a Al-pi. Quins són els resultats? Primer, vostès han aconseguit reforçar l'operador dominant, a través, fa temps, de l'operació de l'ADSL –és a dir, donant recolzament implícit i, en part, explícit, a una operació comercial de l'operador dominant–; però, després, en els concursos de serveis, en els quals vostè es referia. Segon, amb aquesta actuació han penalitzat la competència a Catalunya. I això és greu. Ens

condemnen a tots els catalans i les catalanes a no poder optar entre diferents operadors, perquè vostès han reforçat l'operador dominant. Tercer, han fet més difícil el cablejat de Catalunya, el cablejat alternatiu. L'opció de model de liberalització de les telecomunicacions a Catalunya i a la major part dels països europeus passa per disposar d'operadors alternatius, i vostès han penalitzat la mateixa possibilitat d'aquesta alternativa. En quart lloc, no han obtingut per això contrapartides reals. Coneixem el compromís de crear un centre de recerca per part de Telefònica –que, per cert, ens agradaria que algun dia fos realitat–, però no hi han grans contrapartides. Catalunya és un gran mercat de les telecomunicacions, un bilió de pessetes... I aquest mercat no són capaços, vostès, de posar-lo en valor.

I, finalment, s'han venut els actius públics de telecomunicacions: primer, a l'empresa Al-pi; després, a l'empresa Travia. I ara ens trobem sense infraestructura pública, però no hem contribuït a crear una infraestructura privada alternativa a Telefònica.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Jo, amb tot el gust li contestaré les preguntes que m'ha via preguntat. I, potser, ho hauré de llegir. Diu: com pensa complir els compromisos de l'empresa Al-pi, referents a la xarxa de cable i afavorir la competència al mateix temps?

Evidentment, no tinc cap inconvenient a dir-li que l'empresa Al-pi fa auditories anuals, com correspon. I altres preguntes que em faci no tingui dubte que ja li seran contestades en el seu moment. Sense anar més lluny, el dia 5, el secretari de la Societat de la Informació i de Telecomunicacions farà una presentació a la Comissió corresponent de la Societat de la Informació, i tindrà tot el gust d'informar-lo de tot el que vulgui. Si vol preguntes molt concretes, doncs, les hi pot preguntar el dia abans i així se les podrà preparar.

Pel que fa als compromisos de cable, com ja li he dit, hi ha hagut un nou concurs. Aquest concurs els va guanyar –dos concursos– l'empresa Telefònica, efectivament, amb uns compromisos de cobrir els centres sanitaris amb el 80% abans de final del 2002, i la resta, abans del 30 d'abril del 2003, perdó..., això pel que fa a Ensenyament. I, pel que fa a Sanitat, de l'ordre del 60% abans de finals del 2002, i la resta abans de mitjans del 2003.

Miri, jo ja li ho he dit altres vegades: la competència és molt bona. I m'alegro que vostè pensi d'aquesta manera. Pensem que l'estructura millor del mercat de telecomunicacions és una estructura de competència regulada. Pensem que hi han d'haver reguladors a nivell europeu, com hi són. Pensem que hi han d'haver reguladors a nivell estatal. També ens agradaria que n'hi poguessin haver a nivell de comunitat autònoma. Desitgem que els reguladors europeus i que els reguladors estatals

exerceixin la seva funció amb força i que garanteixin, efectivament, la competència en aquest mercat.

Dit això, aquest gran tema de garantir la competència no es pot aconseguir a base d'atorgar la concessió d'un concurs a qui ofereix condicions pitjors. Donat el concurs, no hi ha més elecció que fer la concessió, concedir el servei a qui ofereixi les millors condicions. I, en aquest cas, hi havia poc dubte de com va ser. És molt perillós..., i vostè mateix ens estaria criticant en aquest moment, vostè, no ho sé, però molts ens estarien criticant en aquest moment, tractant d'especular quines podien ser les raons en el cas que s'hagués fet la concessió a les empreses que oferien pitjors condicions. L'interès primordial és...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Universitats, Recerca Societat de la Informació

...el de servei al públic, i això s'ha garantit d'aquesta manera.

El president

Moltes gràcies.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives sobre el finançament de les places i el finançament de la inversió de la residència municipal de Puigcerdà (Cerdanya) (tram. 310-00266/06 i 310-00267/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputada, la senyora Marina Geli, a la consellera de Benestar Social, senyora Irene Rigau, sobre el finançament de les places de la residència municipal de Puigcerdà.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Em permet acumular la 10 i la 11?

El president

Molt bé.

La Sra. Geli i Fàbrega

Fan referència al mateix tema. De fet, en realitat, aquesta residència municipal de Puigcerdà podria ser l'exemple de molts equipaments municipals per a les persones grans de Catalunya. Té a veure amb el mal finançament, per part del seu Departament, honorable consellera, amb relació als equipaments municipals per a les persones grans.

Aquesta és una residència, que vostè sap que hi vàrem coincidir, fins i tot, en la inauguració, una residència que va costar entorn de mil milions de pessetes, en una comarca que tenia només una petita residència a Bellver de Cerdanya. I que, la inversió, aquesta, tan alta, fonamentalment, s'està pagant a través d'un crèdit

de la Fundació Hospital –cosa que també és molt comú en altres indrets de Catalunya– de 640 milions, perquè la inversió per part del Govern de la Generalitat, per part del Departament de Benestar Social ha sigut de 50 milions, i cap diner d'inversió de Sanitat, perquè vostè sap que aquí també hi ha una part sociosanitària important.

Per tant, aquest és un exemple –ja li ho he dit–, li podria parlar de molts d'altres. Aquests dies vostè ha estat inaugurant algunes residències també municipals. Podríem dir el mateix de la residència de Castelló d'Empúries o podríem dir el mateix de l'ampliació de la residència de la Bisbal, o de la que vostè va posar la primera pedra, de Toses, totes amb una gran aportació municipal, que no és la seva competència, però el municipalisme català ha apostat clarament.

Per tant, la meua pregunta és: pensen refer aquest mal tracte institucional, des del punt de vista financer, en aquesta residència, que –ho dic– faig servir d'exemple per a les altres?

I segon, té a veure amb el finançament de les places. La residència de Puigcerdà és una residència de 100 places, de 103 places –43 assistides, 28 sociosanitàries de convalescència i 32 de mitja estada; d'aquestes 43 places, el seu Departament només finança, com a centre col·laborador, 13 places, i la resta són privades. Estic parlant d'una residència municipal. El preu que paguen des del punt de vista de centre col·laborador –vostè ho sap– amb el nou barem de dependència, de tres nivells de dependència, s'arribarà a finals d'aquest any entorn de les dues-centes mil, la d'alta dependència; però vostè sap que el preu privat s'ha d'apujar perquè surtin els números, eh?

Per tant, reiteradament, aquest és un debat, una pregunta que li hem fet moltes vegades, que jo mateixa li he formulada moltes vegades: com pensen millorar el finançament de les places de les residències públiques municipals? Vostè sap que aquest és un greuge comparatiu en relació amb la resta d'oferta pública. I, per tant, aquestes són les dos preguntes: finançament de la inversió i finançament de les places.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament vostè agrupa dues preguntes que estaven formulades d'una manera concreta amb Puigcerdà i fa extensiva la seva pregunta al sistema. Però sense cap inconvenient...

És veritat, hem coincidit aquests dies, concretament diumenge passat, en l'ampliació de la Bisbal, de la residència. Vostè va poder sentir què és el que l'Ajuntament de la Bisbal deia, què és el que agraiïa, què és el que demanava per continuar col·laborant.

Perquè passa una cosa, senyora diputada. Nosaltres des del Departament de Benestar no financem equipaments,

ajudem a finançar les persones. I, per tant, quan parlem de places col·laboradores financem el cost d'una plaça que una persona pot generar depèn del grau de dependència que tinguin. I, de fet, vostè va formular aquestes preguntes, que potser tenien una certa lògica, el març del 2001, i el juliol del mateix any renovaven, incrementaven d'una manera notable els preus de les places.

Per tant, el que no podem dir és que el finançament de les places d'utilització pública generi uns dèficits que llavors cal carregar a les places privades. És en aquest sentit, senyora diputada, que crec que hem d'aclarir aquest concepte.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

És evident que, perquè existeixi una residència, cal pagar la inversió. Vostès han fet deixadesa de la inversió. S'ha de dir així, amb claredat, eh?, vostè ho acaba d'afirmar. El Departament de Benestar Social ha fet deixadesa..., no vol finançar inversió perquè només paga places. I estic parlant de places públiques. (*Veus de fons.*) No: públiques, eh? I no es pot finançar..., senyor conseller, vostè sap perfectament que amb els preus que es paguen avui no es pot refinançar la inversió.

Segon, consellera, vostè diu: «No, nosaltres no obliguem a incrementar els preus de l'oferta no col·laboradora.» Insisteixo: aquí hi ha un primer debat. Per què tracten els ajuntaments com a institucions privades, com a oferta privada? Aquest és el punt.

Jo entendria que vostè em fes aquesta resposta si parlés de centres col·laboradors privats. Però discrepem profundament: el municipalisme català els ha fet la feina; els ha fet la feina endeutant-se fent equipaments que no els toca. I torno a insistir: alguns d'aquests estan en perill de millorar, de garantir la qualitat; estan en perill d'ampliació, estan en perill perquè han heretat –i vostè ho sap perfectament– residències velles, residències procedents de les beneficències; l'oferta –moltes vegades– municipal supera l'estrictament pública, com és en el cas de la regió de Girona, per posar un exemple que vostè sap.

I, per tant, l'altra gran preocupació ha estat la seva resposta. Vostès es desentenien del preu que obliguen, en el sector municipalista..., d'aquest preu privat, amb una... (*Veus de fons.*) Quan els usuaris es queixen i es dirigeixen al seu Departament dient: «Per què en una residència municipal jo he de pagar 300.000 pessetes i, en canvi, el veí, l'usuari veí, que està en una plaça col·laboradora, pot arribar fins a un màxim de 200.000?», vostè contesta per carta...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyora diputada...

La Sra. Geli i Fàbrega

...aquí acabo, sí-, per carta que això és un problema de l'ajuntament i que aquesta no és la seva responsabilitat.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. De totes maneres, abans de respondre-li el que ara vostè comentava, permeti'm dir-li que, amb relació a la pregunta o a les dues preguntes que formulava, amb l'Ajuntament de Puigcerdà, estem absolutament disposats a ampliar el nombre de places col·laboradores perquè així ho hem fet cada vegada que ens ho han demanat i no ens n'han demanat més. Per tant, no només a nivell sociosanitari, les seixanta places quedaran vinculades al programa de «Vida als anys», sinó que les tretze places de caràcter assistencial poden ampliar-se si així la demanda ho recomana.

Vostè parla de deixadesa i això no és veritat, perquè vostè sap perfectament que estem ampliant l'oferta –àmplia– residencial a través de diferents vies: amb creixement propi, amb línia col·laboradora i incentivant, també, i donant mecanismes de col·laboració a entitats amb caràcter social.

Per tant, si, per exemple, estem en un hospital com era el de la Bisbal –que hi vam coincidir–, amb caràcter centenari: hi ha un ajut per a la inversió –perquè sap que li vam donar– i un ajut per les places. Vostè va més enllà del que diuen. Vostè em parla de dos preus. Jo li he dit –i després ho tornarem a comentar–: «El Departament de Benestar finança el cost d'unes places vinculades a un grau de dependència.» Si una residència té unes persones dependents però amb uns recursos socials i econòmics diferents del perfil que atén el Departament, és lògic que ho pagui.

Ens està passant una cosa, que moltes residències que tenien persones que van entrar-hi pràcticament autònomes ara han esdevingut dependents. I a l'hora de modificar els preus, això, a vegades, no estava en el contracte. Però hem de recordar que des del Departament financem aquelles places que cobreixen una demanda i una necessitat econòmica, social i de salut. És el diferent perfil de l'usuari que pot provocar una diferència de preu.

En tot cas són moltes les col·laboracions que estem fent amb ajuntaments, són molts els equipaments que estem fent, i, aquest, sí que l'hi puc assegurar perquè tots aquests temes els tractem àmpliament amb la Federació i l'Associació de Municipis, per veure com, conjuntament, i amb la tradició i el patrimoni de cada població, podem ampliar l'oferta assistencial per a les persones grans.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a les llistes d'espera de les residències per a gent gran (tram. 310-00271/06 i 310-00272/06)

La pregunta número 12, la formula també la il·lustre diputada senyora Marina Geli i l'adreça també a la consellera de Benestar Social, sobre les llistes d'espera a les residències de la gent gran. Té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Si em permet, també acumularia –suposo que el temps..., encara tenim temps...– la 12 i la 13.

El president

Justet, però li entra. Sí, pot acumular.

La Sra. Geli i Fàbrega

Molt bé, moltes gràcies. Les dos preguntes tenen a veure sobre les llistes d'espera a Catalunya per a places residencials per a les persones grans.

Jo portava un cert control de les seves respostes. L'any 99, el desembre del 99, ens contesten, em contesta, a una pregunta parlamentària, que tenien 1.088 persones en llista d'espera; l'any 2000, 639. Però a partir del desembre del 2000, les contestes, doncs, no són, almenys numèricament, conegudes, eh? Per tant, molt, molt simple; de fet, es tractaria d'una contesta numèrica: quin és el nombre de persones en aquest moment en llista d'espera per a places de residència, d'oferta pública?

I segon: quins són els criteris, consellera? Sap que hem discutit molt sovint..., i abans vostè, quan parlava que financen nivells de dependència amb més escassos recursos... Aquí hi ha un debat pendent, que vostè ho sap perfectament. L'altre dia, per exemple, a la residència de la Bisbal que vam coincidir: quina diferència hi ha entre les places sociosanitàries i les places d'alta dependència, quan la majoria de places de les residències municipals estan molt mal finançades i no tenen finançament, diríem, del programa «Vida als anys»? Però aquest seria un altre debat.

Però, quins són els criteris per entrar en aquesta llista d'espera, honorable consellera?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè coneix bé, els criteris per entrar en una llista d'espera bàsicament són dos: la presentació formal de la sol·licitud amb la documentació requerida i l'acompliment dels requisits establerts normativament –la necessitat social d'atenció; els requisits administratius, com són la ciutadania, l'edat, la capacitat econòmica– que marquen els barems principals per accedir-hi.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, pot continuar.

La Sra. Geli i Fàbrega

Espero que avui no eludeixi també la resposta. Quin és el nombre de persones que en aquest moment estan en llista d'espera per a residències –aquesta era la primera pregunta que li he formulat–, amb relació, diríem, a quina és la finestreta –eh?–, per accedir a la llista d'espera?

Aquest és un debat, també, que portem anys, pendent. Finalment, amb el conseller Comas, a l'anterior legislatura, semblava que havíem arribat a un punt d'acord perquè en aquest mateix plenari ell mateix va reconèixer que aquesta finestreta era massa petita –per dir-ho així–, que havíem d'ampliar, obrir una finestra més gran perquè persones poguessin entrar en aquesta suposada llista d'espera. Perquè quasi hauríem de fer-ho al revés, de dir: quantes persones necessiten un equipament residencial a Catalunya, consellera?, perquè, si no, no sé com planifiquem l'oferta pública.

Voldria saber si saben vostès quantes persones amb mitjana i alta dependència necessiten a Catalunya una plaça residencial. Aquesta seria la nostra llista d'espera. Després podríem discutir si la financem públicament o la cofinancem públicament. Però li demanava si, els criteris que tenen ara, vostè pensa que s'han de modificar; si no són uns criteris estrictament..., excessivament estrictes.

Però li torno a formular la primera pregunta: quin és el nombre de persones en llista d'espera per entrar a una residència d'oferta pública?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. A veure, com planifiquem? Senyora diputada, no tinc cap inconvenient a tornar a comentar el que m'ha comentat a bastament. Nosaltres hem mirat quins són els indicadors que garanteixen una cobertura a nivell europeu, adequada, per atendre les persones grans amb dependència que no poden envellir a casa.

Per tant, quan parlem de recursos residencials, hem de fer-ho dins el marc global de l'atenció a les persones grans dependents. I vostè sap que el principal desig de les persones és envellir a casa i, en segona línia, poder envellir a prop de casa.

I és en aquest sentit que la nostra proposta és aconseguir que hi hagi 4,8 –pràcticament– places per cada cent persones de més seixanta-cinc anys. Vostè sap quin és l'indicador espanyol, quin és l'indicador recomanat en el Pla gerontològic, que és 3,5, que a principis de legislatura estàvem al voltant de 3,9 i que pensem fer un salt molt qualitatiu; en aquesta mateixa línia, incrementar els ajuts a les famílies per a les persones que tenen un perfil de dependència similar al que permet

accedir a una residència. Per tant, el nombre de places que hi ha d'haver, que és l'element bàsic de planificació, s'ha de tenir en compte dins el conjunt global de mesures de suport a la dependència.

Dit això –dit això–, certament, i havent reconegut, com és normal, que hi ha una llista d'espera important..., per això el Govern es va proposar ampliar l'oferta pública en set mil places. Si tenim en compte que es disposava de catorze mil –pràcticament– d'oferta pública, aquest increment ens farà que a finals de legislatura els temps d'espera siguin molt més breus.

Amb tot, vostè sap que jo he explicat –i ho torno a dir– que el temps mitjà d'espera de Catalunya és de sis mesos. Però amb grans diferències: si podem dir que a les comarques de Tarragona és aproximadament de vuit, a Barcelona és pràcticament d'un any –però hem de recordar que estem fent mil places a Barcelona ciutat, amb la qual cosa en aquests moments ja es començarà a notar que la llista s'escurça perquè estem a punt d'inaugurar la de la Barceloneta, i la de Vallbona s'està acabant.

I a Lleida i a Girona tenim un salt qualitatiu important, potser ja no tenim llista d'espera per tenir plaça sinó per tenir un centre; una cosa és tenir una plaça de residència quan es necessita i l'altra és tenir-la en el centre que sollicites. En aquests moments, doncs, a Girona i a Lleida la situació és ben diferent de les altres, perquè és més qualitativa: tenim llista d'espera de centre, no de plaça.

A partir d'aquí, aquestes set mil places ens han de permetre, lògicament, poder córrer més ràpidament la llista i poder veure, un cop estiguin també implantats tots els programes de suport a la família, quin és el nombre que ha de continuar creixent. A partir d'aquí, revisar els límits econòmics. D'entrada, primem les persones amb menys recursos, però també, lògicament, a mesura que es vagi ampliant l'oferta, aquest serà un element que podrà variar.

Per tant, jo diria que la cobertura com a element de planificació, vostè la coneix a bastament perquè l'hem repetit; l'execució de les set mil places per les diferents vies va endavant; les llistes d'espera s'estan escurçant en aquest sentit, i sobretot el temps d'espera. I no oblidem el que li he dit abans: no podem parlar només de residències si no parlem, en el seu conjunt, de les diferents mesures d'atenció a la dependència.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, perquè els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes (tram. 270-00018/06)

El quart punt és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, perquè els magistrats nomenats a proposta del Senat ho siguin en representació de les comunitats autònomes.

A qui li pertoca presentar és absent a la cambra; també el qui hauria d'intervenir següentment; li voldria pregar al senyor Curto si pot intervenir ell mentre algun dels companys dels grups van a buscar els qui haurien d'estar aquí, presents a la sala.

El Sr. Curto i Casadó

No hi tinc cap inconvenient, senyor president, però donada la transcendència del tema, preferiria esperar o bé que passés lo torn.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Prego als diversos responsables dels grups parlamentaris que indiquin als senyors que ara indicaré –senyor Joan Ridao, senyor Rafael Ribó..., el senyor Curto ja és present aquí..., senyor Josep Maria Vallès i senyor Jaume Camps– que si volen presentar aquest punt de l'ordre del dia siguin presents aquí a l'hemicicle.

(Pausa llarga.)

No, és a dir, aquesta presidència el que no voldria és fer algun advertiment precisament als diputats que estan presents, sinó als que falten, precisament.

(Remor de veus.)

No, l'ordre del dia és que el senyor Joan Ridao... Senyor Joan Ridao, l'estem esperant per començar.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el mes de novembre passat, per tant ja fa alguns mesos, deuen recordar vostès que el Congrés dels Diputats va acabar, finalment, donant llum verda a la renovació parcial del Tribunal Constitucional després d'una discussió d'alguns mesos que, certament, va donar una imatge, jo crec, molt poc edificant, una imatge polèmica, més pròxima, finalment, a una mena de *cambalache* d'autèntic canvi de cromos, en la configuració dels principals òrgans constitucionals de l'Estat, i entre ells el Tribunal Constitucional, no?

Per tant, una polèmica que, al final de tot, a través d'un pacte entre els dos grans partits a nivell d'Estat, PP i PSOE, finalment, va deixar miraculosament de banda

les objeccions, les reserves de fons, sobre l'excessiu perfil polític o, fins i tot, sobre el suposat extremisme ideològic d'algun candidat. Ja saben vostès que etimològicament la paraula «candidat» prové de la paraula «càndid», no?, la paraula que vol dir blanc, pur, neutre, eh? Bé, en aquest cas, evidentment, al debat i les circumstàncies d'aquella discussió sembla que els candidats no ho eren, no?

Per tant, totes les dificultats i tots els accidents de recorregut que tenia el procés d'elecció dels membres del Tribunal Constitucional sembla que, finalment, van quedar sanats –o purificats si continuem amb la mateixa terminologia que he utilitzat fa un moment–, van quedar sanats amb l'exercici de l'autèntica piconadora parlamentària del 80% d'aquella cambra.

Curiosament, ara ja no es parla, mesos més tard, ni de la manca de transparència d'aquell procés, ni de l'apropiació partidista d'uns càrrecs institucionals, ni es parla de res més, no?, i, de fet, això..., com a mínim, al final de tot aquest debat preocupant, crec que hi ha elements de preocupació també de cara al futur, perquè el Tribunal Constitucional, per definició, és o hauria de ser –si volen, deixem-ho en condicional– un òrgan suprajudicial independent de la resta de poders de l'Estat.

És evident que el Tribunal Constitucional, com a magistratura extraordinària que és, és un òrgan i una instància última que controla les decisions jurisdiccionals de tots els tribunals de l'Estat, però també de les iniciatives legislatives dels diferents governs i l'activitat reglamentària d'aquests. Per tant, la seva imparcialitat i el seu bon funcionament són indispensables i han de ser la garantia per assolir l'objectiu d'una societat que respecti al màxim –i el conjunt de poders que la integren–, respecti al màxim la divisió de poders, si és que creiem en allò que ja fa alguns anys va proclamar Montesquieu, si vostès creuen, la majoria de vostès, almenys, que, certament, això és una essència de l'estat de dret i que Montesquieu és viu, almenys, en allò que va escriure.

Sembla il·lògic, però, al final de tot aquest debat, com s'explica que la designació de vint magistrats en mans del poder polític està, en aquest cas, en funció de les majories parlamentàries de cada legislatura, legítimes però conjunturals, no? Com és possible que la seva renovació vagi sempre invariablement acompanyada d'una inacabable polèmica sobre perfils ideològics, malgrat que són candidats que són escollits entre una elit de juristes de reconegut prestigi, no?

Bé, d'aquí que tots aquests darrers episodis –hi insisteixo– no crec que reforcin ni la legitimitat ni l'autoritat d'un tribunal constitucional que crec que ha quedat seriosament tocat i malferit per la seva manca, fins i tot, d'imparcialitat en alguns casos, només cal recordar algun pronunciament del seu president darrerament en qüestions, fins i tot, en què anticipava el criteri o la doctrina del mateix Tribunal.

Però no és, certament, únicament d'això o d'això del que parla aquesta iniciativa, a què avui, finalment, donarà llum verda aquesta cambra i que traslladarà a la Mesa del Congrés dels Diputats. De fet, la proposta el que pretén és repensar els mecanismes de renovació del

Tribunal Constitucional, amb totes les limitacions inherents o conseqüents a una matèria que està constitucionalitzada, i que, per tant, hauríem de reformar la Constitució en la línia del que nosaltres plantegem.

Parteix de la constatació, aquesta proposta, que el Tribunal Constitucional no només ha de ser una instància blindada, com deia, a les possibles ingerències d'ordre partidista, sinó que ha de reunir també la sensibilitat necessària en un estat compost per interpretar els delicats equilibris de l'Estat de les autonomies, a través del Senat o com sigui, però proposem, en aquest cas, a través del Senat, que entenem que ha de ser la cambra dels diferents territoris de l'Estat. Proposem que el Tribunal sigui l'expressió i la garantia d'un sistema polític i institucional propi d'un estat plenament plurinacional.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

I acabo, senyor president. Les comunitats autònomes, històriques o no, no poden restar absents del Tribunal Constitucional, perquè aquest és un òrgan absolutament vital i imprescindible per a la configuració territorial de l'Estat.

Per tant, entenc que a partir d'aquesta proposta que avui el Parlament, finalment, aprovarà, i espero que amb el suport unànim del conjunt de grups de la cambra, que, d'altra banda, no han presentat cap esmena en el seu tràmit, i, per tant, aquest Dictamen arriba aquí pràcticament en la seva formulació originària, evidentment, farem un pas important endavant i molt positiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Permetin-me, senyores i senyors diputats, ara que estem en una certa intimitat: en començar aquest punt de l'ordre del dia només hi havia un dels que havia d'intervenir en aquest punt, i ha sigut gràcies a la seva amabilitat que hem pogut mantenir el torn de tots vostès. Els ho voldria dir, senzillament, perquè ho coneguessin i ho sabessin. Hem hagut d'esperar un parell de minuts. Moltes gràcies.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president, per al·lusions, em permetrà que, amb tot el respecte institucional, li afirmi que nosaltres no volem practicar l'estil d'algun conseller que quan li tocava iniciar una discussió molt seriosa no estava a l'hemicicle i que jo, per la televisió interna de la casa, mentre estava treballant al meu despatx, he sentit que vostè convocava aquest punt, i als trenta segons d'aquesta convocatòria estava en aquest hemicicle.

I que crec que era un punt que, a més, tenia, i té, i ja entro en la intervenció de posicionament, l'avantatge d'haver estat acordat per unanimitat i sense esmenes fins avui en tot el tràmit per part de tots els grups par-

lamentaris. És avui, o en la presentació d'avui, que, per comú acord i a través de tot el que significa la millora tècnica dels textos, hem pogut, fins i tot, donar-hi una major coherència en la seva formulació.

El mateix que vàrem dir des del moment que això va ser pres en consideració, que és un tema molt important, és un intent d'autonomitzar i, fins i tot, donar un sentit de plurinacionalitat al Tribunal Constitucional, si més no, en la forma, i tot el nostre suport al tema.

Senyor Ridao, jo dec ser més ingenu que vostè, i, per tant, crec que l'actual Tribunal Constitucional ens donarà molta més feina, fins i tot, en el cas que tinguéssim, cosa que veig britànicament una mica difícil, èxit en el fet que aquesta Resolució prosperés a les Corts Generals. Sé perfectament que les companyes i els companys diputades i diputats del PP en aquest hemicicle són fervorosament adherits i defensors d'aquest text, perquè es votarà per unanimitat, però lamento molt pensar que, dissortadament, a la carrera de San Jerónimo no tindran la correspondència de les diputades i diputats del PP quan sigui l'hora de votar el mateix text. Si ho fessin i arribessin a bon port, posaríem a prova allò de la ingenuïtat, que ja he dit algunes vegades, també com vostè ha recordat des del moment que hi van haver moltes negociacions a l'estil del mercat de Calaf a la majoria d'aquesta cambra sobre els noms del Tribunal Constitucional.

Ha entrat fa molt poc, senyor Ridao, vostè ho sap, una proposta de resolució del Govern sobre, també, la reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, en un altre aspecte molt important, que en podríem dir aspecte «Fraga Iribarne» –torno a apellar al PP, perquè és important que el Fraga Iribarne ho aprovés el seu dia–, i tant de bo poguéssim sumar les dues propostes de resolució, perquè, aleshores, entre l'aval de les diputades i diputats del PP d'avui aquí i el del Fraga allà en la segona qüestió, vaja, aleshores, ja només ens faltaria convèncer al president del Govern espanyol que pel poc que li queda en el càrrec, doncs, s'hi podria afegir.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, molt ràpidament, tal com s'ha observat en la primera intervenció del senyor Ridao, una vegada més, se reproduiran en esta cambra l'orientació, els criteris i la votació que, relatiu a la participació de les comunitats autònomes en l'elecció dels òrgans constitucionals de l'Estat, ja es van iniciar, com s'ha dit, fa vuit mesos, lo 26 de setembre del 2001. Per consegüent, avui, la modificació de mig article 16 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, ara, avui dia, complirà lo seu últim tràmit parlamentari.

En tot cas, i amb l'objectiu de concretar aspectes relatius a l'exercici de la nostra funció i a les competències que nos són pròpies, vull recordar que esta és només

una proposta de resolució que via proposició de llei s'ha de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats perquè sigui el mateix Congrés de Diputats qui resolgui en sessió plenària si accepta o desestima una iniciativa que, llavors, serà ja del Parlament de Catalunya.

I encara, senyores i senyors diputats, que tots són co-neixedors de les diligències parlamentàries d'una proposta que van des del seu origen fins a la seva conclusió, m'ha semblat oportú introduir de forma deliberada esta reflexió reglamentària i competencial, perquè, al marge de qualsevol consell persuasiu per part del Grup Popular relatiu a la inconsistència de la proposta de la iniciativa d'Esquerra Republicana, la reflexió competencial, deia, intenta advertir sobre la coherència com a concepte de connexió i de relació entre aquells que en àmbits diferents, me refereixo a Madrid i Barcelona, tenen reservats els mateixos nivells de responsabilitat.

Jo sempre acceptaré i sempre entendre, i així ha sigut el meu tarannà parlamentari, sempre acceptaré i entendre la resistència personal i política a complir les intencions i els propòsits dels altres, perquè, entre altres consideracions, ningú pot estar subjecte a obediències estranyes i perquè, com a sinònim d'oposició, la resistència forma part dels usos parlamentaris que nosaltres mateixos nos hem donat. Lo que ja em resulta més difícil d'entendre i d'assimilar és la resistència a complir les intencions i els propòsits que nos són propis, perquè, en este cas, la incoherència afecta la forma amb què les persones governem la nostra conducta política i també afecta la direcció i l'orientació en la nostra tasca parlamentària.

L'última renovació dels membres del Tribunal Constitucional ha seguit exactament el mateix curs de lo que fins ara i des de 1979 se considerava un procés absolutament usual i normalitzat. Per consegüent, ja vam dir que no és esta reforma legislativa la que va generar la disputa, la controvèrsia, ni tampoc ho és lo sistema d'elecció, ni molt menys ho és la qualificació dels magistrats designats. Tot lo problema, tot l'enfrontament i tot lo drama tenen el seu origen, vam dir, a partir de quan Convergència i Unió no entra a formar part en lo pacte formalitzat entre el Partit Socialista i el Partit Popular, ja ho vam advertir a la nostra presa en consideració, i a partir de tota esta polèmica, de tota esta controvèrsia, de tota esta disputa, a partir d'aquí, la polèmica servida se trasllada a la substanciació d'esta iniciativa legislativa, a on, curiosament, apareixen nous vaivens i noves apaties que, com demostrarem, no guarden cap relació amb tot allò que, en aparença, se tracta de preservar.

D'aquí que les meues paraules se vulguen referir, com hem dit abans, a la serietat, al rigor, a la norma política i a la conducta parlamentària. Repassin, si no, alguns discursos de posicionament molt recents, quan a la presa en consideració d'esta proposta de resolució, i observaran com, a més dels vaivens i de les apaties, les paraules no es concilien amb los fets i les conductes no s'harmonitzen amb les conviccions. A un pacte subscrit entre els dos partits majoritaris a nivell d'Estat, limitat i tancat, si es vol, però, en tot cas, un pacte democràtic, públic, legal i legítim, se li formulen acusacions, com falta de transparència en lo procés de renovació, per-

cepció d'apropiació de llocs per part de grups polítics, utilització de persones nominades, és a dir, magistrats, com a moneda de canvi i utilització de magistrats com a peça de regateig. Per últim, es diu, tendència a situar la renovació del Tribunal Constitucional en una espècie de mercat protegit.

Quasi res la gravetat del panorama de les acusacions, i quasi res l'espectacle de la seua procedència. Li resulten familiars estes afirmacions, a l'il·lustre diputat senyor Vallès? Efectivament, són aquelles que constitueixen la part del seu discurs relatiu a la designació dels magistrats del Tribunal i els seus mecanismes de renovació.

Què vol dir –preguntem nosaltres– això d'apropiació de llocs per part de grups polítics? Es refereix si de cas a lo que reglamentàriament i democràticament correspon al Partit Socialista i al Partit Popular? Qui utilitza les persones nominades com a moneda de canvi i com a peça de regateig? Serà el Partit Popular per acord parlamentari amb lo Partit Socialista? O és lo Partit Socialista per consentiment democràtic del Partit Popular?

I per últim, i d'acord amb el *Diari de Sessions*, és que coneix vostè o té indicis que algun magistrat del Tribunal Constitucional no té la competència requerida i que li falta visió sobre les regles de convivència que estan establertes? Si és o no és així, de seguida disposarà de l'oportunitat, en lo seu torn corresponent, per a resoldre si les seves manifestacions se rebel·len com a certes i documentades o si, al contrari, només signifiquen ocurrències i probabilitats extravagants.

Ho hem dit en un altre ordre de comentaris: malament lo créixer per créixer, dolent lo gastar per gastar i pitjor, encara, la retòrica per parlar.

En lo temps no s'ha valorat la trifulga organitzada sobre l'origen i la procedència dels magistrats. És infinitament menys important, que assegurar la seua veritable categoria jurídica i professional, la seua autoritat moral i personal i la seua solidesa i independència com a valor i garantia per a l'exercici de la seua funció. I ho volem reiterar tantes i tantes vegades com convingui, que la present proposta de Resolució és del tot inconstitucional a partir de quan lo seu redactat expressa que els magistrats seran designats en representació de les comunitats autònomes. L'article 159.4 i 159.5 prohibeix expressament que es faci allò que Esquerra Republicana vol fer en esta proposta de Resolució.

Quant a la renovació dels membres del Tribunal Constitucional, com a òrgan constitucional de l'Estat, està emparada per la regulació que fixa la mateixa Constitució. Quant a la seua composició, es deriva del redactat que li dóna la Constitució, i quant a les seves funcions i competències, emanen directament de la Constitució. Per consegüent, legítimament constitucional, quan tot això concorre i no interessa el seu debat, quan, com s'ha posat al descobert, lo que importa és la trifulga organitzada o les ocurrències desajustades o els vaivens dels que, volent-se passar de llestos, s'acrediten d'insuperablement «torpes», quan tot això és lo que ha rodejat esta proposta, lo Grup Popular no ens volem sentir implicats en este tipus de components i en esta sèrie de complexitats.

Amb estos criteris anunciem lo vot en contra, i este, senyor president, és lo sentit del nostre posicionament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. I abans de tot, vull excusarme davant de la Mesa per no ser present aquí en el moment en què ha començat el punt de l'ordre del dia.

Anuncio el vot favorable del nostre Grup a la Resolució que ha dictaminat la Comissió sobre proposta de modificació de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional. Els diputats i les diputades recordaran que ja vàrem donar suport a la seva presa en consideració, i ara donem suport al text que ha resultat del Dictamen de la Comissió, proposant la modificació de l'article 16 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional.

En aquella presa en consideració, efectivament, tal com ha tingut l'amabilitat de recordar-nos el senyor Curto, vam expressar una sèrie d'arguments que ens feien pensar que era recomanable una correcció en les formes de normar la composició i elecció dels magistrats del Tribunal Constitucional, i sobretot les pràctiques que han rodejat sovint la renovació de la Magistratura del Tribunal Constitucional. I ho dèiem perquè ens dol, des de la radicalitat de la condició democràtica, ens dol –com va passar en aquella ocasió– que el Tribunal Constitucional, que és aquesta instància que ens ha de merèixer, a tots, el màxim respecte i al qual hem de reconèixer tots la màxima autoritat, fos, efectivament, jugada com a moneda de canvi. I no em retiraré de les paraules que vaig utilitzar en aquell moment, en una sèrie de negociacions que es van perllongar amb un cert escàndol de l'opinió pública ben informada.

Crec que el Tribunal Constitucional –i en això tothom estarà d'acord– és una peça clau de la nostra arquitectura política, precisament amb independència del grau d'acord o desacord que puguem mantenir en la seva composició i en cadascuna de les seves decisions. Aquest Tribunal ha jugat, històricament, un paper important en el sistema democràtic, i no ens n'hem d'estranyar, diguem-ne, que aquestes institucions tenen un rol important, i s'ha dit, per part de la doctrina, que són una mena de legislador negatiu i que contrasta la legislació dels parlaments amb la norma constitucional. Això és encara més rellevant quan en un estat, com és el nostre, hi ha més d'un parlament amb facultats legislatives plenes, i aquest és el cas dels altres estats compostos que coneixem, i entre ells, com dic, l'Estat espanyol.

Per això creiem convenient que la Resolució de la Comissió que avui sotmetem al Ple compti amb el suport de la cambra, especialment per dues raons: i la primera raó és que la reforma proposada reforci, des del nostre punt de vista, l'autoritat del Tribunal. Per què? Doncs perquè fa més directa, fa més evident la seva relació d'origen amb les instàncies parlamentàries autonòmiques.

Sabem que l'obra dels parlaments autonòmics, del nostre Parlament, s'ha de sotmetre al control de constitucionalitat que exerceix el Tribunal. El mateix Kelsen, l'inventor dels tribunals constitucionals, va deixar escrit que en un estat democràtic les minories han de ser protegides contra la imposició arbitrària de la majoria, i que la posició dominant de la majoria només és suportable si s'ajusta a les regles jurídiques que s'acorden de manera pactada. I, en un cert sentit, les nacionalitats i regions espanyoles són minories que se sotmeten a regles sobre la interpretació de les quals l'arbitratge correspon al Tribunal Constitucional.

Pensem que aquests arbitratges estan més ben acceptats i el seu dictamen és més ben rebut quan el mateix àrbitre compta amb la confiança plena de la minoria. Aquesta confiança queda més ratificada, queda més reforçada, si la minoria, les nacions i regions intervenen en la seva designació, tot i ser una intervenció mediata a través del Senat.

La segona raó del nostre suport a la Resolució de la Comissió es basa en el fet que la reforma proposada reforça, en la pràctica, la noció que l'Estat espanyol és un estat compost que reflecteix la pluralitat de nacions i regions espanyoles, no solament per marcar la diferència que hi ha entre elles, sinó per marcar també la corresponsabilitat de totes elles quan es tracta de configurar i participar en les institucions comunes de l'Estat. El Tribunal Constitucional és una –i no la menys important– d'aquestes institucions comunes. Participar de forma més directa en els òrgans i les institucions estatals és justament reforçar l'expressió legal d'aquest estat compost que tenim.

La proposta que debatem atorga un paper rellevant al Senat, i és cert que encara no és aquest Senat el que hauria de ser: la cambra de les nacions i regions. Tenim pendent una reforma constitucional que faci més clara aquesta naturalesa de cambra territorial. El que presentem avui és un pas no definitiu però útil; no definitiu perquè creiem que cal insistir en una reforma més profunda del Senat, però útil perquè, mentre aquest no es produeixi, significa una aproximació realista i possible a la qüestió.

Aquesta és la política del nostre Grup en matèria constitucional i estatutària. No creiem en models tancats i definitius; la realitat política és més dinàmica que qualsevol normativa legal, que perd legitimitat quan es petrifica i es fossilitza. La proposta que avui defensem figura entre les nostres propostes per a l'aprofundiment de l'autogovern que debat actualment la Comissió corresponent, de la qual, al nostre Grup, li agradaria ben aviat portar els resultats al Ple d'aquesta cambra.

Per totes aquestes raons, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, donem suport a la proposta que se sotmet aquí, al Ple de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Vallès, el seu discurs és modèlic; amb la cita de Kelsen li podria, de tota manera, recordar el senyor Caldera, que va dir aquella frase tan solemne, de dir: «El PP i nosaltres som el 80%, i per tant, fem el que ens dona la gana.» Ho va dir textualment. Ho dic perquè, en aquest... I ho va dir en aquesta matèria, ho va dir en aquells moments en què el PP i el PSOE van pactar foragitar del Tribunal Constitucional la més mínima sensibilitat autonomista. No és anècdota que el 90% dels magistrats del Tribunal Constitucional –que em mereixen tot el respecte, per la seva excel·lència i sabiduria jurídica, i amb això faig honor a les paraules del senyor Curto–, no és anècdota que el 90% resideixi a Madrid. Si això és un estat compost, que baixi Déu i ho vegi.

Nosaltres maldarem perquè la sensibilitat autonomista que representava dintre del Tribunal Constitucional el Carles Viver i Pi-Sunyer hi sigui; hi sigui a través d'un pacte de Convergència i Unió amb el Govern de l'Estat, tal com ha intentat quan teníem possibilitat d'imposar aquest pacte o de lluitar amb efectivitat, com en aquesta ocasió, en què hem fracassat perquè no hem tingut el poder polític, la força política per imposar que, dintre del Tribunal Constitucional, hi hagi una sensibilitat autonomista que trobem a faltar. I frases com les del president del Tribunal Constitucional, apellant a la unitat d'Espanya i oblidant aquella època gloriosa en què va ser catedràtic de dret polític de la Universitat de Barcelona, i liderava postures progressistes que tots recordem i alabem, fan pensar que és absolutament necessari; absolutament necessari que en el Tribunal Constitucional hi hagi aquesta sensibilitat autonomista que avui no hi és, i això no té res a veure –ho repeteixo– ni amb la excel·lència ni amb la dignitat ni amb la sabiduria jurídica dels membres del Tribunal Constitucional.

I en el Ple de la Política General, nosaltres vam aprovar, a proposta de Convergència i Unió, aquesta cambra va aprovar d'impulsar la modificació de la legislació vigent per tal d'assegurar que la provisió de places dels òrgans constitucionals permeti la participació efectiva de la Generalitat de Catalunya –no de les comunitats autònomes–, també específicament de la Generalitat de Catalunya, en l'elecció dels membres, sens perjudici de la intervenció del Senat en aquests procediments. I, molt especialment, cal garantir la participació de la Generalitat en l'elecció dels membres del Tribunal Constitucional, en tant que òrgan constitucional general i no central de l'Estat. En aquest sentit, lamenta que la sensibilitat autonomista que permet visualitzar la plurinacionalitat de l'Estat no sigui present en la renovació del Tribunal Constitucional acordada recentment.

I, per tant, en coherència amb aquestes manifestacions, nosaltres votarem a favor la Proposta de resolució, de presentar al Congrés de Diputats, que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya. I ho farem perquè, sigui amb pacte, sigui amb una llei, que realment difícilment podrà tenir el suport del Congrés de diputats, puguem tornar a tenir, un altre dia, un Carles Viver i Pi-Sunyer en el Tribunal Constitucional i no es repeteixi el

pacte de sang entre el PP i el PSOE per foragitar la sensibilitat autonomista en aquest Tribunal.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara, per tant, a votar la Proposta de resolució que acabem de debatre.

Comença la votació.

Aquesta Proposta de resolució ha sigut aprovada per 114 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació de la renda bàsica (presa en consideració) (tram. 270-00048/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de llei de creació de la renda bàsica. Per presentar-la té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre diputada la senyora Carme Porta, que té la paraula.

(Pausa.)

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Té la paraula, senyora diputada. Silenci, si us plau.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des que el debat sobre la renda bàsica va començar fora de la nostra nació, ara ja fa quasi vint anys, aquesta proposta ha traspassat el marc del debat acadèmic, que és on va néixer. Avui, el Parlament de Catalunya podria presumir de ser el primer parlament del món on es podria aprovar una proposició de llei d'aquestes característiques, perquè si bé alguns parlaments, com el del País Basc, han discutit propostes que partien de la mateixa filosofia, la proposta acadèmica de la renda bàsica ciutadana és la primera vegada que es podria convertir en llei. Això consolidaria Catalunya com a país capdavanter i emprenedor, i, així, avui, l'únic obstacle que hem de superar és el de la pròpia resistència intel·lectual, el de la pròpia por i obrir-nos a una nova perspectiva en els drets socials de la ciutadania.

La nostra, creiem, és una proposta ben fonamentada, i hi ha alguns estudis d'implantació fets a Catalunya que la mostren com una proposta viable. Actualment, la manca d'una conceptualització dels drets i de les neces-

sitats socials bàsiques en la construcció de l'actual estat del benestar és una de les mancances més evidents en la nostra societat. Els drets socials no es reconeixen com a tals i, malgrat existir una igualtat teòrica davant la llei, la igualtat d'oportunitats no és una pràctica corrent. Vivim en unes societats que generen molta riquesa, però també molta pobresa. En el conjunt del regne d'Espanya hi ha 8 milions de persones pobres i en el conjunt de Catalunya, vora el milió. La Unió Europea defineix la pobresa com aquella part de la població que està per sota del llindar del 50% de la renda mitjana de l'àrea de referència. En el cas de la renda mitjana de l'Estat espanyol, aquesta quantitat és d'aproximadament uns 300 euros el mes.

La pobresa està causada, principalment, almenys en els espais econòmics més desenvolupats, que és on ens movem, per l'atur de llarga durada. L'atur massiu és, així, una dada constant en les nostres societats, i és en aquest context que sorgeixen diferents propostes, que tenen per objectiu la redistribució de la riquesa, i la renda bàsica de ciutadania és una d'aquestes propostes.

La Proposta...

El vicepresident primer

Esperi un moment –espero un moment–, senyora Porta. És que se sent molta remor de veus, si us plau. Pot continuar.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies. La Proposta ens posa sobre la taula un canvi en el mateix concepte de justícia social, i aquest repartiment proposat respondria directament a les disfuncions socioeconòmiques del mercat de treball capitalista, és a dir, no es legitimaria en base al dret al treball, sinó al dret a viure i ser dignament. És necessari merèixer el dret a viure? Ens ho hauríem de preguntar. O, quins són els treballs que mereixen valor econòmic? O si, realment, hem de demostrar constantment que som útils a la societat. La Proposta de renda bàsica de ciutadania ens posa sobre la taula un debat sobre els drets socials de les persones, que, masses vegades, ha quedat al marge.

La Proposta que avui presentem té per objecte l'establiment d'una prestació econòmica que es farà efectiva a cada ciutadà i ciutadana de ple dret que pugui acreditar la seva residència habitual al territori de l'Estat des del seu naixement, i, fins i tot, en el cas que no vulgui treballar remuneradament, independentment d'altres possibles fonts de renda que pugui posseir, sense importar amb qui visvisqui, i en una quantia mai inferior al llindar de la pobresa, encara que es podran establir, com proposem nosaltres, prestacions en funció exclusivament de l'edat de qui la percebi. Nosaltres establím, proposem, tres grups d'edat: per a les persones menors de divuit anys la quantia d'aquesta prestació mensual seria d'un 50% de la quantia fixada; per a les persones majors de divuit la quantia d'aquesta prestació seria el 100% de la quantitat que conforma el llindar de la pobresa, i per a les persones majors de seixanta-cinc anys aquesta quantia mensual seria, com a mínim, el 10% superior de la quantitat fixada.

La renda bàsica de ciutadania té unes característiques molt definides: és universal, personal, és incondicional i és independent de qualsevol altra font de renda. Actualment, la quantitat mitjana que cobren les persones acollides, per exemple, a la renda mínima d'inserció és de 280 euros el mes. Aquestes persones són, aproximadament, un 1% de la població de Catalunya. Nosaltres ens preguntem si es pot viure amb aquestes quantitats, i la resposta, per nosaltres, és evident que és no, i encara més és evident que l'actual política social, per nosaltres, al nostre entendre, s'acosta més a la beneficència que no pas a polítiques actives per prevenir i acabar amb la marginació social de sectors importants de la població. És evident que els subsidis condicionats no funcionen per aconseguir els objectius de l'estat del benestar. Les polítiques en l'era de la globalització són polítiques que perviuen gràcies a l'aparença. El sistema està esgotat, i encara que sembli que funcioni, encara que sigui de forma disfuncionada, així es perllonguen la vida d'institucions poc útils de la ciutadania i les jerarquies socials existents. De fet, la renda bàsica de ciutadania proposada canvia aquest panorama.

Fins i tot, algunes teories contràries a la renda bàsica han reconegut els indubtables avantatges tècnics que té la proposta respecte a altres subsidis condicionats propis de l'estat del benestar actual. Faré una petita relació d'aquests avantatges que podríem enumerar: la renda bàsica supera les conegudes trampes de la pobresa i de l'atur; té uns costos administratius inferiors al control dels subsidis condicionats; no és una invitació a determinats fraus incentivats per la incompatibilitat entre l'obtenció de rendes addicionals i el gaudiment d'un subsidi condicionat; dificulta l'estigmatització associada al fracàs social de la persona receptora d'un subsidi condicionat; evita, també, algunes arbitriarietats funcionàries sobre qui té dret o no a rebre una determinada assignació condicionada; addicionalment, la proposta de la renda bàsica té uns avantatges força clars sobre un dret fonamental, que és el dret al treball remunerat.

Aquest dret al treball, que si bé com a consigna és ben intencionada, si passem a analitzar-lo seriosament, doncs, possiblement, hi trobarem greus i enormes dificultats de concreció. A més, ens posa sobre la taula, la nostra Proposta, el mateix concepte de treball i de valor de treball, perquè què pretenem o què pensem nosaltres que és treball? Només aquella activitat que té una remuneració en el mercat laboral? O també aquelles activitats domèstiques de cura de les persones i de voluntariat han de ser considerades treball? La renda bàsica no discrimina entre qui realitza un treball remunerat i no remunerat, i, així, pensem que el grau de reciprocitat i equitat real es garanteix. A més, lluny d'incentivar, que això podria ser una crítica que se'ns podria fer a la proposta, lluny d'incentivar deixar de treballar, pot estimular un cert repartiment espontani del mercat de treball remunerat, fent possible per a moltes persones treballar menys, i que altres poguessin cobrir, precisament, aquest espai que deixarien lliure en aquell mercat de treball, i això incidiria, també, en una major coresponsabilitat de la vida familiar i domèstica, també incrementaria l'accés al treball remunerat d'alguns grups socials actualment marginats i estimularia l'autoocupació. En definitiva, podria permetre una flexibilització del mercat de treball, però sense

desprotecció, i també tindria una altra possible conseqüència important en el mercat laboral: l'increment salarial de determinades professions o activitats laborals que, pel sol fet que són activitats que difícilment amb un sou precari, ningú voldria desenvolupar, bé pel seu horari o bé per la seva pràctica perillosa, lasciva o amb poc prestigi social.

La proposta de la renda bàsica intenta donar una resposta a la pobresa, però no és simplement una proposta contra la pobresa, tot i que per nosaltres això ja seria un aval suficient per a la proposta, però la renda bàsica també és una proposta que augmentaria la llibertat real de bona part de la ciutadania. Em refereixo al grup de vulnerabilitat format per aquesta importantíssima fracció de població composta pels contractes precaris i amb condicions laborals dolentes de diferents tipus. També m'estic referint a bona part de les dones que depenen econòmicament del seu pare, del seu marit, del seu amant, del seu company, dels seus fills o filles, i, de fet, la llibertat real, com diria un dels pares de la proposta, el Philippe Van Parijs, o la llibertat republicana com a no-dominació de bona part de la població, es veuria incrementada amb una renda bàsica.

En altres paraules, per nosaltres, el conjunt d'oportunitats de bona part de la ciutadania augmentaria de forma considerable si el comparem amb el que tenen actualment.

La renda bàsica no és la solució...

El vicepresident primer

Senyora Porta...

La Sra. Porta i Abad

Acabo, senyor president.

El vicepresident primer

Sí, se li ha exhaurit el temps.

La Sra. Porta i Abad

No és una solució a tots els problemes socials, però sí una proposta possible i una proposta que, evidentment, en l'absència d'un món ideal, pel qual nosaltres apostaríem, és, simplement, un fre contra la desigualtat social, que és una bona raó política per estar a favor de la renda bàsica.

Moltes gràcies, senyor president. No voldria acabar sense fer uns petits agraïments: a la Xarxa Renda Bàsica, que ha sigut la qui ens ha ajudat a elaborar aquesta Proposta; al professor Daniel Raventós; al Josep Maria Jové, assessor del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; al jurista Sixte Garganté, i a la professora Magda Mercader.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, no aprofundiré la línia expositiva, perquè la senyora Carme Porta ho ha fet magníficament. Així, doncs, em limitaré a argumentar tot un seguit de línies paral·leles en defensa d'aquest text realment innovador.

Però, d'entrada, voldria sortir al pas d'algunes consideracions rutinàries de certes rèpliques parlamentàries. Aquesta no és una iniciativa ben intencionada en el sentit commiseratiu que es dona a aquesta expressió en els nostres debats, això és un projecte de gran volada que estan formulant, des de diverses òptiques, moviments i científics socials, esglésies i organitzacions que recorren l'arc cultural i científic més representatiu d'occident.

Amb una renda bàsica, no vull dir amb aquesta, amb una renda bàsica, però amb els mateixos objectius o amb els objectius similars a aquesta, hi estan d'acord gent tan diversa com el pensament neoliberal, demòcratacristians, marxistes de vella i nova planta, lògicament, amb intencions diverses: els neoliberals amb la intenció que això suplanti, liquidí, les tuteles de l'estat del benestar; els meus amics amb l'interès que hi hagi més i millor estat del benestar. No hi ha res d'estrany en el fet que hi hagi una primera però no total coincidència, perquè també la construcció europea, és un exemple, doncs, concita acord i desacord dintre de diverses forces polítiques o del pensament més o menys convencional d'occident, també.

Aleshores, coincidència, doncs, en objectius i discrepància en el caràcter i en la seva finalitat. Així, doncs, portem aquí un document després d'un gran debat entre organitzacions de la societat, incloses les sindicals.

La meua experiència en aquest sentit pot ser il·lustradora. A Comissions Obreres de Catalunya, que té una certa responsabilitat en la formulació no dic d'aquesta Llei sinó en la inspiració, vam tenir un debat, durant el 97, de més de cinquanta hores de treball, per posar en ordre totes les nostres preocupacions, inquietuds i els nostres objectius. Estaven els amics –coneguts sindicalistes de noves lluites i de noves esperances– Rafael Gispert, el doctor Daniel Raventós, Jordi Gutiérrez, Judit Cobacho i un servidor, que intentava fer de coordinador, perquè era el que tenia més anys, vull dir, aquest era el privilegi de coordinar, que era el més gran. Posteriorment, el jurista Sixte Garganté va donar la morfologia jurídica.

El meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, considera que és absolutament necessari repensar l'estat del benestar. Una vegada que el territori fordista ha entrat, afortunadament, en una crisi definitiva, la renda bàsica en la nostra concepció s'inscriu, doncs, en el nou paradigma de l'actual fase de la innovació, reestructuració dels aparells productius i dels sistemes financers, en la fase actual, dic, de profunds canvis del treball assalariat i del treball parasubordinat, o sigui, en el treball que canvia constantment i de manera vertiginosa.

És aquesta una nova situació que contempla potencialitats, però també enormes desequilibris, dels quals recentment ens ha parlat el doctor Joseph Stiglitz, premi Nobel d'economia, assessor del president Clinton i vi-

cepresident del Banc Mundial, quan parlava de la necessitat de xarxes de protecció per a tota una gent desemparada per vida o conjunturalment en aquesta fase d'innovació, reestructuració.

La renda bàsica és, sens dubte, un nou dret de ciutadania que vindria a protegir, és cert, una mica la gent que en aquestes calendes de turbulències econòmiques permanents ho passen malament. Algunes amistats ens fan certes observacions: des d'una observació crítica al projecte nostre, que nosaltres agraiem, òbviament, ens diuen que amb aquesta proposta ens carreguem la llei del valor, i que ens carreguem la concepció del treball lligat a la ciutadania i la dignitat, més tot això que la il·lustre diputada senyora Carme Porta ha rebutat, molt brillantment, per cert.

Els nostres arguments són els següents: si el treball canvia, la llei del valor es transforma radicalment i, si està canviant el concepte de ciutadania, no veig per què no ha de canviar la mirada tradicional i tradicionalista que tenim del treball. O sigui, mantenir en el *sancta sanctorum* la tradicional llei del valor, és una deriva conservadora, una de tantes que manté encara l'esquerra i la política instal·lada. No nego pas, senyories, que la renda bàsica sigui una discontinuïtat en relació amb tantes coses que la política ha fet fins ara, és obvi, és evident. Però, també la Seguretat Social ho va ser en el seu moment, i els estudiosos de l'assumpte saben quins arguments van donar les dretes, casposes o no, d'aquelles èpoques. Aquesta és, per tant, una proposta de reformisme fort, una proposta de reformisme amb reformes fortes, en el sentit que Occhetto donava a aquesta expressió.

He parlat al començament que una renda bàsica és defensada per gent diversa i, fins i tot, amb ideals contraposats i confrontats. Això és una invitació perquè el nostre Parlament no tingui una opció d'ortopèdia en el moment de la votació, vull dir, de braços de fusta. Aquí estan representades totes les opcions del món contemporani, les que a l'interior d'elles mateixes aposten o critiquen la renda bàsica. Al moment de la votació no podem ser pas una anomalia, sinó la conformació d'aquest gran debat polític i cultural.

En definitiva, els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana de Catalunya volem estar acompanyats pel major nombre de diputats i diputades que, conscients que s'ha de polir molt la nostra proposta, almenys esperem aquest gran gest –no dic pas solidari, sinó intel·lectual– que s'obri l'oportunitat d'aprovar aquesta presa en consideració, justament, per millorar-la.

M'heu de permetre, senyories, una expansió personal. Després de la gran vaga general del 14 de desembre del 88 –no ho faig amb cap *retranca* amb relació al que hi ha al carrer, creguin-me–, el sindicalisme confederal català va fer una proposta al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, que vam anomenar «la Proposta Sindical Prioritària», la PSP –dintre de la nostra, de vegades, complicada *jerga* sindical, la PCP–, i parlàvem d'una gran quantitat de coses: polítiques de habitatges, etcètera, i vam plantejar també la renda d'inserció; sí, això que vostès després –vostès, dic, els que eren

aquí– al cap d'alguns anys van transformar –i que bé que ho han fet vostès– amb el PIRMI.

Quan un servidor parlava amb el senyor Comas, que va ser dels poquets de fora del sindicalisme confederal que va aplaudir aquella idea de la renda mínima d'inserció, ens va dir: «Tindrem problemes, perquè molta gent no ho entendreà». Molta gent del *mundillo*, doncs, jo crec, senyories, que vam tenir el coratge intel·lectual i polític, i contractual també, els sindicalistes que estàvem negociant amb aquella història –la senyora Pilar Malla se'n recordarà de la gran gentilesa que vam tenir de voler compartir amb el moviment societari que ells també tinguessin l'oportunitat de negociar aquesta renda mínima d'inserció– van donar un pas endavant realment extraordinari. Van rebre crítiques d'aquells que s'installen sempre en la continuïtat i en el continuisme, d'aquells que no volen provocar discontinuïtats, perquè s'està millor amb les certes de sempre, que realment acaben sent, òbviament, moments, situacions de no avançar.

En definitiva, senyories, els invitem, no que aplaudeixin aquesta iniciativa, sinó almenys donar la gran oportunitat de continuar un debat d'un dels grans temes de civilització que avui preocupen, i molt, intel·lectuals, científics, esglésies, sindicats, gairebé tota l'arca de Noè del món científic, cultural i polític d'occident.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presa en consideració d'aquesta Proposta de resolució, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té per objecte institucionalitzar la renda bàsica d'inserció social, per tal que cada ciutadà que pugui acreditar la seva residència a qualsevol lloc del territori de l'Estat, fins i tot que no vulgui o no pugui treballar, independentment dels recursos que tingui o que pugui disposar la seva família... És una proposta que pretén perseguir –o com a mínim així ho han exposat en la seva defensa– l'extensió de l'estat del benestar i combatre l'exclusió.

Tot i que el nostre Grup comparteix amb els grups propositants la preocupació per l'exclusió social, la lluita contra qualsevol tipus d'exclusió i discriminació, ja que aquesta constitueix una orientació d'estratègies que formen part de la política del Govern, com un element clau per afavorir la cohesió, perquè el creixement econòmic i la cohesió són conceptes i són realitats que es reforcen mútuament i que la societat amb més cohesió social i menys exclusió porta a terme una política econòmica moderna, són les polítiques que s'estan portant a terme arreu de la Unió Europea.

De totes maneres, d'acord amb el text de la Proposició, aquesta Proposta no és assumible, perquè un salari per a totes les persones que ho sol·licitin, pel sol fet de ser

ciutadà d'un país, sense considerar si treballa, si té recursos econòmics, si té o no té voluntat de treballar, per molta voluntat que hi hagi a l'hora de cobrir aquestes mancances assistencials, no és viable. Entre d'altres coses perquè, com motiven la contractació? Vostès saben que amb relació als incentius financers i la voluntat dels desocupats a buscar i acceptar llocs de treball, hi ha una gran relació directa entre les mesures i les condicions per accedir als beneficis de les prestacions socials?

Aquestes dades estan en l'Informe que s'ha presentat com a seguiment i el compliment de l'informe del Pacto de Toledo, i que es va presentar just fa uns dies al Congrés dels Diputats. Com motives totes aquestes persones que tenen una renda, encara que aquesta renda sigui baixa? Però, de totes maneres, hi ha una relació directa amb totes aquestes línies. Perquè, a qui li correspondrà pagar tots aquests recursos? Vostès han fet algun tipus d'avaluació? Perquè, d'altra manera, en opinió del Grup Popular, aquesta iniciativa, més que estendre l'estat del benestar a tots els ciutadans, el que pretén crear és una renda que, en opinió nostra i en opinió de molts dels polítics que han valorat aquestes propostes, que, com vostè ha recordat, tenen un estudi i que, a més, porten molts anys, i estudis rigorosos quant a la voluntat i l'objectiu que persegueix, però no per perseguir un objectiu molt lloable ha de ser viable, vull dir, són coses diferents.

Perquè, fins i tot, la il·lustre diputada, la senyora Porta ens ha dit que és viable. Molt bé, ens diu que és viable, però no ens ha quantificat ni qui són els beneficiaris ni quins són els recursos que es necessiten ni com s'ha de pagar. Clar, és que dir que és viable és molt fàcil, jo també ho puc dir, però com es paga tot això?, perquè aquest és el veritable problema. Com s'incentiva l'ocupació? Com es pot incidir directament als nuclis i a l'origen que crea l'exclusió social? Vostè sap que a tot Europa, tots els programes d'inserció social van en una direcció diferent? Van en una direcció de promoure l'ocupació i de fer veritablement polítiques en l'origen que crea aquesta exclusió social, perquè amb rendes assistencials no es pot combatre. I no ho dic jo, ho diuen veritables economistes que han fet una avaluació de totes aquestes mesures, i les línies de tots els països van en una altra direcció.

La realitat econòmica que transcriu en la seva exposició de motius no es correspon amb la situació econòmica. Sabem la realitat de l'exclusió que hi ha, sabem de la realitat a Catalunya i de la realitat a la resta de l'Estat. De totes maneres, s'han portat polítiques d'ocupació molt favorables, que, tot i que encara calen millorar i tot i que encara s'han d'incrementar totes aquestes polítiques d'inserció laboral, han produït una sèrie de resultats que s'han incrementat en més de dos milions d'ocupats. En aquest context s'estableix en la Unió Europea l'elaboració de plans, i tenen la seva coresponsabilitat dins dels mateixos plans nacionals. Aquests altres plans contemplen mesures d'accés per a tots els recursos, béns, drets i serveis, i d'organitzar els sistemes de la protecció, per tal de garantir que les persones puguin gaudir dels recursos que siguin necessaris per poder viure amb dignitat, tot i valorant l'exclusió i in-

tentant combatre l'exclusió, però amb unes polítiques adreçades en una altra direcció.

Per altra banda, aquesta iniciativa també pateix una sèrie de deficiències tècniques i competencials. L'article 41 de la Constitució és cert que estableix un règim de protecció social, els poders públics han de mantenir aquest règim de protecció social, però, per altra banda, l'article 148 de la Constitució també reconeix com a competència exclusiva de les comunitats autònomes l'assistència social. Aquesta competència a Catalunya s'exerceix des de fa més de vint anys. En aquest sentit, s'han desenvolupat plans de la PIRMI, des de l'any 85, i després, des de l'any 97, es va aprovar la Llei de la renda mínima d'inserció social, que fa just uns mesos vam presentar un pla d'avaluació aquí, al Parlament, per tal de valorar quines són les deficiències i quines són les mesures que ha d'adoptar el Govern per tal de solucionar-les.

En aquest sentit, nosaltres creiem que és en l'àmbit de cada comunitat autònoma on s'han de dotar totes aquestes mesures de renda mínima d'inserció social, entre altres coses perquè, si s'aprova aquí aquest text i després aquest text passés al Congrés dels Diputats per tal de ser aprovat, s'haurien de replantejar totes les polítiques socials en totes les comunitats autònomes. Vostès..., em sorprèn també aquesta iniciativa per part d'Esquerra Republicana entre d'altres coses perquè, evidentment, sempre defensa les competències, com tots nosaltres també ho fem, les de la Generalitat de Catalunya, però vostès en aquest moment estan traslladant a l'Estat una competència executiva i exclusiva de Catalunya. Ens sorprèn que proposin aquesta mesura, entre d'altres coses perquè a Catalunya ja s'està desenvolupant, tot i que es pot millorar, sense cap mena de dubte, però és en l'àmbit competencial de cada comunitat autònoma, a més, ho tenen totes les comunitats autònomes i molts d'aquests ajuntaments.

Per altra banda, si l'objectiu d'aquesta proposta és adreçar-se especialment als col·lectius exclosos del mercat laboral, no es diferencia de la regulació que ja existeix en aquest sentit, perquè, en compliment de moltes resolucions de la Unió Europea, la 236/2000, del 18 de març, que estableix que els treballadors desocupats de llarga duració en situació de necessitat i amb responsabilitats familiars tenen dret a una renda activa d'inserció, que va estar aprovada amb la Llei d'acompanyament als presupostos de l'any 2001, la renda activa d'inserció, que està adreçada a tots els desocupats amb especials necessitats econòmiques i dificultats per trobar un lloc de treball.

Així mateix, les mesures per combatre l'exclusió que es plantegen en aquesta iniciativa per garantir l'existència digna són contràries en conjunt a les polítiques que està portant a terme a la Unió Europea, perquè, com deia abans, incideixen en la inserció per la via laboral i no per la via assistencial. I, en aquest sentit, molts països del nostre entorn fins i tot han demostrat que el salari social ha quedat superat per una altra sèrie de propostes alternatives que contenen elements més amplis d'inserció i que incideixen sobre l'origen, com deia abans, de la problemàtica que causa aquesta exclusió.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És per aquest motiu que el nostre Grup votarà en contra d'aquesta iniciativa, perquè, com deia, la renda bàsica d'inserció social és competència de la Generalitat, per una banda, que està fent el seu treball; però, per altra banda, nosaltres considerem que una renda assistencial d'aquestes característiques, primer, que és inviable, i segon, que tot i que aquesta renda bàsica el seu objectiu i la seva finalitat és lloable, nosaltres compartim aquesta preocupació, però considerem que aquesta no és una mesura idònia per tal de garantir i complir l'objectiu pel qual vol ser creada.

És per aquest motiu, senyor president, que el nostre Grup hi votarà en contra.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta..., en primer lloc, deixem-ho clar, aquesta no és una renda assistencial. Aquesta és una renda bàsica entesa com un dret de ciutadania, i els drets de ciutadania no són drets assistencials, són drets consubstancials amb les persones.

Per tant, l'enfocament que hem de fer amb aquest tema sempre és aquest: que és un dret de ciutadania, un dret que tenen les persones, un dret que tenen per existir i no per poder existir. I això és donar contundència i també importància tan gran que convé que no ho perdem de vista, perquè és precisament aquesta situació el que comporta que estiguem parlant d'un canvi en l'estructura, en l'arquitectura del que fins ara hem entès com estat del benestar.

Estem parlant d'un element molt important, perquè suposa un canvi fonamental amb el disseny que hem tingut de l'estructura de l'estat del benestar, un estat del benestar que, a hores d'ara i segons es desprèn de la Constitució Espanyola, té tres nivells: un nivell públic no contributiu, de caràcter general, amb el qual cada vegada més hem anat incorporant prestacions com el dret a la salut, l'educació, etcètera. Tot un sistema públic i no contributiu.

Una altra part de sistema públic contributiu que ve de la concepció històrica anterior on els mecanismes de protecció social estaven exclusivament lligats al treball i a la cotització que es derivava del treball, que era l'element bàsic. I un tercer element que és el sistema complementari, que alguns diuen, al meu entendre, malament, lliure, perquè només el poden pagar aquells que tenen rendes per poder-ho fer. En tot cas, és un sistema de protecció complementari. És, doncs, i estem parlant i la tendència ha estat parlar que cada vegada s'ha anat fent més aquell sistema públic, no contributiu directe, sinó contributiu en caràcter general.

És amb la història recent d'aquest país com hem vist que el sistema sanitari passava d'estar dintre de la Seguretat Social, finançat contributivament per quotes d'empresaris i treballadors, i passava a ser finançat pels

pressupostos de l'Estat. Abans, fins i tot, quan es planteja amb la Llei general de Sanitat i que es materialitza *a posteriori* quan es posen i s'habiliten els recursos suficients, i, finalment, es materialitza quan se separen d'una vegada per totes tots els fons de finançament.

Per tant, estem parlant d'això: de drets de ciutadania, d'un avenç en la concepció històrica de la societat, de considerar, igual que s'ha considerat en la història, que primer els drets venien per herència. Un tenia dret, dret fins i tot de pèrdua en funció de l'herència que tenien alguns, i uns altres no hi tenien dret. No tenien cap dret a pesar que treballaven i produïen, no tenien drets. La societat moderna avança i dona drets i els lliga amb un element: els drets al treball. Ara ens estem plantejant un pas més endavant: drets de ciutadania pel fet d'existir, no relacionats exclusivament ni directament amb el tema del treball, exclusivament. I aquesta és una discussió important. És una realitat important. És un canvi substancial.

Nosaltres, ja els diem des de ben antuvi perquè ho teníem i, en tot cas, aquí farem la manifestació per fer fortalesa que allò que són les seguretats..., és a dir *hacer de la necesidad virtud*, ja els ho manifestem des de bon principi que nosaltres veiem amb bons ulls la idea de la renda bàsica de ciutadania. Però tenim i seguim tenint elements que ens semblen necessaris per poder tirar endavant aquesta proposta.

Quins són els elements? Quan es parla d'una nova arquitectura, quan es parla de col·locar, de treure o de modificar o de substituir drets que avui les persones tenen, exigeixen i coneixen, hem de tenir clar quins són els nous drets que hi col·loquem. És a dir, no ho fem perquè considerem que aquesta és la millor manera, sinó, senzillament, perquè encara –i els ho diem amb tota sinceritat– no tenim clar quins són els mecanismes pràctics que ens permetran portar endavant el que volem. No ho tenim decidit. No ho tenim encara clar, perquè sabem i som conscients que quan s'estableix un mecanisme com aquest el finançament d'aquest tema és molt important. Els proposants del Projecte de Llei ho diuen. Diuen: «La creació d'aquesta renda bàsica de ciutadania en tant que comporta una modificació en profunditat de l'actual sistema de protecció pública, requereix prendre mesures de caràcter legal, fiscal, econòmicofinançer i de gestió, que necessàriament han de ser tingudes en compte a l'hora de promulgar la Llei». Hi coincidim. I creiem que, en tot cas, substituir un paquet per un altre hauria de fer-se quan tinguéssim, si més no, dissenyada també la nova arquitectura que ha de sortir d'aquest tema.

És per això, perquè considerem força important aquesta proposta, perquè creiem que la finalitat d'aquesta proposta no és acabar aquí, que quan la plantejem i quan la desenvolupem ha de tenir la continuïtat per portar-la al Congrés dels Diputats. Perquè aquesta és una mesura de caràcter universal, que no ve..., que podria acabar substituint... –ho discutiríem, en tot cas–, podria acabar substituint la renda mínima d'inserció i altres mesures assistencials, substituir mesures assistencials per drets de ciutadania, i els drets de ciutadania s'han d'establir amb la nostra arquitectura jurídica, constitucional, s'han d'establir per les Corts Generals.

Per tant, no li estem prenent o no se li prendrien competències a la comunitat autònoma, generariem nous drets que s'han de fer en aquella cambra. I, des d'aquesta perspectiva, creiem que hi han efectes positius i efectes que hauríem de valorar. La relació entre el treball, la capacitat productiva, l'aportació a la societat, el compromís per al finançament són elements que s'han de tenir presents en aquesta proposta; veure quines són les prestacions de caràcter assistencial que hem de treure; si això substitueix totes o una part; si això té un tractament exclusivament fiscal o monetari; són factors que en aquesta proposta es diu: «Ho debatrem.»

Creiem –i ho diem precisament perquè la valorem en molt– que no és una situació la qual, dissortadament, puguem resoldre amb la tramitació parlamentària d'una llei. Dic «disortadament» perquè si estigués molt més madur, possiblement, amb una llei en faríem ja el pes.

I és per aquesta raó que possiblement el que no ens acaba de fer el pes, malgrat tots els elements de coincidència, és el mecanisme, el tipus de tràmit que s'ha optat per aquest tema. Precisament perquè respectem molt, perquè la valorem molt, perquè coincideix amb el nostre objectiu, nosaltres veuríem amb millor condició que el Parlament, si n'ha de fer alguna cosa, faci com està fent la societat civil: reflexionar, treballar-ho, apuntar-ho, veure peròs i contres, no amb la urgència d'una tramitació de llei que ha d'acabar amb un resultat concret i que ha de tenir, si més no, mesos o terminis de caducitat específics, perquè això ha d'anar en una altra instància.

Treballar amb la idea de poder assolir més consens sobre això amb altres mecanismes, possiblement, és una línia que ens agradaria molt més amb aquest sentit, i, en tot cas, crec que a Catalunya, com deia el senyor López Bulla, anteriorment hem donat mostres que som capaços de ser innovadors, innovadors si som capaços de recollir l'esforç d'entitats de la societat organitzada, de la societat organitzada amb, també, representacions del món sindical. I no vegin aquí, en aquesta línia, un plantejament exclusivament laboralista al respecte, són els mateixos sindicats els que han plantejat en aquests moments, ja, la necessitat de començar a separar el salari mínim interprofessional com a retribució d'un treball del concepte d'una renda de ciutadania, que no té a veure amb el treball. Perquè precisament fa que aquest salari mínim interprofessional no sigui l'adequat per al món del treball.

Ho repeteixo: per aquesta capacitat d'innovació, per aquest avenç que hi ha en la societat i perquè creiem que el mecanisme no és el més adient, però en tot cas hi coincidim, nosaltres ens abstindrem en aquesta votació, esperant que amb el conjunt de forces trobem el mecanisme que permeti que aquest Parlament treballi de veritat en aquest plantejament. Res més.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Neus Munté.

La Sra. Munté i Fernández

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, la Proposició de llei que ens ha estat presentada pels grups d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, i que hem estat discutint, preveu la creació d'una renda bàsica ciutadana. És a dir, d'uns ingressos periòdics a percebre per tot ciutadà que garanteixin la cobertura de les seves necessitats materials independentment de la seva situació i sense cap contrapartida a canvi. Es tracta d'una renda individual, universal i incondicional, ja que no fa cap distinció ni tan sols entre les persones laboralment actives i les que no ho són.

És cert que el creixement econòmic que s'ha produït en els darrers anys ha generat riquesa, però al mateix temps ha provocat el ressorgiment d'antigues i de noves formes de pobresa i s'han accentuat les desigualtats socials entre determinats col·lectius. De la mateixa manera, és ben cert que tot estat que assoleix uns nivells de desenvolupament i de benestar ha de treballar fortament per poder garantir uns mínims recursos per poder viure, els seus ciutadans i ciutadanes. I és imprescindible que aquesta qüestió formi part de l'agenda i del debat polític d'una societat com la nostra.

Però aquesta proposta de la renda bàsica ciutadana no és nova, i la discussió subjacent tampoc, va néixer l'any 1986 a la Universitat Catòlica de Lovaina, i, dels despatxos acadèmics, es va anar obrint pas en determinats cercles econòmics, socials i polítics. I és així com, des de diferents organitzacions, des de diferents sectors, s'han elaborat estudis sobre la renda bàsica, que es diu que respon en un sol concepte la majoria de les actuals prestacions, i també s'assegura que amb la renda bàsica es podria eliminar l'estigma de l'atur, l'estigma del subsidi, l'estigma del pensionista i el de la pobresa.

Jo els he de dir, als grups proposants, que la seva proposta presenta dos paranys, o, dit d'una altra manera, que nosaltres hi formularem dues objeccions que són fonamentals. Una és la de considerar que l'exclusió social i la pobresa es poden combatre únicament i exclusivament amb la transferència de recursos econòmics. Això és un error. Malauradament el fenomen de l'exclusió i la pobresa presenten una naturalesa pluridimensional, estructural i la insuficiència de recursos per poder desenvolupar un nivell de vida digna, l'absència d'una feina remunerada o la precarietat laboral o la problemàtica de les persones que es veuen abocades a viure en el món de l'economia submergida, són qüestions aquestes que no se solucionen només amb una renda bàsica, com vostès proposen. Perquè aquesta exclusió es pot perpetuar si no es plantegen mesures i es proporcionen eines que contemplin també moltes altres qüestions: la motivació, la incentivació, sobretot la formació, el reciclatge, etcètera.

La implantació de la renda bàsica tampoc no resoldria les diferències entre prestacions públiques, ja que no es computen, com s'ha dit abans, els ingressos que les persones perceben. Estem parlant d'una prestació lineal, d'una prestació universal.

Vostès han fet referència, en les seves intervencions, i també en l'exposició de motius de la Proposició de llei, a quins són els objectius d'aquesta renda bàsica ciuta-

dana: «Acabar amb la pobresa, evitar l'estigmatització» –que m'hi he referit abans– «i incrementar el grau d'autonomia i llibertat real de bona part de la població en les seves eleccions de participació en el mercat de treball.» Això és el que diuen vostès literalment.

Però permetin-me que em refereixi una mica més a l'exclusió. Quan en parlem, de la pobresa, de la marginació, de l'existència d'exclusos i excloses a la nostra societat, sempre ho fem com d'un fracàs, i ho és; és un fracàs col·lectiu, un fracàs de la nostra societat, una fallida, com ho defineix el senyor Josep Oliver en el seu informe La pobresa a Catalunya, i una situació que, en definitiva, ens mostra amb tota la seva cruesa, que ens manca molt camí encara per avançar en la igualtat d'oportunitats.

Deia, abans, que aquesta qüestió ha de formar part de l'agenda política d'un govern, i és així i vostès ho coneixen que el Govern de la Generalitat fa anys que col·loca i prioritza en la seva agenda política aquestes qüestions.

És per això que comptem amb un pla integral de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, que es va aprovar l'any 1995, per promoure la disposició de recursos per cobrir de manera autònoma les necessitats bàsiques de les persones; un pla que contempla mesures –vostès ho coneixen i no m'hi referiré, però– en diversos camps: en el camp de l'habitatge, en el camp de la salut, en el camp de la formació continuada.

Comptem també amb la renda mínima d'inserció. Un dels eixos vertebradors del Pla, un programa interdepartamental creat l'any 90, que vostès també coneixen sobradament i altres diputats s'hi han referit. Un programa que va acompanyat de mesures reals d'inserció, que pretén que les persones ateses puguin assolir la màxima autonomia personal, familiar, econòmica i social; que té un tractament integral de les situacions de pobresa i de marginació, i que proporciona a tots els beneficiaris un nivell d'ingressos bàsic i regular. A maig del 2002, a títol d'exemple, hi ha 10.521 famílies acollides al Programa de la renda mínima d'inserció, i el seu percentatge d'inserció laboral és d'un 51%, perquè, com saben, un dels blocs de prestacions de la renda mínima d'inserció és, precisament, les accions de suport a la inserció laboral.

Però, també, el Govern actua en base a línies polítiques, línies polítiques que emanen d'aquest mateix Parlament, com ho són les que conté la Moció 37, d'aquesta sisena legislatura, sobre la lluita contra la pobresa. Vostès recordaran que en aquesta Moció s'instava el Govern a adaptar les prestacions públiques a les necessitats de les famílies amb majors dificultats o a flexibilitzar els requisits d'accés a les prestacions, tot potenciant les capacitats i les aptituds dels beneficiaris per aconseguir una major autonomia personal.

Jo els he de dir que respectem molt el treball que vostès han dut a terme, només cal donar una ullada a la Proposta de resolució, només cal llegir la seva exposició de motius i veure que realment ha estat fruit d'un treball seriós i d'un treball, doncs, intens.

Però els he de dir que es tracta d'una proposta, avui per avui, poc realista. La seva viabilitat econòmica, s'hi ha

referit la il·lustre diputada, la senyora Esteller, ho saben perfectament, perquè així ho han estudiat, doncs, que hi ha països que ho estan, encara, investigant i que es parla de diferents mesures per convertir, doncs, la creació d'aquesta renda bàsica ciutadana en viable, en possible. Es parla de la redistribució de la despesa pública. Es parla de la creació de nous impostos. Es parla de la reconversió d'actuals sistemes de protecció, com algunes de les possibles maneres de fer-ho viable. (*Remor de veus.*)

Ens reafirmem, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en les polítiques integrals de promoció de les persones a les mesures actives que s'estan aplicant i que es continuaran aplicant des del Govern de la Generalitat. Però no podem estar d'acord amb aquesta proposta que vostès avui formulen, i jo li he de dir, a la senyora Porta, que, cregui'm que jo també ho desitjo, com vostè ha dit en l'inici de la seva intervenció, que Catalunya sigui un país capdavanter. Però també el que hem de demanar és que sigui un país, doncs, que està al costat de les persones, lògicament, però, que toca de peus a terra, i per aconseguir aquesta integració, aquesta inclusió de les persones excloses, doncs, cal aplicar polítiques actives, polítiques integrals i no aquesta qüestió, que, ben segur –i aquí sí que comparteixo les darreres paraules de la intervenció del senyor Rañé–, hi ha encara molta qüestió per debatre. Hi ha encara molta qüestió per discutir. Però, malauradament, ara per ara i amb aquestes condicions, no podem estar-hi d'acord.

I, per tant, no podrem votar..., no votarem favorablement aquesta iniciativa.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. (*Veus de fons.*) La senyora Porta em demana la paraula, per...?

La Sra. Porta i Abad

Sí, per contradiccions, senyor president. No..., perquè crec que la senyora Esteller no ha acabat d'entendre la Proposta. De fet, ens acusa d'intentar retornar competències a l'Estat quan nosaltres no estem proposant un subsidi de protecció social, un subsidi, com vostè ha dit, d'inserció, sinó que el que nosaltres estem proposant és una renda bàsica que seria un ingrés que rebria tot ciutadà i ciutadana des del dia del seu naixement. És a dir, no és..., és una renda bàsica de ciutadania, és un dret social que es rebria des del seu naixement.

A més a més això el que és, és una proposta d'organització i redistribució de les càrregues i beneficis de l'actual sistema de benestar al nostre país. Llavors, jo crec que, possiblement, si es mirés amb més «carinyo» i més profundament la Proposta, trobaria tot allò que no ha sabut trobar i, possiblement, podria replantejar-se aquest tema. (*Remor de veus.*)

D'altra banda, senyor president, si em deixa, al senyor Rañé només li diria que, donat que ha fet una defensa magistral de la nostra Proposta, li demanàriem que canviés, evidentment, el seu vot...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

...perquè, evidentment, la reticència anava en el tema del debat; què millor debat que obrir...

El president

Això no és un exercici...

La Sra. Porta i Abad

...que poder fer una ponència sobre aquesta Proposta. Gràcies.

El president

Moltes gràcies. (*Veus de fons.*) Senyora diputada..., té la paraula, senyora Esteller, per un minut, eh?

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Miri, senyora Porta, si jo no he entès la Proposta o si vostè, potser, no l'ha explicada bé, perquè, entre d'altres coses, tota la seva explicació, avui, i tota la iniciativa se sustenten sobre uns drets de ciutadania. Però, aquests drets de ciutadania produeixen una sèrie de prestacions, i vostè digui que és un dret, que és una prestació o subjectiu un a l'altre. La qüestió és que està rebent una prestació no contributiva, i les prestacions no contributives són assistencials. El caràcter assistencial és o no comprovable discutir la seva pròpia naturalesa? Però, en aquest sentit, vostè està imposant una prestació a l'Estat quan no és competència exclusiva de les comunitats autònomes.

Altra cosa seria que vostè hagués plantejat tan sols el fet que es paguessin les no contributives per part de l'Estat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

...i aquí s'abastés tot. I, en aquest sentit, vostè sap molt bé... No, perquè vostè crea un dret i devenga una prestació. És diferent, perquè l'origen és diferent.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, acabo, senyor president. Per altra banda, altra cosa és que en la no contributiva s'està computant la possibilitat que ho pagui un o altre, i vostè sap molt bé que s'està treballant en el *Pacto de Toledo*. Gràcies.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, ara, a la votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució que acabem de debatre.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 67 en contra i 45 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sociolaborals a Catalunya (tram. 300-00973/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sociolaborals de Catalunya. (*Remor de veus.*) La presenta la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho, quan es donin les condicions objectives per poder-la substanciar. (*Persisteix la remor de veus.*) Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. (*Pausa.*) Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació que es presenta avui al Consell Executiu va adreçada al que hauria de ser i al que el Grup Parlamentari Popular vol realitzar per fer un balanç, un balanç de legislatura, un balanç del que és el que s'està fent en polítiques laborals, en polítiques sociolaborals a la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres creiem, sens dubte, que la valoració del que estan sent les polítiques laborals, les polítiques socials a tot l'Estat espanyol, a tot Espanya, estan resultant extraordinàriament positives. Les dades ens ho diuen. Ens diuen que s'han generat, en sis anys de legislatura, set anys de legislatura, més de 2.700.000 llocs de treballs nous a Espanya. Que això representa gairebé més de la meitat de tot el treball que s'ha generat a la Unió Europea. Que estàvem en una taxa d'ocupació, segons Datur, segons l'EPA, a l'any 96, al 22%, i que, aproximadament, estem ara, ja, en la nova EPA, en un 11,1%.

A més, en dades de creació d'ocupació de la dona, creació d'ocupació femenina que és un dels reptes que tenim al nostre mercat laboral, sobretot si volem situar un mercat laboral competitiu, un mercat laboral que pugui competir amb el nord-americà, estem que, fa sis anys, ens trobàvem en dades del 33% d'atur, i ara, actualment, ens trobem al 17% d'atur femení.

Saben, il·lustres diputats i il·lustres diputades, què significa això? Que s'ha generat a Espanya, més del 40% de l'ocupació femenina de tota la Unió Europea, més del 40%.

Sense dubte, el nostre Grup Parlamentari no vol ser triomfalista amb això. Les dades són les que són i els indicadors econòmics, malgrat els pesi –jo ho crec– al PSC o al Partit Socialista Obrer Espanyol, entre d'altres, la veritat és que són els que són, estan sobre la taula i la realitat econòmica i laboral que aquest Grup Parlamentari ens vol donar als catalans i als espanyols, no és la que correspon, sinó que són aquestes les dades i les xifres que el nostre mercat laboral espanyol presenta.

Malgrat això no s'ha de ser triomfalista, ni molt menys. Tenim problemes de precarietat. Tenim problemes de temporalitat. Però, també, com molt bé també vostè ho

sap, senyor conseller, ja ens venien molt més d'abans. Per exemple, en dades de precarietat laboral, només a Catalunya, s'han reduït del 96 al 2001, 95-2001, sis punts –sis punts– de temporalitat, fins a sis punts de precarietat del que hi havia fa sis anys enrere. Estàvem en taxes en les quals la temporalitat rondava, aproximadament, el 34% i ara estem en un 25%. Que suposa que, de cada cent treballadors catalans, setanta-cinc tenen una ocupació indefinida, com molt bé tenim en les dades de conjuntura de l'any 2001.

Nosaltres creiem que això també és possible amb una bona política econòmica; una política econòmica estable, que permeti, que generi confiança als inversors, que generi confiança als empresaris per crear ocupació. Això és el que també s'ha vingut fent a Catalunya. S'ha vingut fent a Catalunya, també, fins ara, senyor conseller, malgrat que els moments de desacceleració econòmica no són bons ni per a nosaltres ni per a la resta d'Espanya. Però hem tingut uns creixements econòmics al voltant del 4%, en aquests anys. Avui mateix tenim les dades del PIB en el qual ens trobem per..., el 2% a Espanya i el 2,1% a Catalunya. Sens dubte, són unes previsions que estan per sota dels objectius fixats, però sí que estan per sobre dels objectius que hi han a la Unió Europea i dels resultats de la Unió Europea.

Què és el que vol aquest Grup Parlamentari? Aquest Grup Parlamentari considera, senyor conseller, que és moment també de fer balanç, i és moment de veure què s'està fent amb les polítiques d'ocupació a Catalunya.

I amb això, senyor conseller, ens remetem al que van ser els seus objectius de captivament, que vostè va presentar en aquesta cambra, protocolàriament i institucionalment, el dia 14 de juny del 2000. Va començar, vostè, parlant d'uns punts, d'uns objectius. El primer era la plena ocupació. La plena ocupació que vostè fixava en el 5% i que ja se li recordava amb una altra interpel·lació i que no són els resultats que tenim. No són els resultats que tenim perquè tot el procés de desacceleració econòmica ens ha afectat a Catalunya i també a la resta d'Espanya. Però, sens dubte, estem amb un balanç de cinc, sis anys en què taxes com, per exemple, d'atur, a Girona, estaven al voltant del 9% i ara es troben al voltant del 5,9% o del 6%, a Girona, i de mitjana, a Catalunya, del 6,25%. Sens dubte que hem de seguir incrementant les polítiques d'ocupació per superar això. Jo, per això, escoltaré, també, el que el conseller ens vulgui dir amb referència a aquest tema.

Envers la temporalitat i la precarietat, és a dir, la qualitat del nostre treball, la qualitat dels treballs que s'ofereixen a Catalunya, hem reduït aquests sis punts de temporalitat, és important que haguem reduït aquests sis punts de temporalitat, però encara tenim molts joves, catalans i catalanes, que no troben feina i que la feina que troben és molt precària.

El segon punt que vostè feia, que vostè esmentava, era la creació del nou servei d'ocupació de Catalunya. Em permetrà vostè que, com a ponent d'aquest punt, jo crec que està ja prou encarrilat per aquesta cambra i pels responsables i ponents com perquè no li puguem demanar més explicacions des d'aquest Grup, sinó allò que vostè ja va fer, que va ser fer de mitjancer amb els interlocutors socials per tal d'arribar a un acord.

Però arribem a formació, senyor conseller, i jo a formació voldria que vostè ens informés, a aquesta cambra, de què és el que està fent el Consell General de la Formació. Què és el que està fent? Perquè jo tinc un pla, que és el Pla de foment per a l'ocupació per a l'any 2002, presentat per la Conselleria, en el qual se'ns diu que ja s'està treballant sobre el primer Pla general de la formació professional a Catalunya.

Però, escolti'm, aquesta cambra –ho crec– ha de tindre una informació sobre com està i, sobretot, quina és la coordinació que està tenint el Departament de Treball amb el d'Ensenyament.

En formació, senyor conseller, vull esmentar-li un altre aspecte i és el tema de la sentència del Forcem. La sentència del Forcem reconeix que el model que el Partit Socialista Obrer Espanyol va considerar l'any 92, no és el més adequat per gestionar les polítiques de formació continuada per als treballadors ocupats a Espanya i a Catalunya.

És per això que, en funció d'aquesta sentència, la gestió d'aquests plans agrupats, d'aquests plans intersectorials i d'aquests plans d'empresa, en els quals el lloc de treball, el centre de treball estigui a l'àmbit territorial de Catalunya, es gestionaran a la Comunitat Autònoma de Catalunya.

A mi, m'agradaria, senyor conseller, sentir un posicionament institucional del representant del Departament de Treball en aquesta cambra sobre com es farà aquesta transferència, com estan les negociacions, que sé que en conferències sectorials se li ha exposat, i crec que és d'obligació que vostè ens porti aquesta informació avui aquí.

A més, senyor conseller, vostè plantejava un quart punt en què deia: «Promoure noves oportunitats per a persones amb dificultats d'incorporació al mercat de treball». Molt bé, jo aquí vull saber, senyor conseller, aquests 150.000 llocs que es van anunciar oficialment en aquesta cambra de creació de treballs per a dones com estan, com s'han creat aquests llocs, de quina qualitat són aquests llocs i de quina qualitat és aquest treball.

Vostè va dir que el 12,6% de recursos de formació anirien adreçats a la formació continuada o a la formació ocupacional de les dones. Les dades que el nostre Grup té no són aquestes, i m'agradaria que vostès les exposés, les corregís o les matisés. Per cert, senyor conseller, en creació de llocs de treball crec que, almenys, les seves previsions no són tan agosarades, perquè cal recordar la proposta del govern a l'ombra, aquest govern a l'ombra que va presentar la Moció de censura, i que tots devem recordar que era de creació de 400.000 llocs de treball per al període 2001 fins al 2010. Home, les dades que aquest Grup Parlamentari té són que en set anys, des de l'any 95, a Catalunya s'ha creat 720.000 llocs de treball nous, amb la qual cosa, home, jo crec que les previsions del Partit Socialista de Catalunya o són baixes o la veritat és que potser el senyor Pasqual Maragall, doncs, es va curar en salut a l'hora de fer uns plantejaments a la seva Moció de censura.

Sens dubte, nosaltres el que sí també volem saber és quines són les propostes que estant havent-hi per als majors de quaranta-cinc anys, què s'està fent amb la

renda activa d'inserció, senyor conseller, quins estan sent els resultats de la renda activa d'inserció.

Envers la sinistralitat laboral, no estem en un bon moment, vostè ho sap, no estem en un bon moment. Les dades no són bones per a Catalunya, no són bones per a la resta d'Espanya, sobretot, especialment, en el que són accidents greus –en el que són accidents greus.

Vostè en el sisè punt parlava de modificar i fer modificacions legislatives relacionades amb la microempresa, etcètera. Bé, aquesta mateixa diputada i aquest mateix Grup Parlamentari li presenta demà una moció en què sí demanem aquestes modificacions legislatives per potenciar la microempresa, per potenciar les petites empreses, que són les que estan generant llocs de treball a Catalunya i a la resta d'Espanya.

En setè i en vuitè lloc, vostè parlava del que ha de ser l'ús social del català. Bé, nosaltres volem saber la seva capacitat d'intermediació en la negociació col·lectiva per incloure aquestes clàusules.

Però, sens dubte, un dels temes que creiem que encara estan pendents i que resten pendents és l'activitat, potenciar l'activitat emprenedora. Per això, el nostre Grup –li ho torno a reiterar, senyor conseller– ahir mateix, al darrer Ple, i demà presentarà la Moció corresponent al foment de l'activitat emprenedora, que creiem que s'ha de modificar de manera dràstica i de manera radical per tal d'aconseguir crear noves empreses a Catalunya.

I, en darrer terme, els jaciments d'ocupació. Senyor conseller, nosaltres li hem fet això perquè els indicadors de conjuntura laboral, n'hi han alguns que són positius –el nombre d'afiliats a la Seguretat Social, doncs, assoleix 2.800.062 treballadors a Catalunya, la taxa d'atur és la que hem esmentat i, sobretot, la realització de contractes indefinits està en una taxa del 13,76%... Malgrat això, senyor conseller, jo crec que també haurem de parlar, i sobretot en el segon torn, perquè veig que se m'acaba l'ús de la paraula, del que suposa la incidència que també té, a part de la seva resposta, el que és una de les reformes que nosaltres considerem més importants, que és la reforma que s'està duent a terme relativa a la reforma de les prestacions de desocupació, i, sobretot, un dels temes que nosaltres tenim pendents és l'adequació dels serveis mínims a Catalunya, com, per exemple, tenim avui en una de les vagues que més estan perjudicant els usuaris i els catalans i catalanes, que és la relativa a la vaga d'autobusos, de la qual, en el segon torn, senyor conseller, il·lustres diputats i diputades, aquest Grup li farà algunes consideracions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, he sentit la seva intervenció, il·lustre diputada. He de reconèixer, d'entrada, que, home, m'ha sorprès el to posi-

tiu i el reconeixement que s'ha fet dels avenços que portem durant aquesta legislatura i des de fa temps per part del Govern de la Generalitat de Catalunya.

De tota manera, em sembla molt adient, ara que estem a la meitat de la legislatura, fer una anàlisi, una valoració, del que és el nostre objectiu principal com a govern, i és que tothom tingui feina i, a més a més, que aquesta feina sigui una feina de qualitat.

De tota manera, hauríem de fer referència a algunes dades de conjuntura, com vostè ha fet. Vostè ha fet referència a alguna de les dades amb relació a l'Estat espanyol i a altres dades que fan referència al cas concret de Catalunya.

Nosaltres sempre hem dit que hi han tres elements, i després ho reiteraré, que són importants per anar en aquesta línia de feina per a tothom i que sigui de qualitat, que són que hi hagi creixement econòmic, que hi hagi un bon diàleg entre el Govern i els agents socials i, a més a més, en tercer lloc, unes bones polítiques per a l'ocupació.

Amb relació a l'àmbit del creixement econòmic, vostè ho ha dit, hi ha una situació d'incertesa internacional, però, de tota manera, ens n'estem sortint. Això ho demostren les dades d'aquest primer trimestre, que, com s'ha assenyalat, en el cas concret de Catalunya el creixement és del 2,1%, quan la mitjana dels països de la Unió Europea difícilment arriba a l'1,5%, i hi han països, com és el cas d'Alemanya, que, fins i tot, com es deia avui en xifres que han sortit, tenen greus problemes.

Pel que fa als indicadors laborals, jo fa uns dies ja vaig fer una referència de com estaven evolucionant. Vaig parlar, concretament, de l'afiliació a la Seguretat Social, i quan parlo d'afiliació em refereixo a persones que tenen feina i cotitzen per aquesta feina; vaig assenyalar que mai havíem tingut la situació actual, mai havíem estat amb més de 2.915.000 persones afiliades a la Seguretat Social, a més a més, amb un creixement de 444 altes diàries de gener a abril, cosa que mostra quina és aquesta evolució, i, a més a més, avui puc fer referència, utilitzant l'enquesta de població activa, a quina és la situació de la gent que és la que, en principi, està a l'edat laboral, que és la gent entre setze i seixanta-quatre anys, i la situació ha variat moltíssim i continua variant a millor, any rere any. Fixi's, en aquest moment, si agafem la població de setze a seixanta-quatre anys a Catalunya, tenim més de 2.700.000 persones, segons xifres de l'EPA, amb feina. Això significa, entre altres coses, que les taxes d'activitat, les taxes d'ocupació, que fa anys estaven per sota del que eren les mitjanes de la Unió Europea, a hores d'ara, fins i tot, hi estan per sobre. Segons les darreres dades, taxa d'activitat a Catalunya, el 72%, situació de la Unió Europea, 69%, la situació de l'Estat espanyol està a força diferència; taxa d'ocupació, feina de setze a seixanta-quatre anys, miri, mentre que a Europa estan en un 63%, a Catalunya, el 64,5%.

Aquesta situació no es produïa fa anys, i vostè m'ha preguntat per una cosa molt directa, que és el tema concret de les dones, quina n'és l'evolució. L'altre dia ho vaig dir: entre 1985 i el moment actual s'ha doblat el nombre de dones amb feina, feina ocupada en el mercat de treball, de mig milió a 1 milió. Concretament, pràc-

ticament ara estem en la mateixa situació de taxes d'ocupació que hi ha respecte a la Unió Europea. I si agafem dades d'afiliació a la Seguretat Social, ens trobem que aquests dos anys s'ha incrementat a 236.000 persones, en set anys portem un creixement superior a 720.000 persones, i d'aquestes 236.000 persones, 111.000 són dones. Aquesta és l'evolució, la incorporació, que s'està fent de la dona al mercat de treball.

Estabilitat. Vostè n'ha dit les xifres, vostè n'ha fet una evolució més llarga, jo li dic aquesta legislatura. Aquesta legislatura, la temporalitat s'ha reduït en 3,8 punts, pràcticament 4 punts, en dos anys, i, en aquest moment, com vostè molt bé ha assenyalat, més de tres de cada quatre treballadors catalans tenen un contracte indefinit, i aquesta és la tendència i aquesta és la situació.

De tota manera, jo, amb aquestes xifres que he dit, no vull, de cap de les maneres, que s'entengui que són triomfalistes, són una bona situació de millorar, però, evidentment, som plenament conscients que hi han situacions molt estructurals moltes vegades d'atur i que, a més a més, aquestes persones són persones que estan en una situació de patiment, i per això és molt important el tema de les polítiques per a l'ocupació.

Vostè m'ha fet algunes preguntes sobre el que eren els criteris que vam dir de capteniment a l'inici de la legislatura i quin n'era l'estat actual.

La primera, afavorir la creació de llocs de treball. Jo penso que amb les xifres que he dit, 236.000 persones més afiliades a la Seguretat Social en aquests dos anys, de les quals 111.000 dones, són xifres que ja per si mateixes expliquen quina és aquesta tendència. A més a més, per reforçar aquesta política, aquest any, davant de la situació d'incertesa econòmica, vam llançar el Pla per al foment de l'ocupació de l'any 2002.

Impulsar la creació del nou servei d'ocupació. Vostè ho ha dit perfectament: nosaltres, des del Govern, vam fer-ne l'acord amb els agents socials –quan parlem d'agents socials, a més a més, sindicats, patronal i món local– vam fer-ne l'acord, i pel que tinc entès, abans –i així ho desitjo, i em sembla que tots els ponents també–, abans de finalitzar aquest període de sessions tindrem la Llei del servei d'ocupació de Catalunya.

M'ha parlat sobre el tema de la formació i el Consell Català de la Formació. Aquest era un altre dels nostres compromisos d'aquesta legislatura, i ho vam fer, ho vam fer ja el primer any, la constitució del Consell Català de la Formació Professional, conjuntament, ja que ha parlat de coordinació, amb els Departament d'Ensenyament i el Departament de Treball. Amb qui? Amb els sindicats, amb la patronal, amb el món local, amb les cambres de comerç, per unanimitat. Després d'un any i mig que portava treballant el Consell va dictar, també per unanimitat, van aprovar per unanimitat, els criteris del primer Pla general de la formació professional a Catalunya, i a hores d'ara s'està acabant el Pla, pla que portem coordinadament els dos departaments, com ho demostra com roten les dues presidències i com treballen conjuntament els equips de les dues conselleries, i, a més, ho estem fent intentant el consens, com sempre intentem nosaltres, via de diàleg, amb els agents socials i amb el món local.

M'ha fet, també, algunes referències sobre el tema d'aquestes actuacions, com les que estem fent amb relació a les dones, vostè ha dit. Aquesta és una màxima preocupació per a nosaltres, i per això pràcticament dos de cada tres recursos que utilitzem en matèria de formació els adreçem a les dones, els adreçem, concretament, al col·lectiu femení, perquè som conscients que és un col·lectiu que, normalment, ho té més difícil dins del mercat laboral, i, per això, la nostra política, dins d'aquesta política dels col·lectius que ho tenen més complicat, també l'adreçem, concretament, al de les dones, que, com tots sabem, malgrat s'hi hagi reduït, i molt, la taxa d'atur, s'hi ha reduït moltíssim, malgrat això, encara, i perdonin, la taxa d'atur de les dones és el doble que la dels homes.

Vostè m'ha preguntat també sobre el marc, una mica, si ho he entès bé, el marc de relacions laborals, el tema de l'ús del català, etcètera. Miri, sobre aquest tema, primer, dins del que és el marc de relacions laborals català vam constituir el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, una altra cosa que nosaltres vam dir que faríem durant aquesta legislatura i a hores d'ara ja està fet, i, a més a més, escolti'm, per fer el seguiment, fem el seguiment en tot el que és l'àmbit de la negociació col·lectiva, i per facilitar la negociació col·lectiva hem posat les eines perquè es pugui utilitzar el català dins de la negociació col·lectiva. Això ho vam fer ja durant els primers mesos d'aquesta legislatura.

A més a més, vostè m'ha parlat de l'esperit emprenedor, etcètera. Dir-li que sobre això ja vam tenir un debat, eh?, una interpellació, i n'hem tingut diverses, igual que amb el tema de la seguretat i salut en el treball, i, com que han estat recents, i per motius de temps, si vostè ho desitja, hi entraré després en el torn de rèplica, per això ara no hi entraré, perquè fa poques setmanes, precisament, vam tenir interpellacions monogràfiques sobre aquests extrems.

Tema de la Forcem –tema de la Forcem. En aquest moment és cert que nosaltres estem no amb la Conferència Sectorial, perquè no va entrar a la Conferència Sectorial, estem amb el Ministeri tractant aquest tema, però, conjuntament que ho fem amb el Ministeri, ho estem també tractant amb els agents socials de Catalunya per aconseguir que aquests recursos s'integrin plenament dins del conjunt de recursos per a la formació i que, a més, es puguin utilitzar amb el màxim d'eficàcia, i, com no podia ser d'altra manera, mesures com són els nous filons d'ocupació, o com són els pactes territorials per a l'ocupació, són altres mesures que hem posat en marxa. Recentment vam atorgar els d'aquest any: aquest any 229 projectes en el marc dels nous filons d'ocupació, 229 projectes que vam tenir, amb un creixement respecte a l'any anterior pràcticament d'un 13% i 7,3 milions d'euros, perquè nosaltres estem absolutament convençuts que els nous filons d'ocupació són una font de creació d'ocupació en el futur. És més, vam elaborar el Llibre blanc dels nous filons de l'ocupació, també amb la participació dels agents socials i de les universitats, i el que tots deien és que crearia ocupació. Fins i tot, alguns manifesten que en cinc anys, si els potenciem, i per això fa temps que ho fem, i hi creiem fermament, i per això tenim un programa especial, a Catalunya, en cinc anys podrien crear-se...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball

...sí, perdó— 155.000 llocs de treball més, lligats a aquests nous filons d'ocupació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè. En un segon torn, té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, il·lustres diputats i diputades... Senyor conseller, la interpellació ha estat realitzada amb un to positiu, perquè creiem, doncs, que al balanç d'una legislatura s'han incorporat i s'han fet moltes qüestions positives, però això no treu que alguna de les dades que li hàgim dit, senyor conseller, no siguin tan positives com desitjaríem.

En primer lloc, les dades que li hem referit a la resta de l'Estat espanyol són extraordinàriament més positives en disminució de l'atur, perquè són quasi la meitat del que hi havia l'any 95 i l'any 96, i, sens dubte, el punt de partida de Catalunya era millor ja en aquell moment i la reducció ha estat menor.

Però, malgrat això, els objectius que vostè deia de capteniment en aquesta mateixa compareixença eren del 5%, i, jo, la dada que li he donat de taxa d'atur no és del 5%, i són dades que la mateixa Conselleria va facilitar amb els indicadors de conjuntura laboral de l'any 2001, sinó més aviat el 6,25% a què ara estem o, aproximadament, en aquell moment, el 6,82%.

Jo li he reconegut que això està afectat per una desaceleració econòmica que no solament afecta Catalunya, sinó també la resta d'Espanya i la resta d'Europa. Però no diguem que tot és extraordinàriament positiu, perquè, sens dubte, els objectius que es va fixar la Conselleria no s'han pogut assolir en aquest moment, en aquest aspecte.

D'altres, li hem dit i li hem reconegut que el Grup Parlamentari Popular ha fet més aportacions a potenciar acció emprenedora, economia social, cooperatives i sinistralitat amb diferents interpellacions i mocions que s'han fet en aquest Grup i que d'alguna manera han incentivat i han impulsat l'actuació del Departament de la Generalitat de Catalunya, de Treball.

Unes altres qüestions que vostè no ha contestat, senyor conseller. Respecte a la renda activa d'inserció no ens ha dit la resposta que aquest Grup Parlamentari li demanava. Respecte al Consell General de la Formació..., home, senyor conseller, que vostè em digui que en un any s'està realitzant, doncs, aquest primer Pla, és evident; no cal que li recordi el que hem trigat a constituir aquest Consell General de la Formació —no cal que li ho recordi. Vull dir, no ens vingui a explicar algunes coses que tots coneixem i que tots sabem, malgrat —malgrat— que en un any es pugui fer això.

Una altra qüestió: Consell de Treball Econòmic i Social. Miri, aquest Grup Parlamentari li ha presentat ja una proposició no de llei per desenvolupar el Reglament i el Decret que permeti el Reglament d'actuació d'aquest Consell, amb la qual cosa l'impuls encara resta per fer en moltes de les qüestions, malgrat que ara ja s'hi estigui posant el conseller o la Conselleria directament.

Sinistralitat laboral: Li he reconegut les dades, no són bones, senyor conseller —no són bones. És a dir, no ha estat una valoració positiva global, sinó que ha estat una avaluació que en molts aspectes és positiva, sens dubte, però en d'altres no.

Però nosaltres volíem incorporar-li, en aquest segon torn, una qüestió afegida, i són les incorporacions i les modificacions legislatives que el nostre Govern ha realitzat en l'àmbit de tot l'Estat, i que creiem que han estat extraordinàriament positives per flexibilitzar el mercat de treball, per fer-lo més competitiu. Recordem els dotze acords que s'han substanciat amb els interlocutors socials, i ara voldríem parlar d'aquesta reforma laboral. Una reforma laboral per a la modificació de les prestacions de desocupació, que, a diferència de la de l'any 92, del Grup Socialista, no redueix períodes de prestació de la prestació, no modifica els períodes mínims de cotització i d'altres moltes coses com, per exemple, ara sembla ser que, en aquest punt, el Grup Socialista, el PSOE, no ho recorda en aquests moments.

Nosaltres volíem parlar-li de la vaga, de la vaga del 20 de juny. Dir-li que aquesta reforma és una reforma que a més afavoreix col·lectius especialment..., amb un atur especialment dèbil —amb un atur especialment dèbil com són els majors de quaranta-cinc anys, dones maltractades, etcètera. Recollir-li, a més, peticions que la mateixa Conselleria de Treball ha fet en aquest document i que s'hi han incorporat, com ha estat la capitalització en el tema de les cooperatives, com ha estat la incorporació de les condicions laborals i personals a l'adequació a l'oferta de treball, etcètera. Suposo que vostè s'esplaiarà i ho explicarà molt més.

A nosaltres ens preocupa el dret de vaga i la vaga general que es farà el 20 de juny. Miri, el nostre Grup Parlamentari vol que aquest Parlament de Catalunya faci un reconeixement del que ha de ser el dret de tots els treballadors, catalans i catalanes, que el dia 20 de juny vulguin exercir lliurement el seu dret a treballar, que també els ho reconeix la Constitució i que també els ho reconeix l'Estatut. Demanar-li, senyor conseller, que vostè pugui garantir els mitjans perquè els serveis mínims, els serveis essencials que es realitzin durant aquell dia, no puguin produir un perjudici al que ha de ser la normalitat de l'exercici d'aquesta vaga, que nosaltres creiem del tot injustificada —del tot injustificada—, amb actituds irresponsables per part de grups polítics i de grups polítics a l'oposició, que estan fent ara una actitud que hauran d'explicar als ciutadans espanyols i als ciutadans catalans.

Però li dic això, senyor conseller, perquè ara estem just davant d'una vaga, com és la vaga dels autobusos a Barcelona, per segona vegada, en la qual, just davant dels piquets informatius, en la primera actuació, a principi de mes, just ara, en la qual els conductors sembla

que s'han posat d'acord per no mantenir els serveis mínims que estableix per considerar-los abusius, ens ha deixat, a Barcelona, sense cap servei dels autobusos a tota l'àrea de Barcelona, àrea metropolitana.

Home, em sembla –m'ho sembla– que estem davant d'un dels temes més punyents, que més perjudiquen els usuaris, i que, sens dubte, sabem que el Govern de la Generalitat de Catalunya està adoptant les mesures adients per garantir aquests serveis mínims, ja sigui mitjançant la negociació, mitjançant l'arbitratge i mitjançant els laudes arbitrals corresponents en el cas que fossin necessaris.

I li dic això i li diem això, senyor conseller, perquè creiem que estem davant d'una de les qüestions que encara resten per desenvolupar legislativament. Recordar-li, al Grup Socialista, que l'exercici de l'article 28.2, de la Constitució espanyola, que era el desenvolupament normatiu i legislatiu del dret a vaga, no es va realitzar en aquella legislatura. Si no ho recorda malament aquesta diputada, sembla ser que es va quedar en una de les darreres votacions perquè es van convocar eleccions anticipades i no es va poder aprovar aquell avantprojecte o aquell Projecte de llei de vaga, i que, sens dubte, el nostre Govern ho està estudiant d'una forma seriosa i rigorosa, perquè creiem que una llei de vaga és una exigència constitucional. És una exigència que permetrà garantir els drets dels treballadors que vulguin lliurement exercir el seu dret al treball i garantir aquests serveis mínims.

És per això, senyor conseller, que nosaltres, tot i considerant i reiterant...

El president

Senyora diputada, està excedint en molt el temps que tenia destinat.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Ara mateix, ara mateix, senyor president. Tot i considerant que és una vaga injustificada li diem, senyor conseller, que voldríem aquest reconeixement en aquesta cambra per al lliure exercici dels drets dels treballadors catalans i catalanes a treballar el dia 20 de juny, que, de ben segur, espero que ho facin molts.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades, senyor conseller.

(Veus de fons.)

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Treball

Gràcies, president. Il·lustres diputats, il·lustre diputada, miri, si em permet, economia social. Si algú ha apostat clarament per l'economia social ha estat el Govern de la Generalitat i el Grup de Convergència i Unió. Exemples: vam fer l'estudi sobre l'economia social. Tots nosaltres érem conscients per la seva importància del fons del que ha representat a Catalunya l'economia

social, representa –i n'estem segurs que ho representa– cooperatives, societats anònimes laborals, autònoms també, etcètera. I vam dir que el que eren cooperatives, societats anònimes laborals, és un estudi, que tots vostès... –l'hem adreçat als responsables d'aquest Parlament en matèria laboral dels diferents grups–, diu que entre el 10% i el 12% de l'ocupació a Catalunya està lligat al món de l'economia social. Ho han dit els autònoms, a més a més.

Després, Consell Català de la Formació Professional. Perdoni, jo penso que s'està treballant, i treballant bé, en el que és el just equilibri entre la necessitat de les mesures i procurar el diàleg i el consens. Que, en dos anys s'hagi constituït el Consell Català per unanimitat, amb coordinació perfecta entre les conselleries d'Ensenyament i de Treball, i amb els agents socials s'hagi aprovat per unanimitat tots els principis rectoris del que ha de ser la formació professional a tots els nivells a Catalunya, com volem nosaltres, a nivell integrat, i està a punt de tenir el primer Pla general de la formació ocupacional, abans que qualsevol altra comunitat autònoma i abans que l'Estat, eh?, evidentment, això correspon a una clara decisió política lligada amb l'eficàcia a l'hora de governar.

Després, tenim l'àmbit del Consell de Treball Econòmic i Social –àmbit del Consell de Treball Econòmic i Social. Aquesta era una reiteració que no es feia, que no es feia. S'ha constituït i s'ha constituït per unanimitat. I està treballant en el reglament i en el mateix Consell de Treball Econòmic i Social, amb la participació de tots els que formen part dels mateixos, és a dir: sindicats, patronal, Govern de la Generalitat i món local. Hi estan treballant i, miri, siestic ben informat –i em sembla que sí–, es reuneixen cada dilluns per dictar aquest àmbit.

Després, vostè m'ha parlat del tema de la sinistralitat. Li ho reitero: sinistralitat, tres línies d'actuació; de molts llocs em demanen quines són les nostres actuacions: prevenció, assessorament, vigilància i control. I una cosa en què tornem a ser –i perdonin, i no és un tema, i ho dic amb tota la modèstia del món– capdavanters –no s'ha fet en el conjunt de cap altra comunitat autònoma–: nosaltres introduïrem en el proper curs escolar, en un 12% de les escoles –213– i de forma progressiva en les altres, de forma transversal, tot el que és l'àmbit de la prevenció i la conscienciació en la seguretat i en la salut en el treball.

Nosaltres agraïm molt les aportacions que facin els altres grups, evidentment, de vostès i de tots. Perquè, evidentment, qualsevol proposta que sigui positiva no tinguin cap mena de dubte que nosaltres la impulsarem conjuntament amb aquells que col·laborin i facin la proposta.

Vostè m'ha fet un comentari a l'àmbit de la reforma laboral. En primer lloc, agraeixo que vostè, públicament, hagi reconegut el que havien estat algunes de les nostres peticions en l'àmbit de la reforma laboral i que han estat recollides en el Decret llei, concretament, tres propostes molt clares, entre altres que havíem fet: el tema de poder capitalitzar per a la constitució de cooperatives i societats anònimes laborals, perquè ja no es

permetia; mantenir que els treballadors que tinguessin contractes d'inserció tinguessin dret a l'atur, i gràcies a la nostra proposta introduïda han tingut dret a l'atur, i, també, el tema dels cinquanta quilòmetres que al final s'ha moderat a trenta, s'ha abaixat el temps i s'ha reconegut tot el tema personal, familiar, transport públic, etcètera.

Vostè ha reconegut que eren tres aportacions que havíem fet nosaltres i és cert. Són tres propostes de Convergència i Unió, com vostè molt bé ha assenyalat, i que han estat recollides. Ara, entenem que no és suficient. Entenem, primer, que no és forma, una reforma d'aquest tipus, de fer-la mitjançant un decret llei. Segur que vostè discreparà d'aquest fet, però nosaltres ho entenem així. I, en segon, entenem que encara hi han punts que no ens agraden. Hi han punts positius i punts negatius. I la nostra voluntat és continuar treballant per la introducció d'aquests punts positius.

Vostè, a més, ha comentat el tema relacionat amb el tema de la vaga. Miri, amb relació al tema de la vaga, el tema de la vaga actual, que vostè m'ha fet la pregunta sobre la vaga d'autobusos, ho hem dit: si demà... –i ho hem dit abans d'entrar en aquest hemicicle i no sabíem que vostè ens preguntaria, concretament, sobre aquest extrem–, si demà no hi ha serveis mínims o no s'arriba a un acord entre l'empresa i els treballadors, com a conseqüència dels perjudicis que s'estan creant al conjunt dels ciutadans, el Govern de la Generalitat nomenarà un àrbitre perquè dicti un laude d'obligatori compliment. (*Veus de fons.*) I ho fem des de l'equilibri –des de l'equilibri– del que significa el dret dels ciutadans a traslladar-se, conjuntament amb el que sigui el dret a vaga.

I aquest criteri, recollit en l'article 28.2, que s'ha assenyalat, el criteri del dret de vaga entenem, nosaltres, que ha de ser un criteri que ha d'estar equilibrat amb la resta de drets que han de tenir el conjunt de ciutadans. Tots ells són drets i nosaltres governem per defensar el conjunt dels drets de tots els ciutadans de Catalunya.

I en cada moment, en funció d'aquest criteri, nosaltres anirem prenent totes i cadascuna de les mesures que siguin adients per a les dues coses...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball

...per defensar el dret de vaga i per defensar la resta de drets que tenen tots i cadascun dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la sensibilització social pel que fa a la violència de gènere (tram. 300-00171/06)

La següent interpellació, la formula la il·lustre diputada senyora Carme Porta, d'Esquerra Republicana, sobre la sensibilització social pel que fa a la violència, i l'adreça a l'honorable conseller senyor Artur Mas.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, ara fa dos anys que en aquest Parlament es va aprovar una moció, de forma unànime, a partir d'una moció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que instava el Govern a presentar un pla integral sobre la violència de gènere o de lluita contra la violència de gènere.

Al nostre entendre dos anys són suficients per emprendre actuacions decidides en aquest àmbit. En el control de compliment de la Moció se'ns intenta convèncer dels grans esforços de sensibilització social que fa el Govern amb una sola campanya, que es va fer amb motiu del passat 25 de novembre de forma puntual, i que no ha tingut continuïtat. En aquest període de temps el Govern ha aprovat aquest Pla, el 2002-2004, que segueix sent, malgrat que té una sèrie de propostes, de «bones» propostes, segueix sent el que ja ens té acostumades i acostumats: un reguitzell de propostes sense cap tipus d'avaluació, de responsabilitat ni de pressupost tangible. És evident que aquestes mesures sense pressupost seguiran on són que és a la web de l'Institut Català de la Dona o en els papers dels despatxos. Però que, a la pràctica, es desenvoluparà molt poc i pocs canvis seran reals.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per altra banda, la Moció els instava a convocar, també, els grups de dones per a l'elaboració d'aquest Pla. Ens consta, perquè així ho fan constar vostès en la introducció del Pla, i perquè així ens ho van expressar alguns grups, que grups de referència com ara Tamaia només han estat consultats en una darrera reunió, quan el Pla ja estava redactat i que altres entitats amb gran experiència, com ara El Safareig o l'Associació de Dones Agredides Sexualment ni tan sols han estat consultades. Nosaltres ens preguntem com pot sensibilitzar el Govern una societat quan s'està fent el sord i demostra una certa insensibilitat per a l'experiència d'aquestes dones. Però, en tot cas, tot i que nosaltres en dubtem, no volem centrar tampoc en això la nostra interpellació.

Per nosaltres, les mesures de sensibilització social no són exclusivament campanyes, sinó que abasten l'educació, la formació dels cossos policials, la sensibilització dels cossos judicials, del personal sanitari. I és evident que l'única eficàcia possible en la prevenció i l'eradicació de la violència exercida contra les dones és una bona coordinació i implicació de tots els agents implicats, de totes les administracions i en tots els àmbits d'actuació. Ara tenim el marc, l'oportunitat de fer-ho en el marc del nou Pla i, d'alguna manera, vostès en

la introducció també reconeixen que ha de ser així, però cal aprofundir en aquestes mesures de coordinació, en la seva avaluació i en els seus mecanismes.

Per una banda, cal conscienciació social del problema, la societat ha de visibilitzar el problema que comporta l'agressió a una dona, però les dones maltractades també han de poder percebre que el seu problema és diferent dels altres i que mereix un tractament especial i singular. Hem d'esforçar-nos per pujar la seva baixíssima autoestima, i per això han de poder trobar serveis d'atenció i recursos a l'abast i de forma gratuïta. Per això cal una actuació decidida, no només mesures autosatisfetes que d'aquí a un any es converteixin en un llistat d'activitats diverses amb què ens bombardegin, sinó en una veritable acció de govern, decidida i eficaç, perquè, com han mesurat vostès l'eficàcia de la lluita del Govern contra la violència de gènere fins ara? Ens agradaria que ens ho digués, perquè les seves mesures d'avaluació, al nostre entendre, són molt poc serioses, i li posaré algun exemple. En el nou Pla es recullen d'aquesta manera, en el punt, per exemple, 1.2, del Pla, l'acció que diu: «La continuació de la tasca de sensibilització dels mitjans de comunicació i de publicitat per tal de fer desaparèixer les discriminacions directes o indirectes, la seva avaluació és l'enumeració de les actuacions, i l'ens responsable, l'Institut Català de la Dona.» Evidentment, són un tipus d'avaluació més que dubtosa.

Tot el Pla ve farcit d'aquest tipus d'avaluació, sense cap criteri, sense cap garantia. Al nostre entendre això és poc seriós –com ja he dit–, però també poc creïble. Vostès tenen la responsabilitat de governar, i ho han de fer també per aquestes dones. No es poden quedar només amb la pura i simple pantalla electoral, perquè tenen la responsabilitat que complir i l'han d'executar.

En un altre àmbit, si bé és cert que el Govern de la Generalitat va presentar un projecte de Llei contra la violència de gènere, que contenia mesures interessants, com ara l'allunyament de l'agressor del domicili o els judicis ràpids, en el Pla no preveuen cap recurs d'atenció i acollida que doni resposta de forma urgent. Saben vostès quantes són les contínues demandes que reben els grups de dones als serveis assistencials als ajuntaments? Perquè, si és cert que han creat –perquè la Moció els obligava– alguns pisos punts, però no hi ha cap recurs d'urgència a l'abast de les dones que són agredides, que van a denunciar i que es troben que han de tornar al domicili conjugal, on les espera l'agressor.

Nosaltres estem d'acord amb vostès en què és l'agressor qui ha de marxar del domicili, però coincidiran vostès amb mi que, mentre el jutge no dicti les mesures cautelars d'allunyament del domicili, aquest allunyament no es produirà, i per tant, les dones hauran de seguir convivint amb l'agressor i les denúncies reiterades, fet que les posa en situacions límit i en situacions de perill evidents que poden acabar amb conseqüències greus i en alguns casos fins i tot amb la mort. I aquest és un tema que recull i denuncia l'Informe anual del Síndic de Greuges, que hem debatut aquest matí.

De poc serveix a la dona maltractada acudir a denunciar l'agressió de la seva parella, si després ha de tornar al mateix domicili que l'agressor. Els serveis d'atenció

i acolliment d'urgències són també imprescindibles en la prevenció, i de poc serviran les mesures legislatives que vostès volen impulsar en aquests casos.

En aquest Pla vostès també incompleixen algunes demandes d'aquest Parlament, perquè, on queda la creació del centre de recuperació integral per a les dones que han patit maltractaments o la necessitat de creació de jutjats especialitzats amb violència de gènere, o de concentració d'expedients en un mateix jutjat? Nosaltres no hem sabut veure'ls. Creiem, francament, que no hi són. Per exemple, aquesta segona opció, la de concentració d'expedients i denúncies en un mateix jutjat, doncs, actualment aquesta opció només és possible a Barcelona i, malgrat que hi ha, com deia, una resolució del Parlament que els demanava fer les gestions perquè això fos possible, ja es va aprovar fa un any i mig.

Ens trobem, de nou, amb la manca d'actuació en el terreny de sensibilització del cos judicial, en aquests àmbits, que comportaria avantatges per a les dones a tot el territori. A Barcelona, des que totes les denúncies d'una mateixa dona van a un mateix jutjat, ha canviat la sensibilitat dels diferents jutges a l'hora de dictar sentències, però això ja es va demostrar a Alacant amb la creació de tres jutjats especialitzats en violència de gènere, perquè, de fet, una de les raons fonamentals per tal d'unificar el tractament de les denúncies en un mateix òrgan judicial és la detecció i el tractament de l'habitualitat de l'agressió.

Actualment, en la majoria dels jutjats del nostre país, les dones maltractades han de recórrer a un constant pelegrinatge pels jutjats perquè les seves denúncies es reparteixen en diferents òrgans. Alhora, això suposa entrebancs als jutges per detectar la reiteració i habitualitat, i això es tradueix, automàticament, en les sentències.

Una altra possibilitat és la primera, també plantejada en aquest Parlament, i que ignoren, com he dit, en el seu Pla, que seria la demanda de la reforma de la Llei orgànica del Poder Judicial, en virtut de la qual es crearien els jutjats especialitzats en violència de gènere. I aquesta, s'ha demostrat a Alacant, com deia, és una mesura molt efectiva.

Per altra banda, un altre àmbit imprescindible en què trobem un buit és en la vigilància del compliment de les mesures cautelars dictades pel jutjat. Quines són les mesures que prendrà el Govern en els propers anys en aquest àmbit? Nosaltres no n'hem detectat cap. Les dones que han patit maltractaments de forma habitual, que han denunciat l'agressió –que normalment és de forma reiterada– i que finalment han arribat a judici –i ja sabem que moltes no hi arriben–, finalment han aconseguit una sentència que reconegui l'allunyament de l'agressor, doncs, bé, aquestes dones no tenen cap protecció ni la seguretat que aquestes mesures es compleixin, i la seva seguretat és, doncs, bastant precària, per dir-ho d'alguna manera.

Ja sabem que moltes dones són víctimes del seu agressor amb conseqüència de mort quan ja han arribat a aquesta situació, i en tenim un exemple ben proper, fa una setmana, al Club Natació Catalunya, i de fet, públicament i en un gimnàs, es va assassinar una dona quan el jutge no feia ni quinze dies que havia dictat, precisa-

ment, ordre d'allunyament. Això també forma part de la prevenció de la violència, i vostès en el seu Pla ni tan sols insinuen cap mesura que tingui en compte aquesta protecció. El cos dels Mossos d'Esquadra hauria de tenir un llistat de persones afectades per aquestes mesures, tant d'agressors com de persones agredides, així com de les persones que s'ha acordat, també, la protecció, per tal de poder assegurar el compliment de la mesura i, per tant, la protecció que es pretén.

Per tal que el seu Pla sigui eficaç nosaltres pensem que hauria de tenir, evidentment, una partida pressupostària que assegurés la seva aplicació, uns criteris clars d'avaluació en les actuacions previstes, tenint en compte l'avaluació d'agents externs a la mateixa Administració, i sobretot que assegurí els mecanismes transversals d'actuació, així com la identificació de les responsables i els responsables.

Els hem apuntat, també, la creació dels serveis d'atenció i acollida d'urgència, per tal d'assegurar la protecció i de prevenir les agressions quan es cursen les denúncies, i unes campanyes de sensibilització, informació i prevenció que no siguin puntuals, sinó àmplies i regulars, i que contemplin l'actuació en els diferents àmbits i trenquin els estereotips i difonguin els serveis existents.

El vicepresident primer

Senyora Porta...

La Sra. Porta i Abad

I que tingui en compte –acabo, senyor president– la diversitat de situacions, donat que també les dones immigrants, les dones novingudes de diferents orígens poden patir aquesta situació. De fet, fa molts anys que els grups de dones, amb molt menys recursos, estan donant resposta i estan actuant de forma quotidiana, i vostès tenen una responsabilitat de Govern que no estan exercint i, per tant, la seva desídia està tenint unes greus conseqüències.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller en cap, senyor Artur Mas.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Porta, bé, vostè fa una sèrie de reflexions, algunes de les quals jo voldria comentar. Em sembla que ha començat dient que només s'havia fet una sola campanya, després ha dit que les campanyes no ho eren tot. No sé exactament, doncs, en què quedem, si les campanyes no ho són tot, aleshores no deu tenir importància que fos una sola, però és que, a més a més, no ha estat una sola, han estat més d'una i, a més a més, des de fa bastants anys.

Jo, per exemple, li voldria recordar que en el tema d'igualtat d'oportunitats entre dones i homes hi han hagut diferents plans d'actuació per part del Govern de la Generalitat que arrenquen des de l'any 1989 –per tant, estem parlant de fa tretze anys enrere–, quan no se'n

parlava tant com ara –després m'hi referiré–, el Govern de la Generalitat ja va en aquest sentit començar a actuar, i ho ha fet d'una forma creixent, d'una forma cada vegada més intensiva. Per exemple, ja que la seva interpellació, segons havia anunciat, doncs, anava molt orientada en aquesta línia de la sensibilització de la societat, recordi que ja l'any 98 es va fer una primera campanya de sensibilització que portava per títol: «Prou dones maltractades», i que, en posterioritat a això, concretament en el marc del quart Pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats per a les dones, que afecta el període 2001-2003, hi ha hagut des de l'any 2000, i també l'any 2001, reiterades campanyes en aquest sentit; algunes d'elles portaven per títol: «Et quedaràs sol», algunes altres portaven per títol: «Amb violència, et quedaràs sol». Totes elles perseguen aquest objectiu de sensibilització del conjunt de l'opinió pública i, a més a més, diguem-ne, de situar la persona agressora, allò que en podríem dir, en el punt de mira del conjunt de la societat, no?, i evitar, d'aquesta manera, victimitzar doblement les dones per l'agressió que havien sofert i, després, perquè no hi havia, per dir-ho així, l'ambient suficient com per culpabilitzar d'una forma clara, d'una forma contundent, els agressors.

Bé, això s'ha fet, per tant, des de fa anys d'una forma intensa, d'una forma creixent i, evidentment, nosaltres no ens hem d'apuntar cap mèrit especial que no ens correspongui, però també és veritat una altra cosa, i és que és indiscutible que en aquest moment hi ha una major sensibilització en el conjunt de la societat respecte a les agressions que pateixen les dones, les agressions, diguem-ne, en l'àmbit de la llar i, concretament, doncs, l'agressió de gènere, la violència de gènere. I prova que és així és que en aquest moment hi ha una atenció molt creixent i molt més intensa per part dels mitjans de comunicació. Avui se'n parla molt més que no pas se'n parlava, i, si avui se'n parla molt més que no pas se'n parlava, no vol dir que avui hi hagi moltes més agressions que abans no hi eren –perquè abans també n'hi havien–, és que el conjunt de la societat, i d'això agafen un reflex els mateixos mitjans de comunicació, el conjunt de la societat té avui una major sensibilització.

Vostè em dirà: «No és suficient.» Plenament d'acord, no és suficient, per això hi estem treballant des de fa temps; plenament d'acord. «Cal insistir en aquesta línia», plenament d'acord, també, però és el que estem fent, és el que estem fent.

Evidentment, quan no s'està en el Govern, es pensa que tot es pot fer immediatament, no?, i ara, després, em referiré al tema dels recursos i que els recursos es poden abocar tots alhora, però finalment un equip de govern, una formació política que està en el Govern d'un país com Catalunya ha de tenir, també, una visió global del país, i per tant, ha d'atendre totes aquelles mancances i tots aquells dèficits que es produeixen en la nostra societat; evidentment, el de la violència de gènere –la violència domèstica contra les dones– n'és un, un de greu i un d'especial, diguem-ne, de sensibilitat creixent, sensibilitat per part de la societat, no?, però bé, n'hi ha d'altres, de camps, on també s'ha d'actuar, i per tant, no es pot fer tot allò sectorialment que segurament es voldria fer en cada moment. S'han d'anar, diguem-

ne, prioritant les coses i, a partir d'aquí, d'una forma creixent s'ha d'anar posant recursos de tot tipus: recursos humans, recursos materials, recursos econòmics, etcètera.

Per tant, en aquest tema de la sensibilització, jo li he de dir que hi ha una actuació cada vegada més intensa per part del Govern, crec que, a més a més, amb un resultat positiu; positiu perquè –hi insisteixo– avui aquests temes de la violència que es produeix en l'àmbit de la llar, en l'àmbit del treball, contra les dones són temes que la nostra societat afortunadament –afortunadament, ho subratllo– hi té una molta major sensibilitat. I això és bo, això és positiu i això respon als objectius del Govern i també els objectius del Parlament. Vostè esmentava algunes mocions aprovades en aquest Parlament que nosaltres intentem complir.

Una altra cosa que vostè ha comentat, que jo hi voldria, doncs, sortir també al pas, no?, vostè diu: «No hi ha una visualització del pressupost.» Bé, aquesta veig que és una obsessió que es va repetint i reproduint en aquells temes que són de caràcter necessàriament interdepartamental, i, escolti'm, vostès jo crec que, en general, quan s'aproximen en aquest problema del pressupost, cometen un error de base, que és que es pensen que el pressupost ha d'estar tot en aquell organisme que es dedica a fer la coordinació dels diferents departaments de la Generalitat. I els organismes que coordinen l'acció del Govern de la Generalitat, sigui l'Institut Català de la Dona, sigui el Departament de Presidència, sigui la Secretaria de la Immigració –parlant d'altres temes–, no són els organismes que han de tenir els pressupostos. Els pressupostos estan en els departaments que actuen, i després hi ha algú que el que ha de fer és intentar donar-li una visió general, una visió coherent, tenir les oïdes ben atentes, ben parades, i poder actuar d'una forma coordinada.

Em sembla que vostè reclamava –si no ho he entès malament– que hi hagués el màxim esforç de transversalitat en el que és l'acció del Govern. Doncs bé, a això intenten respondre aquests organismes coordinadors, moltes vegades dependents de Presidència. Per què? Doncs precisament perquè, des del Departament de Presidència es pot donar més força, més veu –per dir-ho així–, en el que és tota aquesta tasca de coordinació de diferents mesures, en aquest cas diferents mesures i programes, amb relació a l'agressió, a la violència, que moltes vegades pateixen les dones.

Un altre tema que li volia comentar és que, bé, nosaltres som conscients que hi ha algunes lleis que s'han de reformar, prova d'això és que des de l'àmbit interdepartamental del Govern es va promoure una modificació legal, que, si no recordo malament, s'està debatent en el Parlament de Catalunya a través d'una ponència conjunta, i, per tant, ara, la responsabilitat que aquesta, diguem-ne, iniciativa legal arribi a bon port o arribi a bon terme, en aquest moment, descansa en el mateix Parlament de Catalunya, que és qui ha de donar l'empenta final a aquestes modificacions legals, algunes a Madrid, que intentem impulsar des del Govern de la Generalitat. Aquí el Parlament hi té una veu principal i, per tant, el Parlament ha d'intentar, crec jo, accelerar al màxim els treballs d'aquesta ponència conjunta.

I l'última cosa que li volia dir, abans del segon torn, que suposo que em correspondrà, és que vostè, en un moment determinat, ha comentat el següent, no?, ha dit: «Home, és que vostès fan tota una sèrie de coses pensant, fonamentalment, diguem-ne, en el rendiment electoral.» No ho he acabat d'entendre, m'agradaria que m'ho aclarís bé, perquè a mi em fa la sensació que fer campanyes de sensibilització, com s'han fet des del Govern de la Generalitat aquests últims temps, no deu ser pensant en el rendiment electoral, perquè si hi penséssim, probablement, si penséssim en això fonamentalment, probablement ens dedicaríem a altres coses que segur que serien molt més llúides i molt més eficaces, segur. Per tant, si invertim temps, recursos, gent, idees, reflexions, programes, actuacions de tota mena, per lluitar contra un fet absolutament necessari, com és la violència contra les dones, en l'àmbit domèstic i en altres àmbits de la nostra societat, no és pensant, senyora Porta, en el rendiment electoral, sinó pensant que, a través de l'acció de govern, sigui o no electoralment rendible, s'ha de donar resposta als dèficits, i a les mancances, i a les necessitats, que té la nostra societat. I això es fa en tots els terrenys i per part de tots els departaments, també en aquest tema que a tots ens preocupa, que és el tema de la violència de gènere.

Després, en la segona part de la meva intervenció, li explicaré algunes de les actuacions, que no són massa llúides, que no són massa conegudes, que no són precisament objecte, doncs, de grans debats públics moltes vegades, però que, en canvi, s'estan fent a nivell de Govern en aquesta línia d'intentar lluitar contra aquesta problemàtica que, efectivament, el país té.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Mas. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, segurament hi deuen haver alguns temes que he tocat en què no m'he degut explicar clarament, perquè vostè m'ha plantejat algunes preguntes, però bé.

Les campanyes, evidentment, i li ho he intentat explicar, no ho són tot, però una cosa no té res a veure amb l'altra. Que vostès hagin de fer campanyes àmplies i de forma regular no vol dir que no hagin també de portar a terme altres mesures de sensibilització social. I, parlem, a més, no de la tasca de govern d'aquests tretze anys, que, si vol, en parlem, sinó del compliment d'aquesta Moció que es va aprovar fa dos anys i de què, evidentment, vostès ens han presentat un control i que nosaltres hem analitzat, hem analitzat conjuntament amb el Pla interdepartamental, que tot just han aprovat el mes d'abril, i de què, a més a més, hem intentat extreure totes aquelles mesures de sensibilització social i prevenció que pensàvem que vostès no havien recollit.

Vostès, evidentment, potser en aquests tretze anys sí que, com diu vostè de forma intensa i creixent, han anat fent campanyes i han anat augmentant els recursos, però és evident que tampoc, en aquests tretze anys de govern, en funció de les necessitats de la demanda..., ni

prou àmplies, no hi ha prou recursos. Vostè diu que des del Govern es veu d'una manera i des de fora del Govern d'una altra. Possiblement, però, en tot cas, hauríem de fer nostres en aquest àmbit, com a mínim en aquest àmbit d'actuació..., que nosaltres sempre hem intentat arribar al consens, i crec que en aquest Parlament és tradicional que s'arribi a consens en aquest tema de la violència de gènere, perquè, precisament, és un tema a què aquest Parlament és sensible, i, llavors, si tot està per fer i tot és possible, és evident que això també és possible des del Govern.

Ja que parlava vostè d'això dels tretze anys de Govern, els recursos existents, evidentment, haurien d'estar molt més desenvolupats del que ho estan ara, i és evident, per nosaltres, que la lluita contra la violència de gènere no és o no ha estat, en aquests tretze anys, una prioritat del Govern.

Parlem del tipus de campanya i de sensibilització social. Vostè parlava dels mitjans de comunicació. És evident que els mitjans de comunicació parlen, però potser hauríem de començar ja a analitzar com se'n parla, no només n'hi ha prou amb el fet que estiguin sensibilitzats i que en parlin, sinó que hauríem de començar a analitzar com se'n parla des dels mitjans de comunicació, i vostès poden actuar sobre els mitjans de comunicació públics de gestió de la Generalitat. Quin paper juga el Govern en la construcció que des dels mitjans de comunicació públics s'està fent en la construcció social de la violència a partir d'aquests mitjans de comunicació? Perquè el problema no és estrictament demostrar imatges de violència, sinó que, moltes vegades, la resolució dels conflictes sempre és mitjançant aquesta violència o a partir d'estratègies narratives que comporten violència simplement per captar audiència. Això no ho diu el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, això ho diu el fòrum d'usuaris dels mitjans de comunicació audiovisuals del CAC. Per tant, no ho diem nosaltres, ho diu altra gent, també.

En el tema pressupostari, a veure, un pressupost transversal s'ha d'avaluar i s'ha de concretar. Fins ara, no s'ha fet. Transversalitat, i, evidentment, nosaltres els demanem transversalitat, vostès reconeixen la necessitat d'aquesta transversalitat, reconeixen en aquest Pla la necessitat d'aquesta transversalitat, però transversalitat també vol dir transparència pressupostària, no vol dir ocultisme. Nosaltres no estem dient: «Facin un pressupost específic», sinó pressupostin tot el que s'estan gastant, totes aquestes mesures quin pressupost tenen, quant costen i què és el que s'hi estan gastant vostès.

Parlar d'electoralisme, evidentment, ara seria un debat llarg i se m'està acabant el temps, però, en tot cas, el que sí que li he demanat és si vostès han mesurat, han avaluat, l'eficàcia de les mesures del Govern, de les diferents mesures del Govern, d'aquests anys contra la violència de gènere. En això vostè no m'ha contestat, i, en tot cas, això potser podria respondre a la seva pregunta, quan jo li deia que vostès estaven desenvolupant mesures autosatisfetes o que estan desenvolupant una sèrie de mesures pantalla que no estaven donant resposta a les necessitats.

Per exemple, el tema del telèfon és un exemple claríssim. Malgrat tenir-ne l'obligació, segons la Moció a

què em referia abans, la 15/6, va ser a partir d'una nova proposició no de llei, és a dir, d'una nova resolució d'aquest Parlament, que va ser possible que el telèfon de vint-i-quatre hores fos realment gratuït.

Pel que fa als recursos d'urgència, per exemple, simplement referir-me, per finalitzar, que en el punt 60 del seu Pla, del Pla interdepartamental, hi és, però ho carreguen sobre els ajuntaments, i la Generalitat només pren el paper d'impulsar la seva creació sense preveure cap partida pressupostària. Evidentment, això és, diguem, impresentable, perquè...

El vicepresident primer

Senyora Porta...

La Sra. Porta i Abad

...vostès haurien, si més no, si vostès diuen que no ho poden fer, que no en tenen la competència, sí que tenen l'obligació de traspassar-hi els recursos.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller en cap

Sí, gràcies, senyor president. Bé, senyora Porta, jo crec que el que no val és dir: «El telèfon, doncs, durant un temps no va ser gratuït», però associar-ho, això, a una mesura pantalla, no? Escolti, al final, el telèfon és gratuït o no és gratuït? Ho és. Per tant, el Govern ha complert. Vostè pot dir: «Home, podria haver complert abans.» Sí, sí, segur que es podia haver complert abans, però ara ho és, de gratuït, ara ho és, no?, i, per tant, si ho és, això no és una mesura pantalla. Jo suposo que totes aquelles persones que truquen en aquest telèfon, que, desgraciadament, han de trucar en aquest telèfon, finalment, doncs, són persones que no deuen considerar que aquesta sigui una mesura pantalla, aquesta és una mesura real, que després té l'eficàcia que té, que nosaltres esperem que sigui alta, no? Vaig donar en una compareixença recent el número de l'increment de trucades que s'havia produït en aquest telèfon els darrers temps, que és un increment de forma creixent, no? Jo li puc admetre que vostè digui: «Escolti'm, doncs, miri, aquest número de telèfon gratuït potser s'havia d'haver posat abans.» Aquí podem estar d'acord, no?, però, en canvi, doncs, finalment, s'ha posat, i, com que s'ha posat i ara està funcionant, em sembla que això no es pot equiparar, de cap manera, a una mesura pantalla. Veig que vostè té una mica, diguem-ne, d'obsessió en això de les mesures pantalla amb relació a aquest tema, i jo li puc assegurar que no n'hi han, no?

Fixi-s'hi: mesures que estan incloses en el Pla integral de prevenció de la violència de gènere i atenció a les persones que la pateixen 2002-2004. Per tant, el que estem fent ara, eh?, el que estem fent ara i farem aquests propers dos, tres, anys, no? Afecten temes de prevenció; temes de difusió i sensibilització, ja n'hem parlat abans; temes d'educació, vol dir inclusió en els currícu-

lums de conceptes, procediments i actituds favorables al diàleg i a la convivència i contraris a la violència, això no deu ser una mesura pantalla, incloure aquests conceptes d'educació en els currículums; de formació, que vol dir assegurar que les persones que atenen i orienten des dels serveis públics les víctimes de la violència tinguin els coneixements necessaris i l'actitud adequada. Formar la nostra gent, la gent que està en els serveis públics dels diferents departaments de la Generalitat, no deu ser tampoc, entenc jo, una mesura pantalla, no?

Per cert, que algunes d'aquestes mesures incloses en el Pla, algunes de les més, diguem-ne, directes, tenen aquests propers tres anys, 2002, 2003, 2004, un pressupost que s'acosta als 1.000 milions de pessetes. Després, vostès, a través de les preguntes que fan contínuament, poden saber en quin servei de la Generalitat de Catalunya concretament, específicament, departament per departament, doncs, quin cost té cada un d'aquests serveis, no?, perquè nosaltres aquestes preguntes, lògicament, les contestem, no?, en funció de l'interès que vostès hi vulguin tenir.

Per tant, tot això, tot això que li he comentat, doncs, són coses que no tenen res a veure amb aquestes mesures pantalla.

Altres coses: el Departament de Benestar Social, per exemple, està elaborant materials de prevenció i de sensibilització sobre la violència domèstica que es recolliran en una col·lecció anomenada «Orientacions»; la Secretaria General de la Joventut va portar a terme el cicle de xerrades «Aprenem a conviure», que va constar de sis sessions informatives, que tenien, també, per objecte, això mateix, lluitar i sensibilitzar contra la violència de gènere, en aquest cas entre la gent més jove; el Departament de Benestar Social, en diferents moments, va realitzar també sessions informatives sobre el tema de la violència domèstica adreçades a les associacions de dones, en aquest sentit que vostè reclamava; el Departament de Justícia, set sessions informatives a associacions de dones sobre la dona davant les agressions; el Departament d'Interior, a través del Grup de Suport i Seguiment de la Víctima, en aquest cas de Ponent, concretament, perquè allà és on tenim responsabilitats, diguem-ne, globals, en matèria de seguretat, a través del Departament d'Interior, disset sessions informatives, divulgatives, sobre la violència domèstica; l'Institut Català de la Dona ha promogut aquests últims temps 115 –115– xerrades i conferències a associacions de dones. Vostè deia: «Hi han algunes associacions que es queixen que no són consultades.» Escolti, 115 conferències i xerrades adreçades a associacions de dones sobre la situació de la dona i l'evolució del progrés d'igualtat en general, i també, lògicament, sempre inclòs el tema de la violència domèstica, no?

El que fem a través de les oficines d'informació de l'Institut Català de la Dona, de les oficines de Benestar Social, dels punts d'informació juvenil de la Secretaria General de Joventut, tot això, el Servei d'Atenció a la Víctima del Departament de Justícia, tot això –tot això– no té absolutament res a veure ni amb aquestes mesures pantalla ni, per suposat, amb aquest suposat rendiment electoral a què vostè feia referència, no?, perquè tot això que li he explicat, i altres coses que si tinguéssim més

temps, li podria comentar, finalment, són allò que deïem: són accions enganxades sobre el terreny, que sempre, li ho reconec, seran insuficients en funció de la problemàtica que tenim, plenament d'acord amb vostè en aquest sentit. Per tant, en aquestes paraules meves no hi ha cap to de crítica, jo ja li reconec que això és insuficient respecte a les necessitats existents, però, de tota manera, el que s'ha de valorar és tota la feina en el seu conjunt que fa el Govern de la Generalitat des de fa temps per intentar lluitar contra la violència de gènere, contra la violència que pateixen les dones. I em sembla que aquesta feina és una feina que mereix un cert reconeixement en la mesura que és una feina que té un objectiu important de país, que és intentar que aquestes dones que pateixen aquestes agressions es puguin sentir més ben tractades, i més ben acollides, i més ben compreses, pel conjunt de la societat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments obligatoris (tram. 300-00433/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments obligatoris. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, avui l'interès del nostre Grup es basa en el tema dels ensenyaments obligatoris i el que en la Llei que en aquest moment ens ocupa, la Llei de qualitat, es passa a anomenar «las enseñanzas básicas». I no sé si aquesta és una contaminació, una influència del tema de les competències bàsiques que tant n'hem parlat i, si fos així i aquest el cas, a nosaltres ens preocuparia en tant que de ben segur es pensa molt més en els coneixements, que són molt importants, però també i no hem d'oblidar que l'educació és, a més, formar ciutadans, i ciutadans en una democràcia i, per tant, voldríem ampliar també aquest concepte.

Però permeti'm que emmarqui aquesta interpellació en dues preocupacions que ens varen quedar del darrer ple i, també, amb la continuació d'aquest tema dels ensenyaments obligatoris. Una de les preocupacions prové bàsicament de no tenir prèviament una diagnosi que ens situés en quin del moment i amb quins conceptes hem d'afrontar aquells aspectes de la Llei que cal modificar, i tenir una base sòlida per poder-ho fer.

De fet, organismes institucionals com el Consejo del Estado o el Consell Escolar de Catalunya demanaven la retirada d'aquest Avantprojecte de llei, perquè no hi havia una diagnosi prèvia. També altres plataformes del professorat, de la Junta de Directors de tot l'Estat, la mateixa manifestació de diumenge, varen fer aquesta demanda, però aquest aspecte no va ser compartit ni pel Grup del Partit Popular ni per Convergència i Unió, en

la Moció del Ple anterior, i per això ens queda el neguit de com i de quina manera, sense aquesta diagnosi, afrontarem el debat d'aquesta Llei i com això ens afectarà a Catalunya. Perquè cal recordar que els capítols de la Llei que fan referència a aquesta part dels ensenyaments obligatoris o *enseñanzas básicas*, són part de Llei orgànica i, com a tals, ens afectaran després, a Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En el seu moment, també PP i Convergència, els dos grups, varen aconseguir que no tirés endavant la possibilitat de defensar les competències plenes, les competències educatives que en aquest moment tenim a Catalunya. I aquest és un aspecte de preocupació: com pot ser que en uns punts que són Llei orgànica es pugui anar a una negociació sense afectar les competències? Tot i així, nosaltres el que demanem en aquest moment, no havent aconseguit la votació anterior, és tenir-ne una informació puntual per poder, després, interpretar quin és el posicionament dels grups respecte a aquesta Llei, i com això ens afectarà i en quin grau a Catalunya.

Perquè, si el debat arreu de la societat ha sigut molt pensat, en alguns aspectes, des de fer catastrofisme, en d'altres des de la preocupació, perquè el fracàs escolar és encara més elevat, i aquest aspecte que és un fracàs escolar elevat ens ha de preocupar a tots, però se centra molt en el tema de l'ensenyament secundari obligatori, els itineraris, les proves, com si aquí poguéssim trobar-hi una solució.

A nosaltres ens sembla que aquests aspectes són únicament i exclusivament per conèixer realitats, però no són els conceptes que cal modificar en aquest moment per tal d'establir això que en diem la qualitat. Per a nosaltres és important, com en gairebé totes les polítiques que, més que curar en un moment determinat, puguem pensar a fer la prevenció, a prevenir i, per això, voldríem fer una especial incidència en el tema de l'educació primària. Possiblement seria millor ja partir de l'educació infantil, però el tema de l'educació infantil no és el concepte de la interpellació d'avui i, per altra banda, no està dintre de la Llei com a bàsic, com a orgànic i, per tant, que ens afecti directament. En tindrem ocasió de poder-ne parlar a Catalunya i, malauradament, dóna més la impressió que, en aquest aspecte, el Ministeri ha agafat fórmules de Catalunya, fórmules a les quals, evidentment, nosaltres havíem dit que no estàvem d'acord a convertir l'educació infantil com un preescolar i començar a fer exigències en els temes de la lectura i de l'escriptura.

Però cal pensar, doncs, com enfocarem, de cara al futur, el tema de l'educació primària. I, evidentment, per a nosaltres, ja li avancem que ens sembla que no ho hem de fer de la mateixa manera que estem o que s'està vivint en aquest moment a les escoles en el cas de primària; en els instituts, en el cas de secundària. Perquè als centres públics d'educació primària, l'ambient que s'hi respira és que hi ha unes ràtios per aula massa altes, molt possiblement per unes imprevisions o per un no voler portar al dia quines són les mobilitats dels ciutadans de Catalunya en aquest camp. Hi ha pocs recursos humans, falta professorat i, en canvi, sovint se sent que alguna escola perd professorat i hi ha molts menys recursos econòmics.

Vostè sap que les quantitats que la Generalitat destina al funcionament de les escoles públiques, la part que aporta la Generalitat, són ridícules. En els instituts públics també cada curs hi ha més alumnes, hi ha menys grups. Li recordo, senyora consellera, que els grups els tanca la pública en la preinscripció, deixant, fins i tot, alguns alumnes sense la possibilitat de l'escola que han triat, mentre que a l'escola concertada els donen la possibilitat fins a l'inici del curs escolar.

Hi ha menys professorat, i quan hi ha menys professorat hi ha menys possibilitats de crear optativitat. Aquí, en aquest Parlament, els diputats que ens dediquem a aquest tema d'ensenyament rebem molts grups i moltes demandes que falten hores per fer ètica, per fer física, per fer biologia, per fer història i també geografia de Catalunya. Aquest curs que ve, degut a la manca de professorat per optativitat, hi haurà instituts que no podran fer la història i la geografia de Catalunya. I hi ha, fins i tot, massa inestabilitat curricular. Gairebé cada curs hi ha nova reordenació educativa, aquest Decret d'ordenació curricular, enguany, un de nou. Per quant temps?

Això és el que comporta inestabilitat, cada curs no se sap quines seran les plantilles i aquest aspecte crea malestar docent que, realment, ens afecta i massa el que és una situació educativa a la qual nosaltres desitjaríem que hi hagués com a requisit indispensable d'un bon sistema educatiu, que els objectius siguin clars, comprensibles i compartibles per al conjunt de la societat. I quan dic el conjunt de la societat, també estic dient els pares i les mares que, malauradament, amb la Llei, queden totalment al marge.

Nosaltres, resumint, voldríem que en un ambient educatiu com el que ens toca viure en aquest moment, en què les aules són molt més plurals, perquè hi tenim tot l'alumnat, que és un alumnat divers, no hi hagi rigideses ni normatives úniques. Creiem que cal assegurar que tots els centres rebin els recursos en funció de les seves característiques, context i necessitats del seu alumnat. Això per a nosaltres vol dir aprofundir en l'autonomia de centres, i aquesta es construeix amb un increment substancial de les partides destinades al funcionament, amb una ampliació de plantilles amb més personal de suport als centres, amb un increment dels serveis educatius, que si bé no estiguin vinculats al centre, puguin ajudar i assessorar per a l'atenció dels alumnes concrets, i amb una dotació de serveis específics en els centres, compensatoris, per atendre l'alumnat estranger, d'incorporació tardana, que té desconeixement de la nostra llengua i també desconeixement de la nostra cultura.

Ens sembla que si anem en la línia de l'autonomia dels centres, d'adaptar-nos a aquesta realitat dels centres en el seu context i a les necessitats dels seus alumnes, ajudarem molt més l'escola pública i la seva qualitat que amb algunes de les propostes que desconeixem, però que vostè avui ens explicarà per anar a negociar en aquesta Llei, a la qual nosaltres posaríem interrogants, de qualitat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora Baig. Jo penso que vostè ha barrejat moltíssim els temes, ha començat primer a parlar d'un Projecte de llei de qualitat, que suposo que el que vostè deia en gran part s'hauria d'adreçar en el Congrés de Diputats quan sigui el seu moment, i, d'altra banda, ha fet també, no una diagnosi sinó una descripció interessada del moment actual de l'educació en el nostre país. I m'estranya, perquè nosaltres fem les dades públiques, i d'aquestes dades no es desprèn res del que vostè diu.

Però parlem del tema que vostè suposo que l'ocupava més, i que em preguntava per la negociació. Miri, primer, vostè sap que la negociació és un art delicat. Suposo que ho sap, és un art delicat que ha de trobar l'equilibri entre allò que és possible i allò que és desitjable, i molt sovint no es troba l'equilibri i no es pot arribar a cap acord. Però, així i tot, un govern responsable i després uns partits responsables han d'intentar amb l'ús d'aquesta eina democràtica arribar, o intentar arribar, a acords.

Li diré quelcom més, una negociació no és quelcom sistemàtic, una negociació és com un joc d'escacs. Vostè sap com es juga al joc d'escacs, sempre hi ha una sortida, la sortida tradicional, el peó, quatre reis, blanques, i la contesta és: el peó, quatre reis, negres. I, a partir d'aquí, tot el joc és sistèmic. Per tant, no es pot parlar, ni nosaltres li parlarem de la nostra negociació des d'aquesta tribuna.

Anem a parlar ara sí, dels temes o dels punts que del Projecte de llei que a nosaltres ens preocupen enormement, i que són de quatre tipus. El primer és el model educatiu. És legítim per al Govern de l'Estat espanyol voler posar un model educatiu. És legítim per part del Govern de Catalunya, del nostre Govern, estar en contra d'aquest model educatiu, si creu que aquest model educatiu no s'adiu amb el model de societat que es vol a Catalunya i per a Catalunya.

I és difícil arribar a acords quant al model educatiu, perquè un model educatiu és en realitat la sistematització política d'un model de societat del futur. El model educatiu o el sistema que propugna el Projecte de llei del Partit Popular, del Govern de l'Estat espanyol, és una veritat absoluta. El contrari d'una veritat és una mentida, el contrari d'una veritat absoluta és una altra veritat absoluta. I nosaltres tenim una altra veritat absoluta, que és un altre sistema educatiu, un altre model de societat. És per això que no és fàcil un acord quan es parla de dos models molt diferents.

Tothom sap que nosaltres creiem en un model de societat en què el que primi és per a nosaltres el valor més preuat: la cohesió social. I sabem que això es fa en una escola inclusiva, en la qual no hi caben les exclusions. No ho diem només nosaltres, ho diuen tots els sociòlegs.

Nosaltres tampoc podem creure en un model que és inflexible i que demana a l'alumne que l'alumne s'adapti

al model. Nosaltres creiem que els models han de ser flexibles i adaptables a les condicions diverses dels alumnes. Després, tampoc nosaltres creiem, i està molt clar en el nostre programa 2000-2004 i en els vint anys de govern, o vint-i-dos anys del nostre Govern, que la definició d'excel·lència no pot formular-se sobre el fracàs. La definició d'excel·lència o de qualitat és la millor educació per al millor o per al més gran nombre d'alumnes possibles. La millor educació és aquella educació que dóna, com a mínim, competències bàsiques a tota la ciutadania. Però, així i tot, nosaltres creiem que sempre és possible un espai de negociació.

Un altre aspecte que per a nosaltres és primordial, però que abans de parlar d'aquest s'ha de parlar sempre del contingut de la llei, perquè el contingut de la llei és el futur d'una societat. El segon aspecte és el competencial. No el poso en primer lloc, el poso en segon lloc. L'aspecte competencial és, evidentment, tot el Projecte de llei, no diria una invasió de competències, sinó una recuperació de la situació preestatutària. Per tant, tampoc pot vostè identificar «orgànic» amb «bàsic». Hi han parts orgàniques que vol dir que necessiten un tipus de votació i, després, molt sovint, diuen normativa bàsica, es faran requisits bàsics, es farà normativa bàsica en punts i articles, que de cap manera poden ser bàsics. Per tant, aquesta és una altra manera de fer la discussió, però què ve després del model de societat que volem a Catalunya, i que creiem que l'eina és el model educatiu.

Per tant, és una recuperació de competències i, és clar, evidentment, si això no es corregeix, el Projecte de llei quan sigui llei, si això no s'ha corregit –que espero que es corregeixi, perquè és obvi–, aniríem, lògicament, al Tribunal Constitucional.

Un altre problema que ens preocupa –però que ens preocupa molt menys del que preocupa altres partits, perquè, li ho torno a repetir, el que ens preocupa és l'essència, l'essència educativa, l'essència de la llei– és el finançament.

Escolti, no tornarem a caure en l'error que van caure amb el PSOE. No tornarem a caure en l'error que un partit que governa digui que una llei, que vol ser una revolució social i una revolució educativa, es faci sense ni una pesseta afegida. Nosaltres la vam adoptar. S'ha fet amb l'esforç de tots els catalans i catalanes, amb tot, i prioritant i potser abandonant altres àmbits que necessitaven també pressupost. Per tant, aquesta vegada no caurem en l'error en què vam caure, en l'error que vostès i el PSOE van votar també allà i no van posar –ja li ho dic– el pressupost. No hi caurem. Si no hi ha el finançament, nosaltres no farem, no introduïrem aquesta llei.

I després hi ha una altra... que ens preocupa a nosaltres per al nostre país, Catalunya, però que li hauria de preocupar al Govern de l'Estat espanyol. Preocupa el nostre Govern i al Govern de l'Estat espanyol li hauria de preocupar, que és el progrés de l'Estat espanyol com a país.

En aquest Projecte de llei que s'ha presentat, la riquesa més important que pot tenir un país, que és el coneixement, no el tindrà tot el país. Una part massa signi-

ficativa de l'alumnat no l'adquiriria. I tots els estudis, tots, precisament ahir acabava de llegir un nou estudi de l'OCD –en què fa un estudi molt profund de les relacions entre els llocs de treball, el PIB a altres països, no pas a l'Estat espanyol, el PIB, el lloc de treball i el grau de coneixements i competències bàsiques dels treballadors–, es demostra clarament que no hi ha progrés en un país si no té tota la població aquestes competències. I com més anys d'escolarització i més alt nivell d'estudis i de coneixements, i diu que és impossible. I és molt fàcil d'entendre. Per què? Ja ho podré explicar un altre dia, perquè no voldria acabar en aquest sentit. Ho explicaré, si convé, en un altre moment.

Però queda clar que són quatre aspectes: el model de societat, que és el model educatiu; els aspectes, òbviament, competencials i van per aquest ordre; el finançament; i el progrés de la nostra societat i també, perquè estem inclosos a l'Estat espanyol, el progrés de l'Estat espanyol.

En tot cas, no és ara el moment –ni crec que sigui el moment, perquè era prou important la primera part del que vostè deia– per obrir de nou la vella discussió davant sempre d'aquest discurs, que jo li diria, que en el seu cas, vull dir, no és nou, és absolutament redundant. De dir, doncs, simplement, que si falta professorat..., sense fer la diagnosi. Allò que vostè diu que altres partits que no han fet la diagnosi, jo li asseguro que vostè, malgrat tenir totes les dades públiques, no fa mai la diagnosi.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president, senyora consellera, senyores i senyors diputats. Jo avui li agraeixo la naturalitat amb què ha plantejat el tema i com ha abordat –jo crec, que per primera vegada– en el Parlament, en sintonia amb el que diu fora del Parlament. Perquè, veritablement, ahir vaig quedar molt preocupada veient, per exemple, la pregunta que va fer en un programa de televisió i el que havia succeït en l'anterior Ple en aquest Parlament. Jo vull que hi hagi una sintonia entre el que es diu en el Parlament, el que es diu fora, també entre el que es vota i el que pot passar finalment amb aquesta proposta de Projecte de Llei, perquè, evidentment, l'educació és un model que correspon a unes opcions de sentit i de voler de la societat. I és difícil, sovint, compaginar l'educació i aquest model educatiu amb el model de societat que podem i que volem, des de diferents opcions ideològiques. Malgrat tot, jo crec que tenim una part de comú denominador que ha de ser voler que la societat avanci, voler que la societat vagi en un sentit de poder sortir d'alguns dels aspectes que realment ens preocupen. Per a alguns, pot ser que únicament això afecti una part de la ciutadania, per a altres –entre els quals nosaltres ens sentim inclosos– ens agrada que hi pugui arribar el màxim de gent possible. I per això valorem el que es va dir en els resultats de l'OCD, que hem avançat molt més en el concepte d'igualtat que en de l'excel·lència. I cal també avançar en

el de l'excel·lència, però, per a nosaltres és primer avançar en el de la igualtat. I ens preocuparia veure que retrocedim en aquest camp.

Evidentment vostè –i responent al seu grup polític– s'ha manifestat a favor de l'escola inclusiva. Ho compartim, ho compartim, però, és clar, després cal ser molt conseqüent en el Govern i, per tant, on es posen els recursos per fer que realment l'escola pugui avançar en aquesta línia de l'escola inclusiva. I per a nosaltres, en aquest aspecte, en aquest aspecte, vol dir dedicar-hi recursos. I dedicar recursos vol dir posar recursos en tots els ítems que abans li he dit, que vostè diu que jo no faig la diagnosi... –deu ser que vostè i jo no tenim la mateixa diagnosi! Doncs, potser que fem la diagnosi també a Catalunya, i si fem una diagnosi a Catalunya partirem d'una mateixa realitat. En aquest moment, per exemple, tenim en el tema de les competències bàsiques, que cal treballar molt més en el concepte matemàtic i en el concepte, sobretot, del càlcul. I aquí hem de dedicar-hi recursos i esforços. Fem també la diagnosi en el tema de la ràtio, del nombre d'alumnes, amb els recursos que es destinen a l'escola pública, amb els recursos que es destinen a l'escola concertada, amb els recursos que es destinen a una determinada escola concertada d'elit, i potser llavors podrem, amb una diagnosi correcta, comuna, incidir en què realment els recursos vagin destinats a uns altres accents, que per a nosaltres són diferents.

Per a nosaltres són diferents perquè ens sembla que en aquest moment, amb l'autonomia de centres que tenim, que nosaltres encara desitjaríem que fos més alta i que nosaltres li donarem tot el suport que sigui necessari perquè aconsegueixi més recursos econòmics. Sobretot, perquè amb l'aplicació de la Llei els pugui obtenir. Nosaltres no varem fer una llei de finançament, en aquell moment ens semblava que no era important, però sí –i no ens pot negar– que any rere any vam augmentar les partides i els conceptes d'educació, cosa que no va succeir amb el primer Govern en què va fer els pressupostos el Partit Popular.

Per tant, calen més recursos per a l'escola pública i cal, sobretot, que els recursos que obtinguem en aquest moment serveixin perquè hi hagi un *assegura* el concepte de servei públic d'educació.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

Els professionals ens ho reclamen, els professionals ens ho demanen, els pares i les mares que porten els seus fills a l'escola pública també ens ho estan demanant. Cal donar més recursos, en aquest sentit, a l'escola pública.

Moltes gràcies

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula la senyora consellera. Aquí a sobre l'ambó hi ha un bolígraf, d'aquells baratets, d'aquells que tenen poc valor..., sí, més o menys d'aquest ordre.

La consellera d'Ensenyament

És meu. (*Rialles.*) Gràcies, senyor president, recullo el bolígraf, que funciona molt bé, qualitat - preu, excel·lent...!

El president

No digui la marca, perquè entendrien que...

La consellera d'Ensenyament

No direm la marca. Bé, gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats i senyora Baig. Miri, el 15 de juny es farà la presentació pública de les conclusions de la Conferència Nacional d'Educació. Nosaltres, des de fa dos anys, estem fent la diagnosi per arribar a fer la nostra llei d'educació, per posar en el sistema les correccions que fossin necessàries i per treballar, per seguir progressant, com ho hem fet en aquests anys. Per tant, tindrà vostè ocasió de conèixer-ho, perquè es farà públic en una sessió, que espero que hi vagin tots els senyors diputats i diputades que creuen que l'educació és prou important per al país.

Bé, no estarem mai, en aquest sentit, d'acord. Vostè voldria més recursos, nosaltres també en voldríem més, però nosaltres volem recursos per a tots els àmbits, per a tots els àmbits de la societat: l'educació, prioritària; la sanitat, prioritària –i crec que ho ha demostrat el Govern, el Govern de Catalunya, en l'esforç que ha fet pressupostar al respecte: any rere any i de manera sostinguda. D'altra manera no tindríem la qualitat del sistema que tenim ara.

Abans ha dit alguna cosa dels horaris, d'optatives i més opcions, i parla..., ha parlat de currículum i d'horaris curriculars. Hem incrementat els horaris dels alumnes. Els alumnes no poden tenir més de trenta hores, no poden tenir més de trenta-dues hores. Posar-hi més hores quan s'està demanant en altres àmbits laborals les trenta-cinc hores per als pares que treballen i flexibilitat en els seus horaris, no podem ja posar més hores. Una de les claus que pot tenir l'èxit d'un nou sistema educatiu o d'una reforma o un *aggiornamento* de l'actual sistema educatiu seria fer servir l'eslògan, la frase, la divisa: «Menys currículum i més competències bàsiques.» Menys currículum, tant currículum és impossible, doncs, encara, incrementar-lo als nostres alumnes.

Nosaltres també creiem, com vostè, que l'educació primària és la fonamental i bàsica. Vull dir, tot allò, doncs, que no s'aprèn de competències bàsiques a primària, després no es pot adquirir. I ja sap vostè que hem fet ja aquest any, que és el segon any, l'estudi i l'avaluació d'aquestes competències per veure, doncs, si anem creixent amb l'èxit de l'adquisició d'aquestes per a tot el nostre alumnat, que és el que nosaltres desitgem.

Per tant, no estem allunyats en aquest sentit, no ho hem estat mai; a Catalunya tots els partits i tots els grups polítics hem estat sempre d'acord que tenim un model educatiu que funciona. Jo crec que això és cert. A part, doncs, que a tot el món desenvolupat, en aquest moment, hi ha un desconcert, hi ha un desencant, però que és social i que entra dins de les aules, i que no és per tenir una educació inclusiva ni comprensiva.

Quan va acabar la Segona Guerra Mundial, als anys seixanta, a França, van decidir posar tots els alumnes junts als setze anys, i és ara, després de quaranta-dos anys, que han tingut els problemes. No és perquè els tenen tots junts, és perquè hi ha una altra societat diferent, que costa de gestionar, perquè gairebé no la coneixem. Perquè el model de família és diferent, el model d'alumne no tornarà a ser mai el d'abans, i l'únic que ens pot derrotar i l'únic que pot derrotar, en aquest sentit, el Govern de l'Estat espanyol també –i a nosaltres també si ens entossudíssim en el passat, seria...–, l'única derrota ens vindria no del present, sinó del passat. Aquesta seria així.

I ja una altra cosa. M'ha sorprès, perquè, de vostè, senyora Baig, una cosa que ha dit que no..., que jo encara no l'havia escoltat mai aquí. Quan vostè ha parlat del PSOE, a Madrid, i de l'any 90, i diu: «Nosaltres no vam posar llavors el pressupost... Nosaltres no vam posar allà el pressupost, perquè ens vam creure que no era necessari.» Veig que vostè segueix molt identificada amb un partit absolutament sucursalista. (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i un minut.